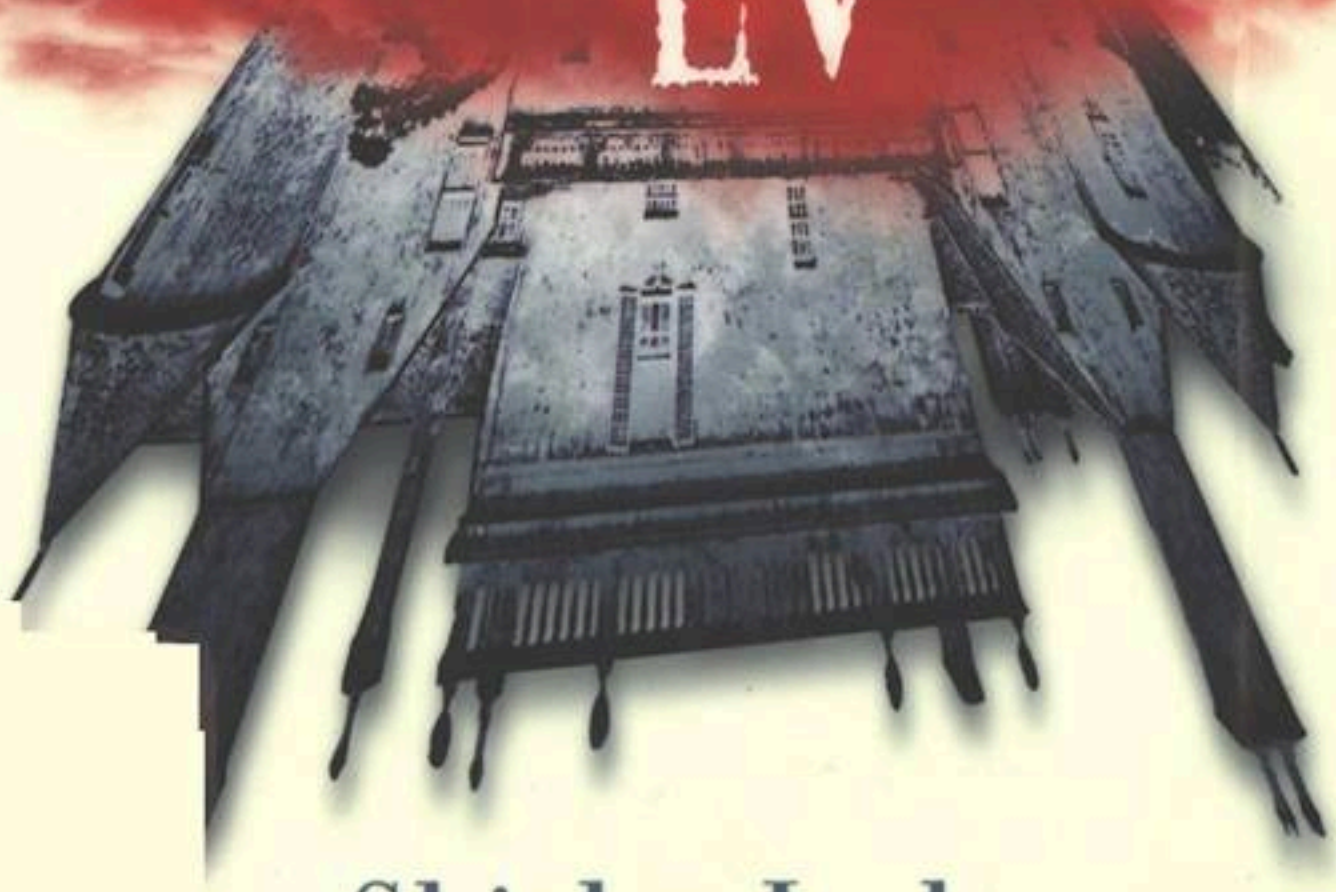

"Tepedeki Ev'e adım atmak, bir delinin zihnine adım atmak gibi... Ürkmeye başlıyorsunuz."

STEPHEN KING

TEPEDEKİ EV

Shirley Jackson

SİREN

SİREN
YAYINLARI

The Haunting of Hill House

© Shirley Jackson, 1959

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, A.M. Heath aracılığıyla Siren Yayınları'na aittir. Yayıncının özel izni olmadan kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Siren Yayınları - Roman
Sertifika No: 16232
ISBN: 978-605-5903-27-5
Birinci Baskı: Ocak 2011

Yayın Yönetmeni: Sanem Sirer
Yayın Danışmanı: Erol Aydın
Çeviren: Dost Körpe
Kapak Tasarım: Nazlım Dumlu
İç Tasarım: Adem Şenel
Baskı: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, No: 12/197-203
Topkapı, İstanbul. Tel: 212 567 80 03

Asmalı Mescit Mah. Ensiz Sokak No. 9/312
Beyoğlu-İSTANBUL
t (212) 243 45 65 f (212) 251 05 32
www.sirenyayinlari.com
info@sirenyayinlari.com
sireninsesi.blogspot.com

Shirley Jackson

TEPEDEKİ EV

Çeviren: Dost Körpe

TEPEDEKİ EV

I

Mutlak gerçeklik koşulları altında hiçbir canlı organizma akıl sağlığını koruyarak yaşamayı sürdüremez; kimilerine göre tarlakuşlarıyla çekirgeler bile hayal görür. Akıl sağlığı yerinde olmayan Tepedeki Ev, tepelerin karşısında tek başına yükseliyor ve karanlığı içinde tutuyordu. Seksen senedir böyleydi bu, bir seksen sene daha durabilirdi. Duvarları dimdik yükseliyordu, tuğlaları düzgünce yan yana dizilmişti, döşemeleri sağlamdı ve kapıları sağduyulu bir şekilde kapatılmıştı. Sessizlik, Tepedeki Ev'in tahtalarıyla taşlarının üstünde muntazaman uzanıyordu ve orada gezinen her ne ise, tek başınaydı.

Dr. John Montague felsefe doktoruydu, asıl ilgi alanı olan doğaüstü tezahürlere en yakın şeyin bu olduğunu belli belirsiz hissettiğinden antropoloji okumuştu. Unvanını kullanmaya özen gösteriyordu; araştırmaları bilimsellikten tamamen uzak olduğundan eğitiminin kendisine bir saygınlık, hatta akademik bir ciddiyet kazandıracağını umuyordu. Tepedeki Ev'i üç aylığına kiralamak hem kesesinden hem de gururundan epey götürmüştü. Yalvarmaya pek alışkın değildi, ama halk arasında 'perili' olarak bilinen evdeki psişik hareketlerin etkilerine ve sebeplerine ilişkin yazacağı kusursuz eserin ardından kazanacağı başarının, çektiği sıkıntıları kesinlikle telafi edeceğini düşünüyordu. Hayatı boyunca gerçekten perili bir ev aramıştı. Tepedeki Ev'i duyunca başlan-

gıçta şüpheye kapılmış, sonra umutlanmış, ardından da bütün azmiyle çabalamıştı. Tepedeki Ev'i bulmuştu bir kere, kolay kolay peşini bırakmaya niyeti yoktu.

Dr. Montague yapacaklarını on dokuzuncu yüzyılda yaşamış gözü kara hayalet avcılarının yöntemlerinden ilham alarak tasarlamıştı. Tepedeki Ev'de kalacak ve orada olup bitenleri izleyecekti. Başlangıçta, Ballechin Konağı'na yerleşip yaz boyunca süren bir parti düzenlemiş olan ve orada hem şüpheciler hem de inananlara eğlence niyetine kriket oynattırıp hayalet seyrettiren o ismini bilmediği leydiyi örnek almak istemişti; ama bugünlerde şüphecilere, inananlara ve iyi kriket oyuncularına rastlamak eskisinden daha güçtü. Dr. Montague'nün asistan tutması gerekmişti bu yüzden. Belki de Victoria Dönemi yaşam tarzına özgü aylaklık, psişik araştırmalara daha uygun düşüyordu veya fenomenleri titizlikle belgelemek zamanın gerçekliğiyle uyuşmuyordu. Her halükârda, Dr. Montague asistanlarını bulmakta zorlanmıştı.

Kendini dikkatli ve titiz biri olarak gördüğünden asistanlarını aramakla epey zaman harcamıştı. Psişik derneklerin kayıtlarını, sansasyonel gazetelerin eski nüshalarını, parapsikologların raporlarını incelemiş ve ne denli kıyısından köşesinden ya da şaibeli olduğuna bakmaksızın anormal olaylara şöyle ya da böyle adları karışmış kişilerin bir listesini çıkarmıştı. Listesinden önce ölüleri elemişti. Şöhret budalası, akılsız veya egosu açıkça fazla şişik gibi görünen kişilerin isimlerini de silince geriye aşağı yukarı bir düzine isim kalmıştı. Sonra bu kişilerin her biri Dr. Montague'den kendilerini yazın bir kısmını veya tamamını eski ama gayet donanımlı, sıhhi tesisatlı, elektrikli, merkezi ısıtmalı ve temiz yataklı, konforlu bir köşkte geçirmeye davet eden bir mektup almıştı.

Mektuplarda orada kalma amaçlarının seksen senelik tarihi boyunca ev hakkında çıkmış nahoş söylentileri araştırmak oldu-

ğu belirtiliyordu. Dr. Montague, mektuplarında evin perili olduğunu açıkça söylememişti, çünkü o bir bilim insanıydı ve Tepedeki Ev'de psişik bir tezahürü bizzat deneyimleyene değin şansını fazla zorlamayacaktı. Bu yüzden yazdıklarında, özel olarak seçilmiş okuyucuların hayal güçlerini harekete geçireceğini tahmin ettiği üstü kapalı bir ciddiyet havası seziliyordu. Dr. Montague'nün bir düzine mektubuna dört yanıt geldi. Diğer sekiz aday muhtemelen yeni adreslerini bırakmadan taşınmış, doğaüstü olaylara ilgilerini yitirmiş ya da hatta belki hiç var olmamışlardı. Dr. Montague yanıt verenlere tekrar yazdı, evin ikamete resmen hazır olacağı tarihi verdi ve yolun ayrıntılı tarifini ekledi, çünkü evin yolu sağa sola sorularak bulunamıyordu, özellikle de civar köyün ahalisi adresi tarif etme konusunda isteksiz davranıyordu. Tepedeki Ev'e gitmeden önceki gün Dr. Montague seçkin grubuna ev sahibi ailenin bir ferdini de katma konusunda ikna oldu. Adaylarından biri vazgeçtiğini telgrafla, sudan bir bahane göstererek bildirmişti. Bir başkasıysa, belki de kişisel bir sorun yüzünden ne geldi ne de yazdı. Diğer ikisi geldiler.

2

Eleanor Vance, Tepedeki Ev'e geldiğinde otuz iki yaşındaydı. Annesi öldüğünden beri dünyada gerçekten nefret ettiği tek kişi ablasıydı. Eniştesinden ve beş yaşındaki yeğeninden de hoşlanmıyordu ve hiç arkadaşı yoktu. Bunun en büyük sebebi yatalak annesine on bir sene bakmış olmasıydı, bu sayede az çok hemşirelik öğrenmiş ve yoğun gün ışığına gözlerini kırpıştırmaksızın bakamaz olmuştu. Bir yetişkin olarak hayatında gerçekten mutlu olduğu tek bir an bile hatırlayamıyordu; annesiyle geçirdiği yılları küçük suçluluk hisleri ve ufak azarlar ile daimi bir bezginlik ve bitmek bilmez bir umutsuzluk çerçevesinde sadakatle biriktirmişti. İçine kapanık ve utangaç olmayı hiç istemese de, kim-

seleri sevmeden tek başına o kadar uzun süre geçirmişti ki başka bir insanla havadan sudan konuşurken bile mahcup oluyor, söyleyecek söz bulmakta tuhaf bir şekilde zorlanıyordu. İsminin Dr. Montague'nün listesinde yer almasının sebebi bir gün, Eleanor on iki, ablası on sekiz yaşındayken ve babaları öleli henüz bir ay olmamışken, durup dururken amaçsız ve mantıksız bir şekilde evlerine taş yağmış olmasıydı. Taşlar duvarlardan aşağı gürültüyle yuvarlanmış, camları indirmiş ve damı deli gibi dövmüştü. Aralıklı olarak üç gün boyunca taş yağmıştı ve bu süre içinde Eleanor'la ablası taşlardan çok her gün kapının önünde toplanan komşularla turistlerden, bir de annelerinin bütün bunların sebebinin oraya taşınmasından beri kendisine sinir olan fesat, iftiracı sokak sakinleri olduğunu duygusuzca ve isterik bir şekilde ısrarla söylemesinden rahatsız olmuşlardı. Üç gün sonra Eleanor'la ablası bir arkadaşlarının evine yerleşince taş yağmuru kesilmiş ve Eleanor'un, ablasının ve annesinin tekrar o evde oturmaya başlamalarına ve mahalleyle aralarındaki düşmanlığın sürmesine rağmen bir daha da görülmemişti. Bu hikâye, Dr. Montague'nün danıştığı insanlar hariç herkes tarafından unutulmuştu; o sıralarda olaydan birbirlerini sorumlu tutan Eleanor'la ablasının bile unuttukları kesindi.

Eleanor hayatının tüm o kötü günleri boyunca, kendini bildi bileli Tepedeki Ev gibi bir şey beklemişti. Annesine, o huysuz yaşlı bayana bakarken, onu koltuğundan kaldırıp yatağına taşırken ve sürekli çorba ve yulaf lapası doldurduğu küçük tepsiler hazırlarken, kirli çamaşırlara alışmışken hep ama hep günün birinde bir şeyler olacağı inancına tutunmuştu. İlk postayla yanıt vererek daveti kabul etmişti, oysa eniştesi birkaç kişiyi aramasında diretmişti, çünkü Doktor'un amacının Eleanor'u, ablasının bekâr bir genç kadının bilmesinin yakışık almayacağını düşündüğü meselelerle yakından alakalı olan vahşi ayinlere sokmak olmadığına emin olmak istiyordu. Belki de, diye fısıldamıştı Eleanor'un abla-

sı kocasına yatak odasının mahremiyetinde; belki de Dr. Montague -gerçek adı *buysa* tabii- belki de bu Dr. Montague bu kadınları bazı -şey- *deneyler* için *kullanıyordur. Bilirsin...* Hani *deney* yapıyorlar ya. Eleanor'un ablası bu doktorların yaptığını işittiği deneylerden uzun uzadıya bahsetmişti. Eleanor'un aklında böyle fikirler yoktu veya vardıysa bile korkmuyordu. Kısacası Eleanor, nereye olsa giderdi.

Theodora -soyadını kullanmazdı, eskizlerini 'Theo' diye imzalardı ve dairesinin kapısıyla dükkânının camekânında, rehberde, solgun mektup kâğıtlarında ve şömine rafında duran o güzel fotoğrafının alt kısmında sadece Theodora ismi yazılıydı hep- Eleanor'a hiç mi hiç benzemiyordu. Theodora'ya göre sorumluluk ve vicdan gibi nitelikler izci kızlara mahsustu, onun dünyası hazlar ve yumuşak renklerden ibaretti. Dr. Montague'nün listesine girmesinin sebebi, güllerek ve çiçeksi bir parfüm kokusu saçarak girdiği bir laboratuvar deneyinde göremediği ve duyamadığı bir asistanın kaldırdığı yirmi karttan sırayla on sekizini, on beşini ve on dokuzunu her nasılsa doğru bilmesi ve sahip olduğu bu inanılmaz yeteneği eğlenceli ve heyecan verici bulmasıydı. Theodora'nın başarısı laboratuvar kayıtlarında adeta göz kamaştırıyordu, dolayısıyla Dr. Montague'nün dikkatini çekmesi kaçınılmazdı. Theodora, Dr. Montague'nün ilk mektubunu ilginç bulmuş ve sırf meraktan yanıtlamıştı -belki de göremediği kartlardaki sembollerin isimlerini ona söyleyen güç uyanmış, Tepedeki Ev'e gitmesinde diretmişti- fakat yine de daveti reddetme konusunda kesin kararlıydı. Ancak belki de içindeki o kıpır kıpır ve ısrarlı hisse kapılarak Dr. Montague'nün onay mektubu geldiğinde tekliften hoşlanmış ve ev arkadaşıyla nedense, körlemesine ve yok yere, vahşi bir kavgaya tutuşmuştu. Birbirlerine ancak zamanla silinebilecek sözler sarf etmişlerdi. Theodora arkadaşının kendisi için yonttuğu hoş, minik heykeli kas-

ten ve kalpsizce kırmıştı. Arkadaşı da Theodora'nın verdiği bir doğum günü hediyesi olan Alfred de Musset kitabını zalimce parçalamış, Theodora'nın sevgi dolu ve esprili ithafının bulunduğu sayfayı yırtmaya özellikle dikkat etmişti. Bu eylemlerin bağışlanması mümkün değildi elbette. Anımsadıklarında gülüşmeleri için zaman geçmesi gerekecekti. Theodora o gece Dr. Montague'ye yazarak davetini kabul etmiş ve sonraki gün soğuk bir sessizlik içinde yola çıkmıştı.

Luke Sanderson yalancının biriydi, ayrıca hırsızlık da yapardı. Tepedeki Ev'in sahibesi olan teyzesi, yeğeninin hayatında tanıdığı en kültürlü, en iyi giyinen, en zevkli ve en kötü arkadaşlara sahip kişi olduğunu belirtmekten hoşlanırdı. Kadın onu güvende olacağı şartlar altında birkaç haftalığına uzaklara gönderme fırsatına dünden razıydı. Ailenin avukatının Dr. Montague'yü evi niyetleri doğrultusunda kiralamasının ancak orada kalacağı süre içinde yanında kısıtlayıcı bir aile ferdinin bulunmasıyla mümkün olacağına ikna etmesi sağlanmıştı. Luke'la belki de ilk görüşmesinde Doktor onda bir çeşit kuvvet ya da kedimsi bir kendini koruma içgüdüsü algılamış ve Luke'un o evde yanında olmasını neredeyse Bayan Sanderson kadar istemeye başlamıştı. Her halükârda Luke durumu eğlenceli bulmuştu; teyzesi minnettar, Dr. Montague ise gayet memnundu. Bayan Sanderson avukata evde Luke'un çalabileceği bir şey bulunmadığını da söylemişti. Eski gümüş sofra takımının biraz değerli olduğunu, ama Luke için neredeyse göze alınmayacak bir güçlük teşkil ettiğini anlatmıştı: onu çalıp paraya çevirmek enerji gerektirirdi. Bayan Sanderson Luke'a haksızlık etmişti aslında. Luke'un ailenin gümüş sofra takımını, Dr. Montague'nün saatini ya da Theodora'nın bileziğini çalıp kaçması çok düşük bir ihtimaldi; onun namussuzluğu genellikle teyzesinin cüzdanından biraz para aşırmaktan ve kâğıt oyunlarında hile yapmaktan ibaretti. Bir de teyzesinin ar-

kadaşlarının ona yanakları kızararak, safça armağan ettikleri saatlerle sigara tabakalarını paraya çevirirdi. Tepedeki Ev ileride Luke'un olacaktı, ama günün birinde orada yaşayacağı Luke'un aklının köşesinden bile geçmemişti.

3

"Arabayı almaması gerektiğini düşünüyorum, o kadar," dedi Eleanor'un eniştesi ısrarla.

"Arabanın yarısı benim," dedi Eleanor. "Parasının ödenmesine katkıda bulundum."

"Onu almaması gerektiğini düşünüyorum, o kadar," dedi eniştesi. Karısına yalvarıyordu. "Bütün yaz arabayı onun kullanması ve bizim arabasız kalmamız haksızlık."

"Carrie arabayı sürekli kullanıyor, bense garajdan bile çıkarmıyorum," dedi Eleanor. "Hem siz bütün yaz dağda olacaksınız, arabayı *oralarda* kullanamazsınız. Carrie, dağda araba kullanamayacağınızı biliyorsun."

"Ama ya zavallı minik Linnie hasta filan olursa? Ya onu doktora götürmek için araba gerekirse?"

"Arabanın yarısı benim," dedi Eleanor. "Alacağım."

"Ya *Carrie* hastalanırsa? Ya doktor bulamazsak ve onu hastaneye yetiştirmemiz gerekirse?"

"Onu istiyorum. Alacağım."

"Sanmıyorum." Carrie ağır ağır ve kararlı konuştu. "Nereye gittiğini bilmiyoruz, değil mi? Bize bu konuda pek bir şey söylemeyi uygun görmedin sonuçta? Duruma arabamı sana ödünç verecek kadar hâkim değilim bence."

"Arabanın yarısı benim."

"Olmaz," dedi Carrie. "Alamazsın."

"Evet." Eleanor'un eniştesi başıyla onayladı. "Ona ihtiyacımız var, Carrie'nin dediği gibi."

Carrie hafifçe gülümsedi. "Arabayı almana izin verirsem ve başına bir şey gelirse kendimi asla bağışlamam, Eleanor. O Doktor'a güvenebileceğimizi nereden biliyoruz ki? Sonuçta sen sadece genç bir kadınsın ve araba epey pahalı."

"Ama Carrie, bankadan Homer'i *aradım* ve bu adamın üniversitede çalışan saygın biri olduğunu söyledi..."

Carrie gülümseyerek, "Düzgün bir insan olduğunu *düşünmemek* için bir sebep yok tabii," dedi. "Ama Eleanor nereye gittiğini veya arabayı geri istersek kendisine nasıl ulaşabileceğimizi söylememeyi yeğliyor. Başına bir şey gelse belki de bilemeyeceğiz. Eleanor," diye devam etti. Çay fincanına doğru konuşuyordu, "*Eleanor* adamın teki davet etti diye dünyanın öbür ucuna koşa koşa gitmeye hazır olsa bile, *yine de* arabamı alıp götürmesine izin vermem için bir sebep göremiyorum."

"Arabanın yarısı benim."

"Ya dağda etrafta kimseler yokken zavallı minik Linnie hastalanırsa? Doktor bulamazsak?"

"Ne olursa olsun, ben annemin onaylayacağı şekilde davrandığıma eminim, Eleanor. Annem bana güvenirdi ve arabamı alıp da Tanrı bilir nereye, böyle ipini koparmış gibi gitmeni hayatta tasvip etmezdi."

"Peki ya oralarda *ben* hastalanırsam?"

"Eminim annem bana hak verirdi, Eleanor."

"Hem," dedi Eleanor'un eniştesi birden aklına bir fikir gelince "arabayı hasarsız geri getireceği ne malum?"

Her şeyin bir ilki vardır, dedi Eleanor kendi kendine. Sabahın köründe taksiden inmişti. Titriyordu çünkü ablasıyla eniştesi artık hafiften şüphelenmeye başlamış olabilirlerdi. Bavulunu taksiden

çabucak çıkarırken şoför ön koltuğun üstündeki karton kutuyu kaldırıp dışarı uzattı. Eleanor ona yüklü bir bahşiş verdiği sırada ablasıyla enişte sinin peşine düşüp düşmediklerini, belki de şu anda sokağa sapıp birbirlerine, "İşte orada, tam düşündüğümüz gibi, hırsız işte orada," deyip demediklerini merak etti. Arabanın bulunduğu devasa şehir garajına gitmek üzere telaşla yürüyordu. Sokağın iki ucuna kaygıyla bakındığı sırada ufak tefek bir kadına çarptı ve kadının elindeki torbaların içindekiler dört bir yana saçıldı. Bir torbanın kaldırıma düşüp yırtıldığını ve içinden bir peynirli kek parçasının, domates dilimlerinin ve bir çöreğin yuvarlandığını gören Eleanor'un canı sıkıldı. Ufak tefek kadın yüzünü Eleanor'unkine yaklaştırarak "Tanrı belanı versin, Tanrı belanı versin!" diye haykırıyordu şimdi. "Eve götürüyordum bunları, Tanrı belanı versin, Tanrı belanı versin!"

"Çok üzgünüm," dedi Eleanor. Eğildi ama domates ve peynirli kek parçalarını toplayıp yırtık torbaya yerleştirmek mümkün gözükmüyordu. Yaşlı kadın kaşlarını çatarak eğilmiş, diğer paketleri Eleanor'un uzanmasına fırsat vermeden topluyordu ve sonunda Eleanor titreyerek, özür dilercesine gülümseyerek doğruldu. "Gerçekten çok üzgünüm," dedi.

"Tanrı belanı versin," dedi ufak tefek yaşlı kadın, ama bu defa usulca. "Öğle yemeğinde iki lokma bir şeyler yiyeyim diye eve götürüyordum bunları. Şimdi *senin* yüzünden..."

"Belki parasını ödeyebilirim?" Eleanor cüzdanını çıkarınca ufak tefek kadın hiç kımıldamadan durup düşündü.

"Senden para alamam," dedi sonunda. "Bunları satın almamıştım, anlarsın ya. Artıklardı bunlar." Dudaklarını öfkeyle şapırdattı. "Salamları görecektin," dedi, "ama *onları başkası* kaptı. Çikolatalı keki de. Patates salatasını da. Küçük kâğıt tabaklardaki küçük şekerlemeleri de. *Her şeyi* kaçırdım. Şimdi de..." O ve Eleanor kaldırıma saçılmış şeylere baktılar ve ufak tefek ka-

dın, "Yani anlarsın ya, para alamam, artıklar için senden para alamam," dedi.

"Peki, öyleyse size bir şeyler satın alabilir miyim? Çok acelem var ama açık bir yer bulursak..."

Ufak tefek yaşlı kadın hınzırca gülümsedi. "Neyse, bu hâlâ bende," deyip bir pakete sımsıkı sarıldı. "Taksiyle eve gidiş ücretimi ödeyebilirsin," dedi. "O zaman *başka* kimse bana çarpmaz herhalde."

"Seve seve," diyen Eleanor ilgiyle bekleyen taksi şoförüne döndü. "Bu bayanı evine götürebilir misiniz?" diye sordu.

"İki dolar yeter," dedi ufak tefek kadın, "bu beyefendinin bahşişi hariç tabii. *Benim* kadar kısa boylu olunca," diye açıkladı zarafetle, "birilerinin sana çarpıp devirmesi tehlikesiyle karşı karşıya kalıyorsun. Bu gerçekten büyük bir tehlike. Yine de senin gibi hatasını telafi etmeye hazır birini bulmak sahiden hoş. Bazı insanlar çarpıp deviriyorlar da dönüp arkalarına bile bakmıyorlar." Eleanor'un yardımıyla paketleriyle birlikte taksiye bindi ve Eleanor'un cüzdanından çıkarıp verdiği iki buçuk doları minik eliyle sımsıkı kavradı.

"Evet, tatlım," dedi taksi şoförü, "nereye gidiyoruz?"

Ufak tefek kadın kıkırdadı. "Sen hareket et, söylerim," dedikten sonra Eleanor'a döndü: "İyi şanslar canım. Artık dikkat et de insanlara çarpma."

"Güle güle," dedi Eleanor. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Tamam, öyleyse sorun yok," diyen ufak tefek kadın, taksi kaldırımın kenarından ayrılırken ona el salladı. "Senin için dua edeceğim canım."

Eh, diye düşündü Eleanor taksinin arkasından bakarken; en azından benim için dua edecek birisi var. En azından bir kişi.

4

Yazın gerçekten güneşli olan ilk günüydü, yılın bu vaktinde Eleanor çocukluğunun ilk yıllarına dair yürek sızlatıcı şeyler hatırlardı hep. O zamanlar yazlar ona hiç bitmezmiş gibi gelirdi. Babasının öldüğü o soğuk, yağmurlu günden önceki kış günlerini anımsayamıyordu bile. Son zamanlarda, hızla geçen bu yıllarda, öylece geçip giden onca yaz gününe ne olduğunu merak eder olmuştu; nasıl da fütursuzca harcayabilmişti o günleri? Aptallık ettim, diyordu kendine her yazın başında; hem de çok, ama büyüdüm ve kıymet biliyorum artık. Aklını başına topladığında aslında hiçbir şeyin gerçekten çarçur edilemeyeceğini düşünüyordu, çocukluğun bile, ama sonra her sene, bir yaz sabahı şehir sokaklarında yürürken ılık bir rüzgâr esiveriyordu ve o zaman aklına şu küçücük, soğuk düşünce düşüyordu: Yine çarçur ettim zamanı. Ablasıyla ortaklaşa aldığı küçük arabayı sürdüğü, arabayı alıp gittiğini fark edecekler diye kaygılandığı, ağır ağır ilerlediği, yol şeritlerini takip edip durması gerektiğinde durarak gerektiğinde saptığı ve sokağa eğri vuran gün ışığına gülümsediği bu sabah ise; gidiyorum, gidiyorum, sonunda bir adım attım, diye geçiriyordu içinden.

Daha önce ufak arabayı kullanmak için ablasından her izin alışında, onu sinirlendirecek en küçük çizikten veya lekeden bile sakınmak için çok dikkatli davranmıştı; oysa bugün, karton kutusu arka koltukta ve bavulu yerde, eldivenleriyle el çantası ve ince ceketi yanındaki koltukta dururken araba tamamen onundu. Tamamen ona ait, küçük, kapalı bir dünya. Cidden gidiyorum, diye düşündü.

Şehir dışına uzanan büyük otobana sapmadan önce şehirdeki son trafik lambasında durup beklerken el çantasından Dr. Montague'nün mektubunu çıkardı. Haritaya bile ihtiyacım olmayacak, diye düşündü; belli ki çok tedbirli bir adam. "39.

Karayolu'ndan Ashton'a çıkın," deniyordu mektupta. "Ve ardından sola, 5. Karayolu'na sapıp batıya gidin. Yaklaşık elli kilometre sonra küçük Hillsdale kasabasına varacaksınız. Hillsdale'de solda benzin istasyonuyla sağda kilise olan köşeye gelince sola sapın, dar bir kır yoluna gireceksiniz, bu bozuk yol sizi tepeye çıkaracak. Bu yolun sonuna kadar gidince -on kilometre sonra- karşınızda Tepedeki Ev'in bahçe kapılarını göreceksiniz. Yolu bu kadar ayrıntılı tarif ediyorum çünkü Hillsdale'de durup adres sormanızı tavsiye etmem. Yöre halkı yabancılara kaba davranır, hele Tepedeki Ev hakkında soru soranlara açıkça düşmanlık gösterir. Tepedeki Ev'de sizi de aramızda göreceğime çok seviniyorum. 21 Haziran Perşembe günü sizinle tanışmak benim için büyük zevk olacak-"

Işık değişmişti şimdi, Eleanor otobana sapıp şehirden çıktı. Artık, diye düşündü; kimse beni yakalayamaz, nereye gittiğimi bile bilmiyorlar.

İlk kez arabayla tek başına uzaklara gidiyordu ve bu harika yolculuğu kilometrelerle saatlere bölme fikri saçmaydı. Arabasını şeritle yol kenarındaki ağaç hattının arasında tutmaya özen gösterdiği sırada yolculuğunu onu bambaşka yollardan geçirerek yeni bir yere ulaştıracak bir anlar geçidi olarak gördü. Eleanor'un gerçek eylemi yolculuğun kendisiydi; hedefiyse belirsizdi, hayal edilemiyordu, belki de yoktu. Yolculuğunun her sapağının tadını çıkarmakta kararlıydı. Yola, ağaçlara, evlere ve küçük, çirkin kasabalara sevgiyle bakıyor, herhangi bir yerde durup oradan bir daha asla ayrılmama fikriyle oyalanıyor, kendiyle dalga geçiyordu. Arabasını otobanın kenarına çekebilir -gerçi bu yasaktır, dedi kendine. Bunu yaparsa ceza yerdi- onu geride bırakıp ağaçların arasından geçerek ötedeki yumuşak, misafirperver köye salma salına gidebilirdi. Bitkin düşene kadar gezebilir, kelebek kovalayabilir veya dere boyunca yürüyüp gece çökünce kendisine barınak sunacak fakir bir oduncunun kulübesine sığınabilirdi. Doğu

Barrington'da, Desmond'da ya da birleşik Berk Köyü'nde sonsuza dek yaşayabilirdi. Sürmeye devam edip arabanın tekerlekleri aşınana ya da dünyanın sonuna ulaşana değin hiç durmadan, öylece gidebilirdi.

Ya da, diye düşündü; beni bekleyenlerin olduğu Tepedeki Ev'e, yani bana barınak, oda, yiyecek içecek ve şehirdeki işlerimi bırakıp kaçmam karşılığında biraz para verecekleri yere gidebilirim. Dr. Montague'nün nasıl biri olduğunu merak ediyorum. Tepedeki Ev nasıldır merak ediyorum. Orada başka kimlerin olacağını merak ediyorum.

Artık şehirden epey uzaklaşmıştı, dünyadaki onca yolun arasından Dr. Montague'nün onu kendisine ve Tepedeki Ev'e sağ salim ulaştırması için seçtiği büyülü yolun, 39. Karayolu'nun sapağını arıyordu; başka hiçbir yol Eleanor'u bulunduğu noktadan bulunmak istediği yere götüremezdi. Dr. Montague'nün tarifini doğrular ve haklılığını teslim edercesine 39. Karayolu'nu gösteren tabelanın altında bir başka tabelada ASHTON, 195 KİLOMETRE yazıyordu.

Eleanor'un artık yakın arkadaşı olan yol döndü ve sürprizler eşliğinde aşağı doğru kıvrıldı - bir keresinde bir inek bir çitin üzerinden Eleanor'a baktı, bir keresinde de kayıtsız bir köpek. Küçük kasabalara doğru indi ve tarlalarla meyve bahçelerinin yanından geçti. Eleanor bir köyün ana caddesinde sütunlu, bahçesi duvarlı, pencereleri panjurlu ve basamaklarını bir çift taş aslanın koruduğu büyük bir evin önünden geçerken belki orada yaşayabileceğini, her sabah aslanların tozunu alabileceğini ve her gece kafalarına pat pat vurup iyi geceler dileyebileceğini düşündü. Bu haziran sabahında zaman başlıyor, diye güvence verdi kendine. Ama tuhaf bir şekilde yeni ve kendine özgü bir zamandı bu - birkaç saniye içinde, önünde iki aslan heykeli duran bir evde bir ömür geçirdim. Her sabah sundurmayı süpürdüm, aslanların

tozunu aldım ve her akşam kafalarına pat pat vurarak iyi geceler diledim. Haftada bir kez yüzlerini, yelelerini ve patilerini çamaşır suyu kattığım ılık suyla yıkadım ve dişlerinin aralarını bezle sildim. Evin odaları yüksek tavanlı ve temizdi, pırıl pırıl döşemeleri ve güzelce silinmiş pencereleri vardı. Ufak tefek, narin, yaşlı bir bayan hizmetlimdi; ağır ağır yürüyerek gümüş bir tepsiyle çay servisi yapıyordu bana ve sağlıklı olayım diye her akşam bir bardak mürver şarabı getiriyordu. Akşam yemeklerimi uzun ve sessiz yemek salonundaki ışıl ışıl masada tek başıma yerken yüksek pencerelerin arasındaki beyaz duvar panelleri mum ışığında parlıyordu; yemekte bıldırcın, bahçeden topladığım turplar ve evyapımı erik reçeli oluyordu. Beyaz organzeden bir cibinliğin altında uyudum ve holdeki gece lambasının ışığı benim için nöbet tuttu. Kasabanın sokaklarında insanlar bana eğilerek selam verdiler, çünkü herkes aslanlarımla epey gurur duyuyordu. Öldüğümde...

Artık kasabayı geride bırakmıştı; kirli, kapalı lokantaların ve kırık dökük tabelaların önünden geçiyordu. Bir zamanlar, çok eskiden buralarda bir yerlerde kurulan panayırda motosiklet yarışları düzenlenmişti; tabelalarda hâlâ tek tük sözcükler seçiliyordu. CESARET diyordu birinde, bir diğerindeyse ŞEYTANİ yazılıydı. Eleanor her yerde alametler aramasına güldü; altı üstü cesur, gözü pek sürücülerden bahsediliyor, diye düşündü. Tepedeki Ev'e gereğinden önce varmamak için çok hızlı sürdüğü arabasını yavaşlattı.

Bir noktada yol kenarında durup hayretle ve merakla bakakaldı. Yolda giderken, belki beş yüz metre boyunca gördüğü sıra sıra dizili, pembe-beyaz çiçek açmış bakımlı ve muhteşem zakkumlara hayran kalmıştı. Şimdi korudukları geçide gelmişti, geçidin ardı da ağaçlıktı. Geçit, bir çift devrilmiş taş sütundan ibaretti; aralarından geçen yol boş tarlalara uzanıyordu. Eleanor zakkum ağaçlarının dev bir alan oluşturduğunu ve alanın uzak ucundaki zakkum ağaçları çizgisinin küçük bir ırmak bo-

yunca uzandığını görebiliyordu. Zakkum alanının içinde hiçbir şey yoktu, ne ev ne de bina; ortasından geçen ve ırmakta son bulan yol vardı, o kadar. Burada ne vardı acaba, diye merak etti; burada eskiden ne vardı da şimdi yok veya ne olacaktı da asla olmadı? Bir ev mi olacaktı, bir bahçe mi, yoksa bir meyvelik mi? Dönmemecesine kovulmuş muydular yoksa geri gelecek miydiler? Zakkumların zehirli olduğunu anımsadı. Bir şeyi koruyor olabilir miydiler? Acaba, diye düşündü; arabamdan inip devrilmiş sütunların arasından geçerek büyülü zakkum alanına ayak basarsam gelip geçenlerin gözlerinden zehirle korunan bir masal diyarına girdiğimi mi fark edeceğim? O sihirli kapı direklerinin arasından geçince koruyucu engeli aştığımı, büyünün bozulduğunu mu fark edeceğim? Hoş bir bahçeye adım atacağım; fıskiyeleri, alçak bankları ve güllerle kaplı kameriyeleri olacak -belki mücevherlerle, yakutlarla ve zümrütlerle kaplı ve bir kral kızının sandaletli minik ayaklarıyla yürüyebileceği kadar yumuşak- bir yol bulacağım ve beni dosdoğru büyülü saraya götürecek. Alçak taş basamaklardan çıkıp nöbet tutan taş aslanların yanından geçip bir avluya gireceğim, orada bir fıskiyeden su fışkırıyor ve kraliçe ağlayarak prensesin dönüşünü bekliyor olacak. Beni görünce nakışını bırakıp -uzun uykularından nihayet uyanan- saray hizmetçilerine seslenecek, büyük bir ziyafet hazırlamalarını çünkü büyünün bozulduğunu ve sarayın yine eski haline döndüğünü söyleyecek. Sonra sonsuza dek mutlu yaşayacağız.

Tabii ki hayır, diye düşündü arabasını tekrar çalıştırırken; saray görünür hale gelip büyü bozulunca *tamamı* bozulmuş olacak ve zakkumların çevresindeki bütün bu kırsal bölge asıl haline dönüp soluklaşacak. Kasabalar, tabelalar ve inekler bir masala ait hoş, yeşil bir resme dönüşecekler. Sonra tepelerden parlak yeşil ve gümüşi giysiler içinde, atı üzerinde bir prens inecek. Peşinden yüz atlı okçu gelecek, flamalar dalgalanacak, atlar şahlanacak, mücevherler ışıldayacak...

Güldü ve sihirli zakkumlara dönüp gülümseyerek veda etti. Başka bir gün, dedi onlara; başka bir gün geri gelip büyünüzü bozacağım.

Yüz altmış kilometre sonra öğle yemeği için durdu. Eskiden değirmen olmakla övünen bir taşra lokantasına girdi ve mucizevi bir şekilde gürül gürül akan dereye, aşağıdaki ıslak kayalara ve hareketli suyun sarhoş edici parıltılarına bakan bir balkonda buldu kendini. Önündeki masada, kristal bir kabın içinde süzme peynir ile peçeteye sarılmış mısır koçanları vardı. Büyülerin çabucak yapılıp bozulduğu bir zamanda ve diyarda olduğundan ve Tepedeki Ev'in kendisini sabırla beklediğini bildiğinden yerken acele etmedi. Yemek salonunda kendisinden başka bir aile daha vardı sadece; anne, baba ve küçük bir oğlanla kız birbirleriyle usulca ve kibarca konuşuyorlardı. Bir ara küçük kız dönüp Eleanor'a içten bir merakla baktıktan sonra gülümsedi. Aşağıdaki derenin ışıkları tavana ve cilalı masalara vurup küçük kızın buklelerinde gezinirken küçük kızın annesi, "Yıldızlı fincanını istiyor," dedi.

Şaşıran Eleanor başını kaldırıp baktı; küçük kız sandalyesinde aşağıya doğru kaymış, sütünü somurtarak reddediyordu. Babası kaşlarını çatmıştı, erkek kardeşi kıkırdıyordu ve annesi sakince, "Yıldızlı fincanını istiyor," diyordu.

İster tabii, diye düşündü Eleanor; ben de isterim, yıldızlı bir fincan isterim elbette.

"Küçük fincanını," diye açıklıyordu anne, küçük kızın değirmenin güzelim köy sütünü beğenmemesine şaşırmış olan garsona özür dilercesine gülümseyerek. "Dibinde yıldızlar var, kızım evdeyken sütünü hep ondan içer." Garson başıyla onayladı, ikna olmamıştı. Anne, küçük kıza, "Eve gidince sütünü yıldızlı fincanından içersin," dedi. "Ama şimdilik, sırf çok uslu bir kız olduğun için, bu bardaktaki sütten biraz içer misin?"

Sakın yapma, dedi Eleanor küçük kıza; yıldızlı fincanında diret, seni bir kez tuzağa düşürüp de herkes gibi olmaya ikna ettiler mi yıldızlı fincanı bir daha asla göremezsin. Sakın yapma. Küçük kız Eleanor'a bir bakış attı ve gamzelerini gösterip onu tamamen anladığını belirtecek şekilde gizlice gülümsedi. Bardağa bakıp ısrarla hayır anlamında kafa salladı. Cesur kız, diye düşündü Eleanor; akıllı, cesur kız.

"Onu şımartıyorsun," dedi baba. "Böyle kaprisler yapmasına göz yummamak gerek."

"Bir kereden bir şey olmaz," dedi anne. Süt bardağını bıraktı ve küçük kızın eline hafifçe dokundu. "Dondurmanı ye," dedi.

Giderlerken küçük kız Eleanor'a el sallayıp veda etti ve Eleanor aynı şekilde karşılık verdi. Yalnızlığının keyfini çıkarıp kahvesini içerken neşeli dere aşağıda şırıl şırıl akıyordu. Çok yolum kalmadı, diye düşündü; yarıdan fazlası bitti. Yolculuğun sonu, diye geçirdi ve zihninin gerisinde bir yerlerde bir şarkının son dizeleri tıpkı küçük dere gibi parıldayarak kafasının içinde dans etti. Ancak bir iki sözcüğünü anımsayabildi. "Sona kalan dona kalır," diye düşündü Eleanor, "sona kalan dona kalır."

Ashton'un hemen dışındaki o yerden az kalsın hiç ayrılmayacaktı, çünkü karşısına bir bahçede gömülü minik bir kır evi çıktı. Orada tek başıma yaşayabilirdim, diye düşündü. Yılankavi bahçe yolunun ardındaki küçük, mavi ön kapıya ve basamakta kusursuz görünen beyaz kediye bakmak için arabayı yavaşlatmıştı. Beni orada, onca gülün ardında kimseler bulamazdı; hem işimi sağlama almak için yol kenarına zakkumlar da ekerdim. Serin akşamlarda ateş yakıp kendi ocağımda elma kızartırdım. Beyaz kediler besler, pencerelere beyaz perdeler diker ve bazen dışarı çıkıp tarçın, çay ve iplik almak için bakkala giderdim. İnsanlar fallarına bakmam için gelirlerdi, ayrıca üzgün genç kızlar için aşk iksirleri hazırlardım. Bir nar bülbülüm olurdu... Ama kır evi

çok geride kalmıştı ve Eleanor'un Dr. Montague'nün titizce tarif ettiği yeni yolu arama vakti gelmişti.

Dr. Montague mektubunda, "Sola, 5. Karayolu'na sapıp batıya gidin," demişti ve Eleanor, sanki adam çok uzaktan dakikası dakikasına ve etkili bir şekilde onu yönlendiriyormuş, sanki arabasını uzaktan kumandayla sürüyormuş gibi denileni yaptı. 5. Karayolu'nda batıya doğru gidiyordu ve yolculuğunun tamamlanmasına az kalmıştı. Ama onun söylediğine boş verip Hillsdale'de bir dakika mola vereyim, diye düşündü; çünkü uzun yolculuğumun böyle çabucak bitmesine dayanamam. Hem zaten itaatsizlik sayılmaz ki bu, mektupta Hillsdale'de durup adres sormam tavsiye edilmiyordu ama kahve içmek yasaklanmıyordu. Belki Tepedeki Ev'in bahsini açmazsam sorun çıkmaz. Hem zaten, diye geçirdi belli belirsiz; bu son şansım.

Hillsdale'e ne zaman girdiğini fark etmedi bile; burası kirli evleri ve eğri büğrü sokaklarıyla sıkışık, düzensiz, berbat bir yerdi. Küçüktü, Eleanor ana caddeye girince sokağın sonunda benzin istasyonuyla kilisenin bulunduğu köşe başını gördü. Kahve molası verilecek tek bir yer vardı ve orası da sevimsiz bir lokantaydı; ama Eleanor mutlaka Hillsdale'de mola vermeliydi, bu yüzden arabasını lokantanın önündeki kırık kaldırım taşının kenarına park edip dışarı çıktı. Hillsdale'i başıyla sessizce selamladıktan sonra bir dakika düşünüp döşemedeki bavuluyla arka koltuktaki karton kutuyu hesaba katarak arabasını kilitledi. Hillsdale'de fazla kalmam, diye geçirdi aklından. Gün ışığında bile karanlık ve çirkin görünmeyi beceren sokakta sağa sola bakınıyordu. Duvar dibindeki gölgede bir köpek huzursuzca uyuyordu, sokağın karşı tarafındaki kapı eşiğinde duran kadın Eleanor'a bakıyordu ve sırtlarını çite yaslamış iki oğlan dikkatli ve sessizdiler. Tuhaf köpeklerden, onu hor gören kadınlardan ve genç serserilerden korkan Eleanor, el çantasıyla araba anahtarına sımsıkı asılarak çabucak lokantaya girdi. İçeride bir tezgâh, tezgâhın arkasında du-

ran küçük çeneli, yorgun bir kız ve bir uçta oturmuş yemek yiyen bir adam gördü. Gri tezgâha ve tatlı çörek tabağının üzerine örtülmüş kirli cam kâseye bakınca bir an aklından adamın buraya geldiğine göre herhalde çok aç olduğu geçti. Tezgâhın ardındaki kıza "Kahve" deyince kız bezgince dönüp raflara tepelemesine dizilmiş fincanlardan birini indirdi. Bu kahveyi içmem gerek çünkü içeceğimi söyledim, dedi Eleanor kendine sertçe; ama bundan sonra Dr. Montague'nün sözünü dinleyeceğim.

Yemek yiyen adamla tezgâhın ardındaki kız arasında üstü kapalı bir şaka paylaşılıyordu; kız, Eleanor'un kahvesini bırakınca adama göz atıp hafifçe gülümsedi ve adam omuz silkince güldü. Eleanor yukarı doğru baktı, ama kız tırnaklarını inceliyordu, adamsa ekmeğiyle tabağını siliyordu şimdi. Belki de Eleanor'un kahvesi zehirliydi, en azından öyle göründüğü kesindi. Eleanor, Hillsdale köyünü dibine kadar tanıma kararlılığıyla, "Ben şu çöreklerden de bir tane alayım lütfen," deyince kız adama yan gözle bakıp bir çörek koyduğu tabağı Eleanor'un önüne bıraktı ve adamla tekrar göz göze gelince güldü.

"Burası epey küçük bir kasaba," dedi Eleanor kıza. "Adı ne?"

Kız ona öylece bakıyordu, belki de daha önce kimse Hillsdale'e epey küçük bir kasaba deme küstahlığında bulunmamıştı. Kız bir anlığına yine onay beklercesine adama baktıktan sonra, "Hillsdale," dedi.

"Uzun süredir mi buradasınız?" diye sordu Eleanor. Tepedeki Ev'den bahsetmeyeceğim, diye güvence verdi uzaktaki Dr. Montague'ye; biraz zaman öldürmek istiyorum, o kadar.

"Hı, hı," dedi kız.

"Böyle küçük bir kasabada yaşamak hoş olmalı. Ben şehirden geldim."

"Ya?"

"Burayı seviyor musunuz?"

"İdare eder," dedi kız. Onları dikkatle dinlemekte olan adama tekrar baktı. "Yapacak çok şey yok burada."

"*Kasabanın büyüklüğü ne kadar*?"

"Epey küçük. Biraz daha kahve ister misin?" Fincanını tabağına çarparak şangırdatan adama söylemişti bunu. Eleanor kendi kahvesinden ürpererek yudum alırken adamın daha fazlasını nasıl isteyebildiğini merak etti.

Kız kahve fincanını doldurduktan sonra rafların arasına aylak aylak geri döndüğünde Eleanor, "Buraya çok ziyaretçi geliyor mu?" diye sordu. "Yani turist falan?"

"Neden gelsinler ki?" Kız ona bir anlığına, Eleanor'un belki de şimdiye kadar benzerini görmediği ölçüde derin bir boşlukla baktı. "İnsanlar *buraya* neden gelsinler ki?" Adama somurtarak bakıp ekledi: "Sinema bile yok."

"Ama tepeler öyle güzel ki. Bunun gibi ücra kasabalarda genellikle tepelere evler kurup yerleşen şehirliler olur. Mahremiyet için gelirler."

Kız bir an güldü. "*Buraya* gelmezler."

"Veya eski evleri tadilattan geçirirler..."

"Mahremiyetmiş," diyen kız tekrar güldü.

"Şaşırtıcı geldi, o kadar," dedi Eleanor adamın kendisine baktığını hissederek.

"Hı hı," dedi kız. "Üstüne bir de sinema açsalardı bari."

"Hatta düşündüm de," dedi Eleanor dikkatle, "etrafa bakınabilirim. Eski evler genellikle ucuz olur, malum, hem onları yenilemek de keyiflidir."

"Buralarda bulamazsın," dedi kız.

"Yani," dedi Eleanor, "buralarda hiç eski ev yok mu? Gerideki tepelerde de mi yok?"

"Yok."

Adam ayaklandı, cebinden bozuk para çıkardı ve ilk kez konuştu. "İnsanlar bu kasabadan *giderler*," dedi. "Buraya *gelmezler*."

Kapı arkasından kapanınca kız donuk gözlerini Eleanor'a neredeyse hınçla, sanki gevezeliğiyle adamı o kaçırmış gibi çevirdi. "Doğru söylüyor," dedi sonunda. "Şanslı olanlar gider."

Eleanor, "*Sen* neden kaçmıyorsun?" diye sorunca kız omuz silkti.

"Daha iyi bir halde mi olurum ki?" diye sordu. Eleanor'un parasını ilgisizce alıp üstünü verdi. Sonra yine çabucak tezgâhın ucundaki boş tabaklara göz attı ve gülümser gibi oldu. "Buraya her gün gelir," dedi. Eleanor gülümsemeye karşılık verip konuşmaya başlayınca kız sırtını döndü ve raflardaki fincanlarla ilgilenmeye başladı. Reddedildiğini hisseden Eleanor kalktı ve araba anahtarıyla el çantasını aldı.

"Hoşça kal," deyince kız ona dönmeden konuştu: "İyi şanslar. Umarım aradığın evi bulursun."

5

Benzin istasyonuyla kiliseyi geçtikten sonra yol gerçekten çok bozuktu, derin çukurlar ve taşlar vardı. Eleanor'un küçük arabası sarsılıp sıçrıyor ve bu sevimsiz tepelere doğru daha fazla yol almak istemiyordu. Yolun iki tarafındaki sık, iç karartıcı ağaçların altında gün hızla sona eriyordu. Önüne çıkan tehlikeli taşa çarpmamak için direksiyonu birden kırdığı sırada, bu yolda pek trafik yok sanki, diye düşündü alayla; bu on kilometrelik yol arabanın canına okuyacak. Ve saatlerdir ilk defa ablası aklına gelince güldü. Arabayı alıp gittiğini artık fark etmişlerdi herhalde, ama nereye gittiğini bilemezlerdi. Hayretle birbirlerine Eleanor'un böyle bir şey yaptığına inanamadıklarını söylüyor olmalıydılar.

Ben de inanamıyorum, diye düşündü hâlâ gülerek; her şey değişti, yeni bir insanım, evimden çok uzaktayım. "Sona kalan dona kalır... neşeli insan güler..." Sonra araba bir taşa çarpıp sarsılarak geri geri gidince ve altta bir yerden hayra alamet olmayan bir ses gelince Eleanor inledi, ama araba kendini yiğitçe topladı ve ısrarla tırmanmayı sürdürdü. Ağaç dalları ön cama sürtünüyor ve hava giderek kararıyordu. Tepedeki Ev bıraktığı ilk izlenimin etkileyici olmasını istiyor, diye düşündü; burası hiç güneş alıyor mu acaba? Sonunda araba, yolu kaplayan dökülmüş yaprak öbekleriyle küçük dalları son bir çabayla geride bıraktı ve Tepedeki Ev'in bahçe kapısının önündeki açıklığa girdi.

Neden buradayım? diye düşündü Eleanor birden çaresizlikle. Neden buradayım? Bahçe kapısı yüksek, kaygı verici ve ağırdı; ağaçların arasına uzanan taş duvara sağlamca yerleştirilmişti. Eleanor arabadan bakarken bile asma kilidi ve çubuklara dolanmış zinciri seçebiliyordu. Bahçe kapısının ardında ise yolun iki taraftaki kımıltısız, kara ağaçların gölgesinde devam ettikten sonra kıvrıldığından başka bir şey göremedi.

Kapının kilitli olduğu barizdi -çifte kilit vurulmuş, zincirlenmiş ve sürgülenmişti. İçeri girmeyi bu kadar çok isteyen kimdi ki?- dolayısıyla Eleanor arabasından inmeye kalkışmayıp kornaya bastı ve ağaçlarla bahçe kapısı bu sesle titreyip geriye doğru hafifçe kımıldadı. Bir dakika sonra Eleanor kornaya tekrar basınca bahçe kapısının ardından bir adamın yaklaştığını gördü; adam, asma kilit gibi kara ve sevimsizdi. Parmaklıkların arasından Eleanor'a kaşlarını çatarak bakıyordu.

"*Ne* istiyorsun?" Sesi sert, haşindi.

"İçeri girmek istiyorum, lütfen. Lütfen kapıyı açın."

"Kim demiş?"

"Ne..." Eleanor bocaladı. "İçeri girmem gerekiyor," dedi sonunda.

"Neden?"

"Beni bekliyorlar." Bekliyorlar mı? diye düşündü birden. Daha ileri gidemeyecek miyim?

"Kim?"

Adamın otoritesinin tadını çıkardığını biliyordu elbette, sanki kapıyı açarsa sahip olduğunu sandığı küçük, geçici üstünlüğü yitirecekti... Peki ya benim ne üstünlüğüm var? diye düşündü - sonuçta *dışarıda* olan benim. Nadiren böyle hissederdi hissetmesine ama sinirlenmesinin işe yaramayacağını ve sadece adamın dönüp gitmesine neden olacağını, kendisinin de kapının önünde boşu boşuna bekleyip yakınmakla kalacağını görebiliyordu. Bu küstahlığı yüzünden sonradan azarlansa bile adamın bürüneceği masumiyet havalarını tahmin edebiliyordu. Fesat ve dalgın bir sırıtış, fal taşı gibi açılmış donuk gözler - Eleanor'u içeri alacağını, onu içeri almayı *planladığını,* ama nasıl emin olabileceğini bilmediğini sızlanarak söyleyip itiraz edişi. Sonuçta ona verilmiş emirler vardı, değil mi? Kendisine söyleneni yapmak zorunda değil miydi? Girmemesi gereken birini içeri alırsa *kendisinin* başı belaya girerdi, değil mi? Eleanor adamın omuz silkeceğini tahmin edebiliyordu ve onu zihninde canlandırınca güldü ki belki de yapabileceği en kötü şeydi bu.

Adam onu süzerek bahçe kapısından uzaklaştı. "Sonra gelsen iyi olur," dedi ve erdemli, muzaffer bir edayla sırtını döndü.

"Dinleyin," diye seslendi Eleanor arkasından, sinirli konuşmamaya çalışarak, "ben Doktor Montague'nün misafirlerinden biriyim, bu eve gelmemi bekliyor... Lütfen beni *dinleyin*!"

Adam dönüp ona sırıttı. "Seni *bekliyor* olamazlar," dedi, "çünkü senden başka *gelen* yok."

"Yani evde kimse yok mu?"

"*Bildiğim* kadarıyla hayır. Karım gelmiş olabilir, belki ortalığı toparlıyordur. Demek ki seni *bekliyor* olamazlar, *değil* mi?"

Eleanor koltuğuna yaslanıp gözlerini kapadı. Tepedeki Ev, diye düşündü; sana girmek cennete girmek kadar zor.

"Buraya gelerek neye *bulaştığını* biliyorsundur herhalde? Şehirde sana söylemişlerdir belki? Burası hakkında *bir şeyler* duymadın mı?"

"Doktor Montague'nün misafiri olarak buraya davet edildiğimi duydum. Kapıyı açtığında içeri gireceğim."

"Açacağım, kapıyı açacağım. Seni içeride neyin beklediğini bildiğine emin olmak istiyorum, o kadar. Buraya daha önce geldin mi? Aileden misin?" Adam şimdi parmaklıkların arasından ona bakıyordu ve alaycı yüzü asma kilitle zincirden sonraki engeldi. "*Emin* olmadan seni içeri alamam, değil mi? Adın ne demiştin?"

Eleanor iç geçirdi. "Eleanor Vance."

"Öyleyse aileden değilsin herhalde. Burası hakkında bir şeyler duydun mu hiç?"

İşte fırsat, diye düşündü Eleanor; bana son bir fırsat veriliyor. Hemen şimdi, bu kapının önündeyken arabanı geri döndürebilirim, basıp gidebilirim ve kimse beni suçlayamaz. Herkesin dönüp gitme hakkı vardır. Başını arabanın penceresinden çıkarıp hiddetle, "Adım Eleanor Vance. Beni Tepedeki Ev'de bekliyorlar. Çabuk şu kapıyı aç," dedi.

"Tamam, *tamam*." Adam anahtarı kilide sokup çevirme işini tamamen gereksiz bir gösterişle yaptı. Asma kilidi açtı, zinciri çözdü ve kapıyı ancak arabanın geçebileceği kadar araladı. Eleanor arabayı yavaş sürdü, ama adamın çevikçe yol kenarına sıçradığını görünce aklından bir an geçen dürtüyü onun da fark ettiğini düşündü. Güldü ve sonra arabayı durdurdu, çünkü adam yaklaşıyordu... Emniyetli bir şekilde, yan taraftan.

"Hoşuna gitmeyecek," dedi adam. "Kapıyı açtığıma pişman olacaksın."

"Yoldan çekil lütfen," dedi Eleanor. "Beni yeterince oyaladın zaten."

"Bu kapıyı açacak başkasını bulabilirler miydi sanıyorsun? Benle karım dışında kimse burada o kadar uzun süre kalabilir mi sence? Burada kalıp evin bakımıyla uğraşıyoruz ve her şeyi bildiğini sanan senin gibi şehirlilere bahçe kapısını açıyoruz diye canımızın istediğini yapamaz mıyız sanıyorsun?"

"Lütfen arabamdan uzaklaş." Eleanor adamın fark edebileceğinden çekindiği için ondan korktuğunu kendine itiraf etmek istemiyordu; adamın yakınlığı, arabanın yan tarafına eğilmesi çirkindi ve böylesi hınç sergiliyor olması şaşırtıcıydı. Eleanor kapıyı açtırmayı başarmıştı da adam evi ve bahçeyi kendinin mi sanıyordu acaba? Dr. Montague'nün mektubunda geçen ismi hatırlayınca "Sen bekçi Dudley misin?" diye sordu merakla.

"Evet, bekçi Dudley benim." Adam, Eleanor'u taklit etmişti. "Başka kim olacaktı ki?"

Ailenin dobra ve yaşlı uşağı, diye düşündü Eleanor; gururlu, sadık ve adamakıllı sevimsiz. "Evin işlerini sadece sen ve karın mı yapıyorsunuz?"

"Başka kim yapacaktı ki?" Bu cümle adamın nakaratı, böbürlenişi, sövgüsüydü.

Eleanor huzursuzca kımıldandı. Adamdan birdenbire uzaklaşmak korkutucu geliyordu ama bir yandan da arabayı çalıştırmaya yönelik küçük hamleler yaparak kenara çekilmesini sağlamak istiyordu. "Eminim sen ve karın bizi çok rahat ettireceksiniz," dedi. Sesine son sözü söylemiş gibi bir hava katmıştı. "Eve bir an önce girmek istiyorum."

Adam sevimsiz bir şekilde kıs kıs güldü. "Oysa *ben*," dedi, "ben karanlık çöktü mü buralarda takılmam."

Dudley sırıtarak kendinden memnun bir halde arabadan uzaklaşınca Eleanor adamın gözü önünde arabayı çalıştırmaktan

rahatsızlık duymasına rağmen sevindi. Belki de yol boyunca ardımdan seslenip durur, diye düşündü; Cheshire kedisi gibi sırıtarak burada en azından karanlık çökene değin takılacak birilerini bulduğum için şükretmem gerektiğini haykırır. Bekçi Dudley'in yüzünü ağaçların arasında görme düşüncesinin onu hiç rahatsız etmediğini göstermek için ıslık çalmaya başladı ama yine aynı ezginin aklına takıldığını fark edince biraz canı sıkıldı. "Neşeli insan güler..." Başka bir şeyler düşünmeye çaba harcaması gerektiğini geçirdi içinden sertçe, sözlerin geri kalanı ısrarla aklına gelmediğine göre herhalde şimdiki duruma hiç uygun olmadıklarındandı. Tepedeki Ev'e girerken bu şarkıyı söylediği fark edilirse muhtemelen iyice rezil olurdu.

Arada sırada, ağaçların yukarısında, onlarla tepelerin arasında muhtemelen eve ait olan çatılar veya belki de bir kule gördü. Tepedeki Ev'in inşa edildiği dönemlerde evler pek tuhafmış, diye düşündü; evlere kuleler, taretler, payandalar, tahta kafesler, hatta bazen Gotik kule uçları ve *gargoyle** heykelleri koyarlarmış. Her şey süsleniyormuş. Belki de Tepedeki Ev'in bir kulesi, gizli bir odası ya da hatta tepelere açılan ve muhtemelen kaçakçılar tarafından kullanılan bir geçidi vardır... Gerçi bu ıssız tepelerde neyin kaçakçılığını yapabilirler ki? Belki de acayip yakışıklı bir kaçakçıyla karşılaşırım ve...

Arabayı yolun sonundaki düzlüğe doğru sürdü, Tepedeki Ev'le karşı karşıya kalınca düşünmeden frene bastı ve motoru durdurmadan öylece oturarak bakakaldı.

Ev habisti. Eleanor ürperdi. Tepedeki Ev habis ve hastalıklı, buradan hemen kaç diye geçirdi içinden.

---

* Gotik mimaride rastlanan, bina süsü olarak kullanılan canavar görünümlü yontu. *Gargoyle*ların geceleri canlandığı ve binaları koruduklarına dair inanışlar mevcuttur.

II

İnsan gözü, bir evin hatları ve yerleşiminin kötülük izlenimi uyandıracak denli talihsiz, rastlantısal biçimde bir araya gelişindeki incelikleri seçemez. Burada bütün unsurlar delice birbirine karışmış gibiydi; kötü duran bir açı, çatıyla gökyüzünün tesadüfi kavuşma biçimi her nasılsa Tepedeki Ev'i umutsuzluk verici bir yere dönüştürüyordu. Tepedeki Ev'in uyanıkmış gibi görünmesi onu daha da korkutucu kılıyordu. Boş pencerelerinde sanki bir sakınma vardı, pervazın kenarındaysa hafif bir neşe. Beklenmedik bir anda veya tuhaf bir açıdan bakılınca hemen her ev onu seyredene esprili bir bakış yöneltebilir; muzip, küçük bir baca veya gamzeyi andıran bir çatı penceresi bile bakanda arkadaşlık hissi uyandırabilir; oysa küstah, nefret dolu ve asla gafil avlanmayacak gibi duran bir ev ancak şeytani görünür. Her nasılsa kendi kendini biçimlendirmiş, inşaatçılarının elleri altında birleşip kendi güçlü şekline bürünmüş, kendi çizgilerini ve açılarını oluşturmuş gibi duran bu ev, koca kafasını insanoğluna taviz vermeden göğe kaldırıyordu. Şefkatsiz bir evdi ve içinde oturulsun diye yapılmamıştı kesinlikle; insanlara, sevgiye ya da umuda uygun bir yer değildi. Bir şeytan çıkarma ayini bile düzenlense çehresi değişmeyecekti sanki. Tepedeki Ev, yıkılana dek olduğu gibi kalacaktı.

Bahçe kapısından geri dönmeliydim, diye düşündü Eleanor. Karın boşluğuna kadim bir sancı saplanmıştı. Çatının hatlarına

bakarak kötülüğün, orada yaşayan şey neyse onun yerini saptamaya boş yere çalıştı. Elleri kaygıdan buz kestiği için bir sigara çıkarmakta zorlandı. İçindeki meşum ses ona *buradan kaç, kaç* diye fısıldarken korkuyordu.

Ama onca yolu bunun için geldim, dedi kendi kendine; geri dönemem. Hem bahçe kapısından çıkmaya çalışırsam o adam bana güler.

Eve bakmamaya çalışarak -rengini, stilini veya boyutunu bile bilmiyordu; tek bildiği devasa ve karanlık olduğu, bir de ona tepeden baktığıydı- arabayı tekrar çalıştırdı ve kaçış yok dercesine doğrudan sundurmaya çıkıp ön kapıya yönelen merdivene dosdoğru uzanan bahçe yolunun kalan kısmını katetti. Yol evi her iki tarafından da kıvrılarak sarıyordu. Eleanor daha sonra arabayla tur atıp park edebileceği bir çeşit garaj bulurdu herhalde. Şimdiyse kaçış imkânlarını tamamen ortadan kaldırmak istemediğini hissediyordu huzursuzca. Arabayı sonradan gelecek insanların yollarını kapamayacak şekilde döndürerek kenara park etti -bu evi, önünde park edilmiş bir otomobil gibi rahatlatıcı bir görüntü olmadan ilk defa görene acırım, diye düşündü içi kararak- ve bavuluyla ceketini alıp indi. Eh, diye düşündü çaresizce; işte buradayım.

Ayağını kaldırıp en alt basamağa koymakta zorlandı ve Tepedeki Ev'e ilk kez dokunmayı hiç istemeyişinin evin kendisini şeytani bir şekilde ama sabırla beklediğini yoğun biçimde hissetmekten kaynaklandığını düşündü. Nihayet şarkısının sözlerini hatırlayarak 'Sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır' diye geçirdi aklından ve Tepedeki Ev'in basamaklarında durup güldü. Sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır, diye düşünerek kararlı adımlarla sundurmaya çıkıp kapıya doğru gitti. Tepedeki Ev sanki etrafına hücum ediverdi. Eleanor gölgelerle çevrelenmişti şimdi ve ahşap sundurmaya basan ayaklarının sesleri mutlak

sessizliği bıçak gibi kesmişti. Tepedeki Ev'in döşeme tahtalarının üstünde çok uzun süredir yürüyen olmamış gibiydi. Elini çocuk yüzü şeklindeki ağır demir kapı tokmağına uzattı; Tepedeki Ev onun varlığından haberdar olsun diye daha fazla, çok daha fazla ses çıkarmakta kararlıydı. Sonra birden kapı açıldı ve benzerler birbirlerini çekiyorlarsa eğer, o zaman ancak bahçe kapısındaki adamın karısı olabilecek bir kadınla yüz yüze geldi.

"Bayan Dudley?" dedi nefesini tutarak. "Ben Eleanor Vance. Davetliyim."

Kadın sessizce yana çekildi. Önlüğü temiz, saçı taranmıştı, ama yine de tıpkı kocası gibi etrafa tarif edilemez bir pislik havası yayıyordu. Ayrıca yüzündeki şüpheci somurtkanlık adamın fesat huysuzluğuyla boy ölçüşebilecek gibiydi. Hayır, dedi Eleanor kendi kendine; bunun sebebi kısmen buradaki her şeyin karanlık durması, kısmense adamın karısının çirkin görüneceği beklentisi içinde olmam. Tepedeki Ev'i görmemiş olsam bu insanlara böyle haksızlık eder miydim? Altı üstü buraya göz kulak oluyorlar.

Durdukları hol diğer uçta yükselen ağır merdivenin dibindeki loşluğu kaplayan siyah ahşap eşyalarla ve okkalı, oyma mobilyalarla doluydu. Yukarıda ev boyunca enlemesine uzanan bir başka hol daha vardı. Eleanor üst holdeki geniş sahanlığı ve ardındaki kapalı kapıları seçebiliyordu. Şimdi iki yanında üzerlerinde meyvelerin, tahılların ve çeşitli canlıların oymaları bulunan çift kanatlı büyük kapılar yer alıyordu. Evde görebildiği bütün kapılar kapalıydı.

Konuşmaya çalışınca sesi loş dinginlikte boğuldu ve tekrar ses çıkarmayı denemek zorunda kaldı. Yerdeki bavuluna işaret edince elinin titrek yansımasının cilalı döşemenin derin gölgelerinin içine iyice batmasını seyretti ve sonunda "Beni odama götürebilir misiniz?" diye sordu. "Anladığım kadarıyla buraya ilk ge-

len benim. İsminiz... İsminiz Bayan Dudley mi *demiştiniz*?" Ağlayacağım galiba, diye düşündü. Hıçkıran ve sızlanan bir çocuk gibi hissediyordu. *Burayı sevmedim—*

Bayan Dudley dönüp merdiveni çıkmaya başlayınca Eleanor bavulunu alıp telaşla onun peşinden gitti - bu evdeki herhangi bir canlının peşinden giderdi. Hayır, diye düşündü; burayı sevmedim. Bayan Dudley merdivenin tepesine varınca sağa döndü ve Eleanor evin mimarlarının -muhtemelen evin ne olacağını ve seçimlerinin fark yaratmayacağını anladıktan sonra- sıradışı bir sağduyu sergileyerek eve stil katmaya çalışmaktan vazgeçtiklerini ve bu ikinci kata, yatak odalarının kapılarına kadar düimdüz giden uzun bir hol yaptıklarını gördü. Bir an aklından ustaların evin ikinci ve üçüncü katlarını yersiz bir telaşla tamamladıkları ve işlerini üstünkörü bitirip bir an önce buradan çıkmaya hevesli oldukları için odaları olabilecek en sade şekilde inşa ettikleri düşüncesi geçti. Holün sol ucunda ikinci bir merdiven vardı, muhtemelen üçüncü kattaki hizmetçi odalarından ikinci kata ve alt kattaki servis odalarına iniyordu. Holün sağ ucuna bir başka oda yapılmıştı, uçta olmasının sebebi belki de güneşten ve ışıktan azami ölçüde faydalanmasını sağlamaktı. Siyah ahşap lambriler ve holün iki tarafında bulunan sevimsiz bir titizlikle sıralanmış bir dizi çirkin gravür hariç holün tekdüzeliğini sadece sıra sıra dizili kapılar bozuyordu.

Bayan Dudley holün karşı tarafına geçip bir kapıyı belki de rasgele açtı ve "Mavi oda," dedi.

Merdivenin başından bakan Eleanor odanın evin ön tarafında olacağını farz etmişti. Şükürler olsun diye düşünerek odanın ışığına doğru minnetle ilerledi ve sırf bir şey söylemesi gerektiğini hissettiğinden eşikte durup "Ne güzel,"dedi. Oda hiç de güzel değildi, katlanılacak gibi bile değildi. Tepedeki Ev'in tamamına damgasını vuran dikkat çekici uyumsuzluk burada da kendini gösteriyordu.

Bayan Dudley, Eleanor'un girmesi için yana çekildi ve görünüşe göre duvara konuştu. "Akşam yemeklerini tam altıda yemek salonundaki büfeye bırakırım," dedi. "Kendiniz alırsınız. Sabahları boşları toplarım. Kahvaltınızı dokuzda hazırlarım. Anlaşmam böyle. Odalarla istediğiniz kadar ilgilenemem, ama bana yardımcı olacak biri de yok sonuçta. Ben kimseye hizmet etmem. Burada çalışıyor olmam insanlara hizmet edeceğim anlamına gelmez."

Kapı eşiğinde kararsızca duran Eleanor başıyla onayladı.

"Akşam yemeğini hazırladıktan sonra kalmam," diye devam etti Bayan Dudley. "Hava kararmaya başlayınca burada durmam. Karanlık çökmeden giderim."

"Biliyorum," dedi Eleanor.

"Kasabada yaşıyoruz, on kilometre ötede."

"Evet," dedi Eleanor, Hillsdale'i anımsayarak.

"Yani yardıma ihtiyaç duyarsanız etrafta kimse olmayacak."

"Anlıyorum."

"Geceleyin sesinizi bile duyamayız."

"Acaba..."

"Kimse duyamaz. En yakında oturanlar kasabadakiler. Kimse daha fazla yaklaşmak istemiyor."

"Biliyorum," dedi Eleanor bezgince.

"Geceleyin," dedi Bayan Dudley birden gülümseyerek. "Karanlıkta," dedi ve kapıyı ardından kapadı.

Eleanor kendini, "Ah, Bayan Dudley, karanlıkta yardımınıza ihtiyacım var," diye seslenirken hayal edince az kalsın kıkırdayacaktı, ama sonra ürperdi.

2

Bavulunun yanında tek başına durdu. Ceketi hâlâ kolunda asılıydı ve kendini çok kötü hissediyordu. Sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır, diyordu kendine çaresizce ve evine gitmek istiyordu. Arkasında bıraktığı karanlık merdiven, cilalı hol, büyük ön kapı, Bayan Dudley, bahçe kapısında sırıtan Bay Dudley, asma kilitler, Hillsdale, çiçekli kır evi, handaki aile, zakkum bahçesi ve girişinde taş aslanlar bulunan ev; bunların hepsi onu Dr. Montague'nün şaşmaz gözetimi altında bulunan Tepedeki Ev'in mavi odasına getirmişti. Berbat, diye düşündü. Kımıldamak istemiyordu çünkü kımıldamak, kabullenmek ve yerleşmek anlamına gelebilirdi. Burası berbat ve kalmak istemiyorum. Ama gidecek başka yeri yoktu. Dr. Montague'nün mektubu onu buraya kadar getirmişti ve daha ileri götüremezdi. Bir dakika sonra iç geçirip kafasını salladı ve ilerleyip bavulunu yatağa yerleştirdi.

İşte Tepedeki Ev'in mavi odasındayım, dedi sesini belli belirsiz yükselterek. Burasının sahiden de mavi olduğu su götürmezdi. İçeride sundurmanın çatısının üstünden çimenliğe bakan iki pencereyi örten kabartmalı ve pamuklu mavi perdeler, ayrıca yerde mavi desenli bir kilim, yatakta mavi bir çarşaf ve yatağın ayakucunda mavi bir yorgan vardı. Duvarlar omuz hizasına değin kara tahtadandı, daha yukarısını kaplayan duvar kâğıdındaysa zarif, minik, mavi çiçeklerden oluşan çelenk resimleri göze çarpıyordu. Belki de bir zamanlar birisi Tepedeki Ev'in mavi odasının havasını zarif bir duvar kâğıdıyla ferahlatmaya çalışmış ama böyle bir umudun burada boşa çıkacağını hesaplayamamıştı. O umuttan geriye sadece, çok uzaklardan gelen bir ağlama sesinin neredeyse duyulmayan yankısı gibi çok hafif bir iz kalmıştı... Eleanor silkindi ve odanın tamamına bakmak için döndü. Oda inanılmayacak kadar kötü tasarlanmıştı ve boyutları tüyler ürpertici bir şekilde yanlıştı; bu yüzden duvarların bir tarafı katlanılmaz

ölçüde uzun, diğer tarafıysa insanın sabrını zorlayacak denli kısa görünüyordu. *Uyumamı* istedikleri yer burası, diye düşündü Eleanor hayretle; bu karanlık köşelere ne kâbuslar gizlenmiştir kim bilir. Ağzıma nasıl şuursuz bir korkunun nefesi yayılacak acaba... Ve yine silkindi. *Yapma,* dedi kendine; Eleanor, *yapma.*

Yüksek yatağın üstünde bavulunu açtı ve kaskatı olmuş şehir ayakkabılarını ayağından çıkarıp rahatlayınca bavulu boşaltmaya başladı. Aklının gerisinde tamamen kadınsı bir inanç, kaygılı bir zihni yatıştırmanın en iyi yolunun rahat ayakkabılar giymek olduğu kanısı vardı. Dün, şehirde bavulunu hazırlarken izole bir taşra evinde giymenin uygun olacağını varsaydığı giysileri seçmişti; hatta son anda -kendi cesaretinden heyecan duyarak- bir koşu gidip iki pantolon satın almıştı. En son ne zaman pantolon giydiğini hatırlamıyordu bile, annem görse *küplere binerdi* diye düşünmüştü. Cesaretini yitirirse diye pantolonları bavulun en dibine yerleştirmişti ki onları dışarı çıkarmak zorunda kalmasın ve böylece kimse onlara sahip olduğunu öğrenmesin... Oysa Tepedeki Ev'deyken artık çok da yeni görünmüyorlardı. Giysilerini özensizce çıkardı, elbiseleri askılara yamuk yumuk astı, pantolonları tepesi mermer kaplı yüksek şifonyerin en alt çekmecesine tıkıştırdı ve şehir ayakkabılarını büyük gardırobun bir köşesine fırlattı. Yanında getirdiği kitaplardan şimdiden sıkılmıştı. Zaten kalmam herhalde, diye düşündü; tekrar toparlanmam beş dakika sürmez. Boş bavulunu kapatıp gardırobun köşesine bıraktı. Bavulunu yatağa çıt çıkarmadan koyduğunun ve içinden giysilerini çıkarırken ayaklarının çoraplı olduğunun farkına vardı, Tepedeki Ev'de sükûnet hayati önem taşıyormuşçasına elinden geldiğince sessiz hareket etmeye çalıştığını anladı ve Bayan Dudley'in de sessizce yürüdüğünü anımsadı. Odanın ortasında durunca Tepedeki Ev'in sessizliği yine dört bir yandan üstüne çöktü. Kocaman bir canavar tarafından çiğnenmeden yutulmuş minik bir yaratığım, diye düşündü; canavar içinde benim küçük hareketleri-

mi hissediyor. "Hayır," dedi yüksek sesle ve bu tek sözcük duvarlarda yankılandı. Hemen odanın diğer ucuna gidip kabartmalı, pamuklu mavi perdeleri açtı, ama pencerenin kalın camından giren gün ışığı soluktu ve Eleanor ancak sundurmanın çatısıyla ilerideki çimenliğin bir kısmını görebiliyordu. Onu buradan uzaklaştırabilecek olan küçük arabası aşağıda bir yerlerde duruyordu. Sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır, diye düşündü; buraya gelmek benim seçimimdi. Sonra odanın öbür ucuna tekrar gitmekten korktuğunu fark etti.

Sırtını pencereye vermiş halde duruyordu. Kapıdan gardıroba, şifonyerden yatağa bakıyor ve kendine hiç korkmadığını söylüyordu ki çok aşağıda bir araba kapısının çarparak kapandığını ve ardından birinin tez adımlarla, sanki dans edercesine merdivenden çıkıp sundurmadan geçtikten sonra büyük demir kapı tokmağına onu şaşkına çevirerek tak tak vurduğunu işitti. Başka insanlar geliyor, diye düşündü; burada yapayalnız olmayacağım. Merdiven başından aşağıdaki hole bakmak için neredeyse gülerek koridora doğru koştu.

"Tanrıya şükür geldiniz," dedi loşluğa bakarak, "Tanrıya şükür burada birileri var." Sanki Bayan Dudley kendisini duymuyormuş gibi konuştuğunu fark edince şaşırmadı, oysa Bayan Dudley holde dimdik ve solgun bir şekilde dikilmekteydi. "Yukarı gelsenize," dedi Eleanor, "bavulunuzu bizzat taşımanız gerekecek." Nefes nefeseydi ama konuşmaktan kendini alamıyordu. Hissettiği rahatlık her zamanki utangaçlığına baskın çıkmıştı. "Adım Eleanor Vance," dedi, "buraya gelmenize öyle sevindim ki."

"Ben Theodora. Sadece Theodora. Bu *lanet olası* ev..."

"Yukarısı da bir o kadar berbat. Gel. Bayan Dudley'e söyle, sana benimkinin yanındaki odayı versin."

Theodora ağır merdiveni Bayan Dudley'in peşinden çıkarken sahanlıktaki vitraylı pencereye, nişteki mermer vazoya ve desen-

li halıya hayretle baktı. Bavulu Eleanor'unkinden çok daha büyük ve lükstü, Eleanor ona yardıma giderken kendi eşyalarını göz önünden kaldırdığına sevindi. "Hele bir de yatak odalarını gör," dedi Eleanor. "Benimki eskiden tahnit odasıymış herhalde."

"Hep hayalini kurduğum ev bu," dedi Theodora. "Düşüncelerimle baş başa kalabileceğim küçük bir sayfiye evi, özellikle cinayet veya intihar gibi şeyler düşünüyorsam."

Bayan Dudley soğuk bir edayla, "Yeşil oda," deyince Eleanor, evden saygısızca veya eleştirel bahsedilmesinin nedense Bayan Dudley'in canını sıktığını sezip birden kaygılandı. Belki de evin bizi duyabileceğini sanıyor, diye düşündü ve sonra pişman oldu. Titriyordu belki de, çünkü Theodora hemen gülümseyerek dönüp omzuna hafifçe, onu rahatlatmak istercesine dokunmuştu. Gülümseyerek karşılık veren Eleanor'un aklından çok hoş biri, diye geçti; bu iç karartıcı ve karanlık yere ait değil kesinlikle, ama ona bakarsan ben de buraya ait değilim galiba, Tepedeki Ev'e uygun biri değilim, zaten kimse buraya uygun olamaz. Sonra yeşil odanın kapı eşiğinde duran Theodora'mn yüz ifadesini seyrederken güldü.

"Ulu Tanrım," diyordu Theodora Eleanor'a yan gözle bakarak. "Resmen büyüleyici. Tıpkı bir kameriye gibi."

"Akşam yemeklerini tam altıda yemek salonundaki büfeye bırakırım," dedi Bayan Dudley. "Kendiniz alırsınız. Sabahları boşları toplarım. Kahvaltınızı dokuzda hazırlarım. Anlaşmam böyle."

"Korkuyorsun," dedi Theodora Eleanor'a bakarak.

"Odalarla istediğiniz kadar ilgilenemem, ama bana yardımcı olacak biri de yok sonuçta. Ben kimseye hizmet etmem. Burada çalışıyor olmam insanlara hizmet edeceğim anlamına gelmez."

"Yapayalnız kalacağımı sanmıştım da," dedi Eleanor.

"Akşam yemeğini hazırladıktan sonra kalmam. Hava kararmaya başlayınca kalmam."

"Artık ben varım," dedi Theodora, "yani sorun yok."

"Banyomuz ortak," dedi Eleanor aniden. "Odalar birbirinin tıpatıp aynısı."

Theodora'nın odasının pencerelerinde kabartmalı, pamuklu ve yeşil perdeler asılıydı; duvar kâğıdı yeşil çelenklerle bezeliydi, yatak çarşafı ve yorganı yeşildi, tepesi mermer kaplı şifonyerle dev gardırop aynıydı. "*Hayatımda* böyle berbat bir yer görmedim," dedi Eleanor sesini yükselterek.

"En iyi oteller," dedi Theodora, "veya iyi kızlar için yaz okulu gibi."

"Karanlık çökmeden giderim," diye devam etti Bayan Dudley.

"Geceleyin çığlık atarsan kimse seni duymaz," dedi Eleanor Theodora'ya. Theodora'nın şaşkın bakışları karşısında kapının kolunu kavradığını fark edince parmaklarını gevşetti ve kararlı adımlarla odada yürüdü. "Bu pencereleri açmanın bir yolunu bulmamız gerekecek," dedi.

"Yani yardıma ihtiyaç duyarsanız etrafta kimse olmayacak," dedi Bayan Dudley. "Sesinizi duyamayız, geceleyin bile. Kimse duyamaz." Theodora, "İyi misin?" diye sorunca Eleanor başıyla onayladı.

"En yakında oturanlar kasabadakiler. Kimse daha fazla yaklaşmak istemiyor."

"Açsındır herhalde," dedi Theodora. "Benim de midem kazınıyor." Bavulunu yatağa koyup ayakkabılarını çıkardı. "*Hayatta,*" dedi, "en sinir olduğum şey açlıktır. Hırlarım, terslenirim, hüngür hüngür ağlarım." Bavulundan terzi elinden çıkma zarif bir pantolon almıştı.

"Geceleyin," dedi Bayan Dudley. Gülümsedi. "Karanlıkta," dedi ve kapıyı ardından kapadı.

Bir dakika sonra Eleanor, "Ayrıca ses çıkarmadan yürüyor," diye ekledi.

"Tatlı bir ihtiyar." Theodora dönüp odayı inceledi. "En iyi oteller gibi lafımı geri alıyorum," dedi. "Bir ara gittiğim yatılı okula benziyor biraz."

"Gel de benimkini gör," dedi Eleanor. Banyo kapısını açtı ve önden ilerleyip mavi odaya girdi. "Yerleştikten sonra tam tekrar toparlanmayı düşünüyordum ki sen geldin."

"Yazık sana. Midenin kazındığı belli. Bu evi dışarıdan görünce *tek* düşünebildiğim öylece durup yanmasını seyretmenin eğlenceli olacağıydı. Belki gitmeden önce..."

"Burada tek başıma olmak korkunçtu."

"Benim yatılı okulun tatillerdeki halini görecektin." Theodora kendi odasına geri döndü. İki odada hareket ve ses olması Eleanor'un keyfini yerine getirmişti şimdi. Gardıroba astığı elbiselerini düzeltti ve kitaplarını yatağın yanındaki sehpaya düzgünce yerleştirdi. "Baksana," diye seslendi Theodora diğer odadan, "bu biraz okulun ilk gününe benziyor, hani her şey çirkin ve tuhaftır, kimseyi tanımıyorsundur ve herkesin kıyafetlerine güleceğinden korkarsın ya, işte öyle."

Pantolonlarından birini çıkarmak için şifonyerin çekmecesini açmış olan Eleanor durdu, güldü ve pantolonu yatağa attı.

"Doğru mu anladım," diye devam etti Theodora, "geceleyin çığlık atarsak Bayan Dudley gelmeyecek miymiş?"

"Anlaşması öyleymiş. Kapıdaki cana yakın, ihtiyar uşakla tanıştın mı?"

"Hoş bir sohbetimiz oldu. Giremezsin dedi, girebilirim dedim ve sonra onu arabamla ezmeye çalıştım ama yana sıçradı. Baksana, odalarımızda oturup beklememiz mi gerekiyor sence? Üstüme rahat bir şeyler giymek istiyorum... Yani akşam yemeği için şık giyinmemiz gerekmiyorsa tabii, sence gerekir mi ki?"

"Sen giymezsen ben de giymem."

"Asıl *sen* giymezsen ben de giymem. İkimizle birden kapışamazlar ya. Neyse, dışarıyı keşfe çıkalım, bu evden kurtulmaya can atıyorum."

"Bu tepelerde hava erkenden kararıyor, ağaçlar yüzünden—" Eleanor tekrar pencereye gitti, ama eğik düşen gün ışığı hâlâ çimenliği aydınlatıyordu.

"Hava bir saat sonra falan kararır. Ben çıkıp çimenlerde yuvarlanmak istiyorum."

Eleanor şimdi bu evin bu odasında, uyumlu olsun diye satın aldığı sandaletlerin kırmızısının kazağıyla hiç uymayacağına neredeyse kesin gözüyle bakarak kırmızı bir kazak seçti, oysa dün şehirdeyken gözüne uyumlu görünmüşlerdi. Ama böyle şeyler giymeyi istediğim için bunu hak ettim, diye düşündü; eskiden olsa umurumda olmazdı. Yine de gardırop kapısındaki uzun aynanın önünde dururken tuhaf bir şekilde iyi, neredeyse rahat görünüyormuş gibi geldi. "Başka kimlerin geleceğini biliyor musun?" diye sordu. "Ve ne zaman gelecekler?"

"Dr. Montague," dedi Theodora. "Herkesten önce gelir sanıyordum."

"Dr. Montague'yü uzun süredir mi tanıyorsun?"

"Onunla hiç görüşmedim," dedi Theodora. "Ya sen?"

"Ben de. İşin bitti mi?"

"Hazırım." Theodora banyo kapısından Eleanor'un odasına girdi. Güzel kadın, diye düşündü Eleanor dönüp baktığı sırada. Keşke ben de güzel olsaydım. Theodora'nın üstünde parlak sarı bir bluz vardı. Eleanor gülerek, "Bu odayı pencereden daha çok aydınlattın," dedi.

Theodora yaklaşıp Eleanor'un aynasında kendini inceledi. "Bu iç karartıcı yerde," dedi, "olabildiğince ışıltılı görünmenin görevimiz olduğunu hissediyorum. Kırmızı kazağını beğendim,

Tepedeki Ev'in bir ucundan diğerine varana değin göze batacağız." Aynaya bakmayı sürdürerek, "Dr. Montague sana mektup yazdı herhalde?" diye sordu.

"Evet." Eleanor utanmıştı. "Başta şaka olup olmadığını anlayamadım. Ama enişte araştırdı."

"Biliyor musun," dedi Theodora yavaşça, "son ana kadar -bahçe kapısına gelene kadar galiba- Tepedeki Ev'in *gerçek* olduğunu hiç düşünmedim. İnsan böyle şeylerin olmasını beklemiyor."

"Ama bazılarımız umut ediyoruz," dedi Eleanor.

Theodora güldü ve aynaya sırtını dönüp Eleanor'un elini yakaladı. "Haydi bebeğim," dedi, "ormanda keşfe çıkalım."

"Evden çok uzaklaşamayız—"

"Geri dönelim dediğinde döneceğiz, söz. Bayan Dudley'e giriş çıkışlarımızı bildirmemiz gerekiyor mudur sence?"

"Zaten her hareketimizi gözlüyordur, herhalde öyle anlaşmıştır."

"Kiminle anlaşmış acaba? Kont Dracula'yla mı?"

"Sence *Dracula* Tepedeki Ev'de mi yaşıyordur?"

"Bence bütün hafta sonlarını burada geçiriyordur, alt kattaki ahşap bölmelerde yarasalar gördüğüme yemin ederim. Gel, gel."

Bayan Dudley onları aşağıdan sessizce seyrederken gürültüyle koştular ve alt kata indiler. Kara lambrileri ve merdiveni aydınlatan donuk ışığın içinden geçerken rengârenk ve capcanlı görünüyorlardı.

"Keşfe çıkıyoruz, Bayan Dudley," dedi Theodora neşeyle.

"Dışarıdayız."

"Ama hemen döneriz," diye ekledi Eleanor.

"Akşam yemeklerini altıda büfeye bırakırım," diye açıkladı Bayan Dudley.

Eleanor büyük ön kapıyı çekerek açtı. Kapı göründüğü kadar ağırdı ve Eleanor, içeri girmenin daha kolay bir yolunu bulmalıyız, diye düşündü. Başını geriye çevirip Theodora'ya, "Bunu açık bırak," dedi. "Çok ağır. Şu büyük vazolardan birini araya sıkıştır."

Theodora holün köşesindeki büyük taş vazolardan birini yuvarlayarak getirince onu kapıyla çerçevesinin arasına koydular. Dışarıda solan gün ışığı evin karanlığından sonra parlaktı, hava taze ve hoştu. Arkalarındaki Bayan Dudley vazoyu alınca büyük kapı güm diye kapandı.

Theodora kapalı kapıya doğru, "Tatlı ihtiyar," dedi. Yüzündeki öfke bir an belirginleşince Eleanor, umarım *bana* asla öyle bakmaz, diye düşündü ve yabancıların karşısında hep utangaç, beceriksiz ve çekingen olduğunu anımsayarak şaşırdı; yarım saatte Theodora'yı kendisine yakın ve hayati önem taşıyan, öfkesinden korkulacak biri olarak görmeye başlamıştı. "Sanırım," dedi Eleanor tereddütle ve tekrar rahatladı, çünkü konuşunca Theodora ona dönüp gülümsemişti. "Sanırım gündüzleri, Bayan Dudley etraftayken kendime evden çok, çok uzakta bir meşgale bulacağım. Belki tenis kortunda takılırım. Veya seradaki üzümlerle ilgilenirim."

"Belki Bay Dudley'e bekçilik konusunda yardım edersin."

"Veya ısırganotlarının arasında isimsiz mezarlar arayabilirim."

Sundurma korkuluğunun yanında duruyorlardı. Bulundukları yerden bahçe yolunun ağaçların arasına sapana değin uzanan kısmını ve uzaktaki belki de otoban, yani geldikleri şehre geri giden yol olan küçük çizgiyi görebiliyorlardı. Ağaçların arasındaki bir noktadan eve uzanan teller hariç Tepedeki Ev'in öyle ya da böyle dünyanın geri kalanına ait olduğunu gösteren bir iz yoktu. Eleanor evin etrafında dönen sundurmada yürüdü.

Evin arkasındaki tepeler muazzam görünümlü, boğucu yığınlar halindeydiler ve şimdi yaz yeşiline bürünmüş, canlı ama kımıltısız duruyorlardı. "Tepedeki Ev demelerinin sebebi bu," dedi Eleanor yetersizce.

"Tam Victoria Dönemi stili," dedi Theodora. "Onlar böyle büyük, dalgalı tepelere filan abartılı şekilde bayılır ve kendilerini kadifelerin, püsküllerin ve mor pelüşlerin arasına gömerlerdi. Onlardan önce veya sonra yaşayanlar bu evi olması gereken yere, şu tepelerin *üstüne* inşa ederlerdi, böyle eteklerine değil."

"Tepe üstünde olsa herkes görebilirdi. Bence böyle gizli kalması daha iyi."

"Burada kaldığım süre boyunca," dedi Theodora, "o tepelerden birinin üstümüze devrilmesinden korkacağım."

"Üstüne devrilmezler. Usulca ve gizlice kayıverip sen kaçmaya çalışırken üstünü örtüverirler."

"Sağ ol," dedi Theodora sessizce. "Bayan Dudley'in başlattığı şeyi sen gayet güzel tamamladın. Hemen toplanıp evime gidiyorum."

Ona bir anlığına inanan Eleanor dönüp bakakaldı ama sonra Theodora'nın yüzündeki neşeyi gördü ve benden çok daha cesur, diye düşündü. Theodora, Eleanor'un aklını onu şaşırtıcasına okuyup -gerçi bu sonradan Eleanor için Theodora'nın tanıdık, kanıksanmış bir özelliğine dönüşecekti- karşılık verdi. "Sürekli böyle korku içinde olma," dedi ve elini uzatıp Eleanor'un yanağına bir parmağıyla dokundu. "Cesaretimizin nereden geldiğini asla bilmeyiz." Sonra merdivenden çabucak çimenliğe, küme halindeki uzun ağaçların arasına indi. "Çabuk ol," diye seslendi geriye dönüp. "Buralarda bir dere var mı diye bakmak istiyorum."

"Fazla uzaklaşamayız," dedi Eleanor onun peşinden giderken. Çimenlerin üstünde iki çocuk gibi koştular. Tepedeki Ev'de az zaman geçirmiş olmalarına karşın ansızın göz alabildiğine

uzanan boş tarlaları görmek ikisinin de hoşuna gitmişti ve sert döşemelerden sonra çimene bastıkları için minnettardılar. Neredeyse hayvani bir içgüdüyle suyun sesini ve kokusunu takip ettiler. "Burada," dedi Theodora, "küçük bir patika var."

Ağaçların arasında ileri geri dolanan patikanın onları su sesine yaklaştırmasını boşuna ümit ettiler, arada sırada bahçe yolunu tepeden gördüler, evin gözden kaybolduğu taşlı bir çayırdan geçtiler. Patika sürekli yokuş aşağı iniyordu. Evden uzaklaşıp gün ışığını ağaçların arasından hâlâ seçebildikleri yerlere çıktıkça Eleanor'un içi rahatlıyor ama yine de güneşin tepelere doğru rahatsız edici bir şekilde alçaldığını görebiliyordu. Theodora'ya seslendi ama Theodora sadece, "Peşimden gel, peşimden gel," diye bağırıp patikada koştu. Birden karşısında beliriveren derenin tam kenarında, nefes nefese yalpalayarak durdu ve arkadan daha yavaşça gelen Eleanor onu elinden tutup geri çekti, ardından birlikte dereye diklemesine inen kıyıya doğru gülerek düştüler.

"Buralarda insanı şaşırtmayı seviyorlar," dedi Theodora soluk soluğa.

"Bodoslama gidince düşmek doğal," dedi Eleanor. "Öyle koşarsan olacağı bu."

"Hoş, değil mi?" Derenin suyu minik, aydınlık dalgacıklar halinde hareket ediyordu, karşı yakada çimenler su kenarına kadar inmiş ve sarı-mavi çiçekler başlarını eğmişlerdi. İleride yuvarlak, yumuşak bir tepe vardı, belki de ardında bir başka çayır uzanmaktaydı ve çok uzaklardaki büyük tepeler hâlâ gün ışığını alıyorlardı. "Hoş," diye noktayı koydu Theodora.

"Buraya daha önce geldiğime eminim," dedi Eleanor. "Belki bir masal kitabında."

"Eminim gelmişsindir. Taş sektirebilir misin?"

"Burası prensesin aslında bir prens olan sihirli Japon balığıyla buluşmaya geldiği yer."

"Senin Japon balığı rahat yüzemiyordu herhalde, suyun derinliği en fazla yedi-sekiz santimdir."

"Karşıya geçmek için taşlar var ve yüzen *minicik*, mini minnacık balıklar... Golyan balıkları mı yoksa?"

"Hepsi prens onların." Theodora gün ışığında dere kıyısına uzanıp esnedi. "İribaş olmasınlar?" diye tahmin yürüttü.

"Golyan balıkları. Bu mevsimde iribaş olmaz ki, şapşal. Ama bahse girerim kurbağa yumurtaları bulabiliriz. Eskiden golyan balıklarını ellerimle yakalayıp salıverirdim."

"Senden iyi çiftçi karısı olurmuş."

"Burası tam pikniklik, dere kenarında öğle yemeği ve katı yumurta yenir."

Theodora güldü. "Tavuk salatası ve çikolatalı kek."

"Bir termos limonata. Dökülmüş tuz."

Theodora yerde keyifle döndü. "Karıncalar konusunda yanılıyorlar. Karıncalara piknik yaparken neredeyse hiç rastlamadım. İnekler belki, ama piknik yaparken karınca *gördüğümü* hiç sanmıyorum."

"Boğalar olur muydu? Biri hep, 'Ama o tarladan geçemeyiz ki, boğa orada,' deyip durur muydu?"

Theodora bir gözünü açtı. "Komik bir amcan var mıydı senin? Hani ne dese herkesi gülmekten yerlere yatıran tiplerden? Ve sana boğalardan korkmamanı... Peşine bir boğa düşerse tek yapman gerekenin onu burnundaki halkadan tuttuğun gibi başının etrafında fırıl fırıl döndürmek olduğunu söyler miydi?"

Eleanor dereye bir çakıl attı ve berrak suda dibe çökmesini seyretti. "Senin çok amcan var mıydı?"

"Binlerce. Senin?"

Bir dakika sonra Eleanor, "Ah, evet," dedi. "Uzunlar ve kısalar, şişkolar ve zayıflar..."

"Edna diye bir teyzen var mı?"

"Muriel Teyzem var."

"Zayıf mı? Gözlüğü çerçevesiz mi?"

"Lal taşından bir broş takar," dedi Eleanor.

"Davetlere giderken koyu kırmızı bir elbise mi giyer?"

"Dantel manşetler."

"Öyleyse cidden akrabayız sanırım," dedi Theodora. "Diş teli takar mıydın?"

"Hayır. Çilliydim."

"Benim gittiğim özel okulda bana reverans yapmayı öğrettiler."

"Kış geldi mi hep nezle olurdum. Annem yün çoraplar giydirirdi."

"*Benim* annem ağabeyime beni dansa götürmesini söylerdi ve deli gibi reverans yapardım. Ağabeyim benden hâlâ nefret ediyor bu yüzden."

"Mezuniyet töreninde düştüm."

"Operette sözlerimi unuttum."

"Eskiden şiir yazardım."

"Evet," dedi Theodora, "kesinlikle eminim ki biz kuziniz."

Theodora gülerek doğrulurken Eleanor, "Sus, şurada bir şey kımıldıyor," dedi. Donakaldılar, omuzlarını birbirine yaslayıp derenin karşı tarafındaki tepenin kenarındaki çimenlerin kımıldadığı noktaya baktılar ve görünmez bir şeyin parlak yeşil tepeden yavaşça geçmesini, gün ışığını ve dans eden minik dereyi buz gibi soğutmasını seyrettiler. Eleanor bir nefeste, "O neydi?" deyince Theodora onun bileğini güçlü eliyle kavradı.

Theodora net bir sesle, "Gitti," deyince güneş geri geldi ve ortalık yine ısındı. "Bir tavşandı," dedi Theodora.

"Göremedim," dedi Eleanor.

"Sen konuştuğun sırada gördüm ben," dedi Theodora kendinden emin bir şekilde. "Bir tavşandı, tepenin arkasına gidip gözden kayboldu."

"Evin dışında fazla kaldık," diyen Eleanor başını kaldırıp tepelerin zirvelerine dokunan güneşe kaygıyla baktı. Aniden ayaklanınca nemli çimenlerde diz çökmekten bacaklarının uyuştuğunu fark etti.

"Düşünsene," dedi Theodora, "piknik konusunda tecrübeli kızlarız ama bir tavşandan korkuyoruz."

Eleanor Theodora'nın kalkmasına yardım etmek için eğilip elini uzattı. "Cidden, eve bir an önce dönsek iyi olacak," dedi. Telaşlı kaygısına kendisi de anlam verememişti. "Diğerleri artık gelmiş olabilir," diye ekledi.

"Yakınlarda piknik yapmak için buraya geri dönelim," dedi Theodora. Sürekli yokuş yukarı çıkan patikada dikkatle yürüyorlardı. "Dere kenarında şöyle eski usul bir piknik yapmalıyız."

"Bayan Dudley'e yumurta haşlamasını söyleyebiliriz." Eleanor patikada arkasına dönmeden durdu. "Theodora," dedi, "bunu yapabileceğimi sanmıyorum, biliyor musun? Gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum."

"Eleanor," Theodora kolunu onun omuzlarına attı. "Şimdi bizi ayırmalarına izin mi vereceksin? Üstelik tam da kuzin olduğumuzu öğrenmişken?"

III

Güneş tepelerin ardında yavaşça gözden kayboldu ve o yastıksı kütlelerin içine nihayet, sanki hevesle gömüldü. Eleanor'la Theodora patikadan geçip neyse ki çökmekte olan karanlığa deli çehresini gizleyen Tepedeki Ev'in yan sundurmasına doğru yürürlerken çimenlikte şimdiden uzun gölgeler belirmişti.

Eleanor, Luke'u gördüğünde adımlarını hızlandırarak, "Orada bekleyen biri var," dedi. Sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır, diye geçirdi içinden ama sadece, yetersiz bir şekilde, "Bizi mi arıyorsunuz," diyebildi.

Adam sundurmanın korkuluğuna yanaşmış, alacakaranlıkta onlara tepeden bakıyordu. İyice eğilerek selam verdi, "'Bunlar ölüyse,'" dedi, "'ben de ölüyüm o zaman.' Hanımlar, Tepedeki Ev'in hayalet sakinleri sizlerseniz, sonsuza dek burada kalırım."

Biraz salakmış, diye düşündü Eleanor sertçe. Theodora, "Kusura bakma, seni karşılayamadık, keşfe çıkmıştık da," diye cevapladı.

"Beni ekşi suratlı, somurtkan bir acuze karşıladı, sağ olun," dedi adam. "'N'aber,' dedi bana, 'umarım sabah geldiğimde seni sağ görürüm, bir de akşam yemeğin büfede.' Sonra iki katille birlikte son model, üstü açılır bir arabaya binip gitti."

"Bayan Dudley," dedi Theodora. "Katillerden biri bahçe kapısındaki Bay Dudley olsa gerek, diğeriyse Kont Dracula'ydı herhalde. Gayet sağlam bir aile."

"Madem piyesteki karakterleri sayıyoruz," dedi adam, "benim adım Luke Sanderson."

Eleanor şaşırarak konuştu: "Yani aileden misiniz? Tepedeki Ev'in sahiplerinden? Doktor Montague'nün konuklarından biri değil misiniz?"

"Aileden biriyim. Günün birinde bu görkemli, muhteşem yapı benim olacak ama o zamana kadar Doktor Montague'nün konuğu olarak buradayım."

Theodora kıkırdadı. "*Biz,*" dedi, "Eleanor'la Theodora'yız, dere kenarında piknik planları kurarken bir tavşandan korkup eve kaçan iki küçük kız."

"Tavşanlardan ödüm patlar," diye hak verdi Luke kibarca. "Piknik sepetini taşırsam ben de sizle gelebilir miyim?"

"Ukuleleni getirip biz tavuklu sandviç yerken tıngırdatırsan olur. Doktor Montague burada mı?"

"İçeride," dedi Luke, "perili evinin tadını çıkarıyor."

Birbirlerine daha çok yaklaşmak arzusuyla bir dakika sessizce durdular ve sonra Theodora sessizce, "Esprin bu karanlıkta pek komik olmadı, değil mi?" dedi.

"Hanımlar, hoş geldiniz." Ve büyük ön kapı açıldı: "İçeri gelin. Ben, Doktor Montague."

2

Dördü Tepedeki Ev'in geniş, karanlık giriş holünde ilk kez hep birlikte durdular. Ev, onların etrafında toparlandı ve yerlerini saptadı, yukarıdaki tepeler tilki uykusuna yattı; ev hafif esintiler, sesler ve hareketlerle silkindi, durakladı, fısıldadı. Şuur merkezi her nedense birbirlerine güvenle bakan o dört apayrı insanın durdukları küçük mekândı.

"Herkesin sağ salim ve zamanında gelmesine çok sevindim," dedi Doktor Montague. "Hepiniz hoş geldiniz. Tepedeki Ev'e hoş geldiniz... Gerçi belki de bunu senin söylemen daha doğru olurdu delikanlı? Her neyse, hoş geldiniz, hoş geldiniz. Luke, oğlum, martini hazırlamayı bilir misin?"

3

Dr. Montague kadehini kaldırdı, umutla bir yudum aldı ve iç geçirdi. "İdare eder," dedi. "Sadece idare eder. Yine de Tepedeki Ev'de başarıya içelim."

"Böyle bir meselede başarı ölçütü tam olarak nedir ki?" diye sordu Luke merakla.

Doktor güldü. "Şöyle söyleyeyim," dedi, "umarım hepimiz için bu ziyaret heyecan verici olur ve kitabım meslektaşlarımın akıllarını başlarından alır. Ziyaretinize tatil diyemem, gerçi bazılarınıza öyle gelebilir ama bence değil, çünkü çalışacağınızı umuyorum... Gerçi iş temelde ne yapılması gerektiğine bağlıdır, değil mi? Notlar," dedi rahatlayarak. Sanki sisler dünyası içinde tek bir sabit noktaya odaklanmıştı. "Notlar. Not tutacağız... Bazılarınız için katlanılmayacak iş değil bu."

Theodora kadehini doldurması için Luke'a uzatırken "Kimse ruhlar hakkında şaka yapmadığı sürece sorun yok," dedi.

"Ruhlar mı?" Doktor ona baktı. "Ruhlar mı? Evet, kesinlikle. Gerçi, *hiçbirimiz*..." Kaşlarını çatarak duraksadı ve kaygıyla kokteylinden peş peşe üç yudum alarak "Tabii ki hayır," dedi.

"Her şey o kadar tuhaf ki," dedi Eleanor. "Yani bu sabah Tepedeki Ev'i merak ediyordum. Şimdi buradayken gerçek olduğuna, burada bulunduğumuza inanamıyorum."

Doktor'un onları dar bir koridordan geçirerek getirdiği küçük bir odadaydılar. Başlangıçta zorlansa da sonradan yolu bul-

muştu Doktor ve buranın şirin bir oda olmadığı kesindi. Tavanı fazla yüksekti ve dar tuğlalardan yapılma şömine, Luke'un hemen yakmasına karşın buz gibi görünüyordu. Oturdukları koltuklar yuvarlak ve kaygandılar. Lambaların renkli boncuklu apliklerinden yayılan ışıklar, gölgeleri köşelere sürüyordu. Odaya egemen renk mordu, ayaklarının altında parlayan halının üzerinde donuk ve karmaşık desenler vardı, duvarlar yaldızlı duvar kâğıdıyla kaplanmıştı ve mermer bir aşk tanrısı heykeli şömine rafından ahmak ahmak aşağıya doğru bakmaktaydı. Bir an sustuklarında evin sessiz ağırlığı üzerlerine çöktü. Gerçekten burada mı yoksa inanılmayacak kadar uzak, güvenli bir yerdeyken Tepedeki Ev'i rüyasında mı görmekte olduğunu düşünen Eleanor, odaya yavaşça ve dikkatle bakınırken kendine bunların gerçek ve şöminenin çevresindeki tuğlalardan raftaki mermer aşk tanrısı heykeline değin bu şeylerin tümünün var olduğunu, bu kişilerle arkadaş olacağını söyledi. Doktor şişman, şen ve sakallıydı; aslında hoş, küçük bir oturma odasındaki şömine önünde, kucağında kedisi, etrafında ona reçelli kurabiyeler getiren al yanaklı karısıyla oturmak ona daha çok yakışırdı. Yine de Eleanor'u buraya yönlendirmiş olan bu ufak tefek, bilgili ama inatçı adam Dr. Montague'ydü işte. Ateşin karşısında, Doktor'un yanında Theodora oturuyordu. Dosdoğru en konforlu koltuğa gitmiş, bacaklarını kolçağa atmış, başını sırtlığa yaslamış ve kıvrılarak yerleşmeyi her nasılsa başarmıştı. Kedi gibi, diye düşündü Eleanor; akşam yemeğini bekleyen bir kedi gibi kesinlikle. Luke bir dakika bile kımıldamadan durmuyordu; gölgelerin arasında gidip geliyor, kadehleri dolduruyor, ateşi karıştırıyor, mermer aşk tanrısı heykeline dokunuyordu. Ateşin ışığında parlak ve huzursuz görünüyordu. Hepsi sessizce ateşe bakıyorlardı, yolculuk yüzünden yorgun düşmüşlerdi ve Eleanor, bu odadaki dördüncü kişiyim, diye düşündü; onlardan biriyim, buraya aidim ben.

"*Hepimiz* burada olduğumuza göre," dedi Luke birden sohbete ara verilmemişçesine. "Tanışmamız gerekmez mi? Henüz birbirimizi sadece ismen biliyoruz. Şu kırmızı kazaklının Eleanor olduğunu biliyorum, dolayısıyla sarı giysili Theodora olmalı..."

"Doktor Montague'nün sakalı var," dedi Theodora, "dolayısıyla sen Luke olmalısın."

"Sen de Theodora," dedi Eleanor, "çünkü Eleanor *benim*." Bir yere ait olan, rahatça konuşan ve arkadaşlarıyla ateşin karşısında oturan bir Eleanor, dedi kendi kendine muzafferce.

"Dolayısıyla *sen* kırmızı kazaklısın," diye açıkladı Theodora ona ciddiyetle.

"Benim sakalım yok," dedi Luke, "dolayısıyla *o* Doktor Montague olmalı."

"*Benim* sakalım var," dedi Dr. Montague keyifle ve mutlu mutlu gülümseyerek baktı. "Karım," dedi onlara, "erkeklerde sakal *sever*. Öte yandan pek çok kadın sakalı itici bulur. Sinekkaydı tıraşlı bir adam -pardon oğlum- asla tamamen giyinikmiş gibi görünmez der karım bana." Kadehini Luke'a uzattı.

"Artık hanginizin ben olduğumu bildiğime göre," dedi Luke, "kendimi biraz daha tanıtayım. Ben, özel hayatımda -buranın kamusal hayat olduğunu, dünyanın geri kalanınınsa *gerçekten* özel olduğunu varsayıyorum- düşüneyim, bir boğa güreşçisiyim. Evet, bir boğa güreşçisi."

"Sevgilimi çok seviyorum," dedi Eleanor kendini tutamayıp "çünkü sevgilim sakallı."

"Çok doğru." Luke ona başıyla onay verdi. "Bu durumda ben Doktor Montague oluyorum. Bangkok'ta oturuyorum ve hobim kadınlara musallat olmak."

"İlgisi yok," diye itiraz etti Dr. Montague neşeyle, "ben Belmont'ta oturuyorum."

Theodora güldü ve Luke'a biraz önce Eleanor'a yaptığı gibi çabucak, anlayışlı bir bakış fırlattı. Onları seyreden Eleanor, Theodora kadar dikkatli ve algıları açık birinin yanında fazla durmanın bazen iç bunaltıcı olabileceğini düşündü hoşnutsuzlukla. Kendi düşüncelerini susturmak için çabucak, "Ressamlara modellik yapıyorum," dedi. "Aşırı serbest ve çılgın bir hayatım var, omuzlarıma bir şal atıp çatı aralarında gezinirim."

"Kalpsiz ve hafifmeşrep misin?" diye sordu Luke. "Yoksa bir lordun oğluna âşık olup sonradan sararıp solan narin yaratıklardan mısın?"

"Bütün güzelliğini yitirdin mi, sürekli öksürüyor musun?" diye ekledi Theodora.

Eleanor düşünceli bir edayla, "Aslında altın gibi bir kalbim olduğunu düşünüyorum," dedi. "Her neyse, ilişkilerim genelde kafelerde milletin dilinde olur." Daha neler, diye düşündü. Daha neler.

"Maalesef," dedi Theodora, "ben bir lordun *kızıyım*. Normalde ipekli, dantelli ve altın işlemeli kıyafetler giyerim, ama yanınıza gelmek için hizmetçimin güzel elbiselerini ödünç aldım. Sıradan hayatı çok seversem asla geri dönmeyebilirim tabii, o zaman da zavallı kızcağızın kendine yeni giysiler alması gerekir. Peki ya siz, Dr. Montague?"

Adam şömine ışığında gülümsedi. "Ben hacıyım. Gezginim."

"Küçük grubumuz sahiden kafa dengi," diye onay verdi Luke. "Hatta ayrılmaz dostlar olmak alın yazımız. Hafifmeşrep bir bayan, bir hacı, bir prenses ve bir boğa güreşçisi. Tepedeki Ev bizim gibisini hiç görmemiştir."

"Tepedeki Ev'in hakkını teslim edeyim," dedi Theodora. "Ben de *onun* gibisini hiç görmedim." Elinde kadehiyle ayaklandı ve çiçeklerle dolu cam bir kabı incelemeye gitti. "Bu odaya *ne* diyorlardır sizce?"

"Salon olabilir," dedi Dr. Montague. "Belki de oturma odası. Burada diğer odalara kıyasla daha rahat ederiz diye düşündüm. Aslında bu odayı operasyon merkezimiz, yani bir çeşit oturma odası olarak görmeliyiz, çok iç açıcı olmayabilir ama..."

"*Tabii ki* iç açıcı," dedi Theodora kendinden emin bir şekilde. "Kestane rengi döşemelerle meşe panellerden daha ferahlatıcı bir şey yoktur. Hem şu köşedeki de ne öyle? Sedye mi?"

"Yarın *diğer* odaları göreceksiniz," dedi Doktor ona.

"Burası şamata odamız olacaksa," diye başladı Luke, "oturacak bir şeyler getirmemizi öneriyorum. Buradaki herhangi bir şeyin üstünde fazla kalamam, kayıyorum çünkü," dedi Eleanor'a sır verircesine.

"Yarın," dedi Doktor. "Aslında yarın evin tamamını keşfe çıkar ve eşyaları gönlümüzce düzenleriz. Hepiniz içkilerinizi bitirdiyseniz Bayan Dudley'in akşam yemeği için ne yaptığına bakmayı öneriyorum."

Theodora hemen harekete geçti ve sonra şaşkınca durdu. "Birinin bana yolu göstermesi gerek," dedi. "Yemek salonu nerede bilmiyorum." İşaret etti. "*Şu* kapı uzun koridora açılıyor, onun da ardında ön hol var," dedi.

Doktor kıkırdadı. "Yanlış canım. O kapı seraya açılıyor." Yolu göstermek için ayaklandı. "*Ben* evin planını inceledim," dedi kibirle. "Ve sanırım tek yapmamız gereken şu kapıdan çıkıp önce koridordan ve ardından da bilardo odasından geçmek, o zaman yemek salonunu buluruz. Bir kere alışınca," dedi, "zor değil."

"Neden evi böyle karmaşık yapmışlar?" diye sordu Theodora. "Neden bir sürü küçük, tuhaf oda yapmışlar?"

"Belki de birbirlerinden saklanmayı seviyorlardı," dedi Luke.

"Neden her taraf böyle karanlık olsun istemişler anlamıyorum," dedi Theodora. Eleanor'la birlikte koridorda Dr.

Montague'nün peşinden gidiyorlardı. Arkalarından gelen Luke durup dar bir masanın çekmecesinin içine baktıktan sonra karanlık holdeki panellerin üstündeki aşk tanrısı büstlerinin ederini kendine yüksek sesle sordu.

"Bu odaların bazıları tamamen başka odaların içinde," dedi Doktor ileriden. "Pencereleri yok, evin dışına hiçbir çıkışları yok. Gerçi o dönemde yapılmış bir evde böyle iç içe odalar bulunması çok şaşırtıcı değil, hele *sahip oldukları* pencereleri bile kalın perdelerle örttükleri ve önlerine çalılar diktikleri düşünülürse. Ah." Koridorun kapısını açıp ön hole girdi. "Şimdi," dedi karşısındaki çift kanatlı büyük kapıyı ve iki yanındaki daha küçük kapıları inceleyerek. "Bakalım," dedi ve en yakındakini seçti. Karanlık odaya girebilsinler diye kapıyı tutarken "Bu evin *sahiden* bazı küçük tuhaflıkları var," diye devam etti. "Luke, gel şu kapıyı tut, ben de yemek salonunu bulayım." Karanlık odadan ihtiyatla geçti ve bir kapı açtı. Peşinden girdikleri yer evde şimdiye kadar gördükleri en güzel odaydı. Işıkların, ayrıca yemek görüntüsüyle kokusunun içeriye hoşluk kattığı kesindi. "Kendimi kutluyorum," dedi ellerini neşeyle ovuşturarak. "Sizi Tepedeki Ev'in bilinmeyen, metruk bölümlerinden geçirerek uygarlığa ulaştırdım."

"Her kapıyı ardına kadar açık bırakmayı âdet edinmeliyiz." Theodora başını geriye çevirip arkasına huzursuzca baktı. "Böyle karanlıkta yürümekten *nefret* ediyorum."

"Öyleyse kapanmasınlar diye diplerine bir şeyler koyman gerek," dedi Eleanor. "Bu evdeki bütün kapılar bırakınca kapanıyor."

"Yarın," dedi Dr. Montague. "Not alacağım. Kapı buraya açılıyor." Üstünde Bayan Dudley'in onlar için bıraktığı ısıtıcı ile örtülerek yan yana dizilmiş etkileyici yemeklerin bulunduğu büfeye mutlu mutlu yöneldi. Mumlar, damalı örtü ve ağır, gümüş çatal bıçaklar dört kişi için hazırlanmış sofraya ihtişam katıyordu.

"Görüyorum ki masraftan kaçınılmamış," dedi Luke bir çatalı teyzesinin en kötü şüphelerini haklı çıkaracak şekilde eline alarak. "Hakiki gümüş."

"Bence Bayan Dudley bu evle gurur duyuyor," dedi Eleanor.

"Bize kötü bir sofra hazırlamak istemediği kesin," dedi Doktor, ısıtıcıya göz atarak. "Bu düzen harika bence. Bayan Dudley karanlık çökmeden çok önce buradan ayrılıyor, böylece bizler o mendeburu görmeden akşam yemeğimizi yiyebiliyoruz."

"Belki de," dedi Luke bol kepçe doldurduğu tabağına bakarak "belki de sevgili Bayan Dudley'e -bu arada ona niye ısrarla *sevgili* Bayan Dudley diyorum ki?- cidden haksızlık ettim. Beni sabahleyin sağ bulmayı umduğunu söylemişti, bir de akşam yemeğimizin ocakta olduğunu... Şimdi düşünüyorum da belki çok yemekten çatlayıp ölmemi istiyordu."

"Burada ne yapıyor ki?" diye sordu Eleanor Dr. Montague'ye. "O ve kocası neden bu evde tek başlarına kalıyorlar?"

"Anladığım kadarıyla Dudley'ler çok uzun zamandır Tepedeki Ev'in işlerini yapıyorlar, Sanderson'lar onlardan memnun ki kovmamışlar. Ama yarın..."

Theodora kıkırdadı. "Bayan Dudley, Tepedeki Ev'in *asıl* sahibi olan ailenin hayattaki tek ferdi bence. *Bence* o, bütün Sanderson mirasçılarının -yani senin Luke- korkunç şekillerde ölmelerini bekliyor. Sonra eve ve bodrumda gömülü olan servet değerindeki mücevherlere konacak. Veya belki de o ve kocası altınlarını gizli odada tutuyorlar ya da evin altında petrol var."

"Tepedeki Ev'de gizli oda yok," dedi Doktor kendinden emin bir şekilde. "Doğal olarak böyle bir olasılığın bahsi daha önce de geçti elbette, burada öyle romantik şeyler bulunmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim sanırım. Ama yarın..."

"Artık petrolün modası kesinlikle geçti, evlerin altında var mı yok mu milletin umurunda değil," dedi Luke Theodora'ya. "Ba-

yan Dudley beni belki uranyum için gözünü kırpmadan öldürebilir."

"Veya sırf eğlence olsun diye," dedi Theodora.

"Evet," dedi Eleanor, "peki ama burada ne işimiz var bizim?"

Üçü ona upuzun bir dakika boyunca baktılar; Theodora ve Luke merakla, Doktor ise ciddiyetle. Sonra Theodora, "Lafı ağzımdan aldın," dedi. "Burada ne işimiz var? Tepedeki Ev'in *tersliği* ne? Ne olacak?"

"Yarın—"

"Hayır," dedi Theodora neredeyse huysuzca. "Biz yetişkin, zeki üç insanız. Sizinle burada, Tepedeki Ev'de buluşmak için hepimiz uzaklardan geldik, Doktor Montague. Eleanor bunun sebebini bilmek istiyor, ben de öyle."

"Ben de," dedi Luke.

"Bizi neden buraya getirdiniz? Siz neden buradasınız? Tepedeki Ev'i nereden duydunuz, buranın neden böyle bir şöhreti var ve gerçekte neler dönüyor? Ne *olacak*?"

Doktor keyifsizce kaşlarını çattı. "Bilmiyorum," dedi ve sonra Theodora hemen sabırsızlığını belli eden bir hareket yapınca devamı etti: "Ev hakkında sizden fazla bir şey bilmiyorum ama bildiğim her şeyi anlatmak niyetindeyim elbette. Ne *olacağına* gelince, bunu sizlerle birlikte öğreneceğim. Yarın konuşsak daha iyi olur bence, gündüz vakti—"

"Bence daha iyi olmaz," dedi Theodora.

"Sizi temin ederim ki," dedi Doktor, "Tepedeki Ev bu gece sessiz olacak. Psişik fenomenler bazı çok özel kanunlara uyar, bu yüzden bir düzenleri vardır."

"Gerçekten bu gece konuşmamız gerektiğini düşünüyorum ben," dedi Luke.

"Korkmuyoruz," diye ekledi Eleanor.

Doktor yine iç geçirdi. "Diyelim ki," dedi yavaşça, "Tepedeki Ev'in öyküsünü dinlediniz ve kalmamaya karar verdiniz. Bu gece nasıl gideceksiniz?" Yine onlara çabucak göz gezdirdi. "Bahçe kapısı kilitli. Tepedeki Ev'in konukseverliği abartması meşhurdur, misafirlerinin kaçmalarına izin vermekten hoşlanmazmış. Tepedeki Ev'i karanlıkta terk etmeye çalışan son kişi -gerçi on sekiz sene önceydi bu- bahçe yolunun virajında ölmüş, atı birden fırlayıp onu büyük ağaca savurmuş. Tepedeki Ev'i anlatınca biriniz gitmek isterse ne olacak? En azından yarın sizi kasabaya sağ salim bırakabilirim."

"Ama kaçmayız ki," dedi Theodora, "ben kaçmam, Eleanor da kaçmaz. Luke da."

"Surların üstünde göğsümüzü gere gere dururuz," diye destek verdi Luke.

"Sizi asi asistanlar sizi. Peki, öyleyse akşam yemeğinden sonra. Kahve için küçük oturma odamıza gideriz, Luke'un bavulundaki kaliteli brendiden de biraz içeriz ve size Tepedeki Ev'le ilgili bildiğim her şeyi anlatırım. Ama şimdi müzikten, resimden, hatta politikadan filan bahsedelim."

4

"Üçünüzü," dedi Doktor, kadehindeki brendiyi döndürerek, "Tepedeki Ev'e nasıl en iyi şekilde hazırlayacağıma karar verememiştim. Mektupla anlatamazdım, şimdi de siz bizzat görmeden önce tarihçesinden bahsederek zihinlerinizi etkilemeyi hiç istemiyorum." Oturma odasına geri dönmüşlerdi ve ısınmış, hatta mayışmışlardı. Theodora koltukta oturmaya hiç yeltenmeyip şöminenin önündeki kilimde bağdaş kurmuş, üzerine bir rehavet çökmüştü. Şöminenin önündeki kilime, Theodora'mn yanına oturmak isteyen Eleanor bunu zamanında akıl edemeyince

kendini kaygan koltuklardan birine mahkûm etmişti ve şimdi kıpırdandığı için sakarca yere düşerek dikkat çekmek istemiyordu. Bayan Dudley'in hazırladığı güzel akşam yemeği ve bir saatlik sakin sohbet, ortamdaki hafif gerçek dışılık ve mahcubiyet havasını dağıtmıştı. Birbirlerini keşfetmeye, birbirlerinin seslerini ve tavırlarını, yüzlerini ve kahkahalarını tanımaya başlamışlardı. Eleanor sadece dört-beş saattir Tepedeki Ev'de bulunduğunu anımsayınca biraz şaşırdı ve ateşe doğru hafifçe gülümsedi. Parmaklarının arasında kadehinin ince sapını, sırtında koltuğun sert baskısını, püsküllerle boncuklar belli belirsiz kımıldadıkları için fark edilen yumuşak hava akımlarını hissedebiliyordu. Karanlık köşelere çekilmişti şimdi ve mermer aşk tanrısı heykeli onlara yukarıdan tombul tombul, keyifle gülümsüyordu.

"Tam hayalet öyküsü anlatılacak zaman," dedi Theodora.

"Lütfen." Doktor gergindi. "Çocuk değiliz ki birbirimizi korkutmaya çalışalım."

"Pardon." Theodora başını kaldırıp ona gülümsedi. "Bütün bunlara alışmaya çalışıyorum, o kadar."

"Lafımıza," dedi Doktor, "çok dikkat edelim. Hayaletlerle ve hortlaklarla ilgili önyargılar—"

"Çorbadaki kesik el mesela," diye yardımcı oldu Luke.

"Oğlum. *Lütfen* ama. Buradaki hedefimizin bilimsel ve keşif amaçlı olması sebebiyle, mesela -düşüneyim- bir patlamış mısır partisine daha uygun düşecek bölük pörçük korku öykülerinden etkilenmemesi, çarpıtılmaması gerektiğini açıklamaya çalışıyordum." Kendinden memnun bir şekilde herkesin ilgilenip ilgilenmediğini görmek için etrafa bakındı. "Aslında son birkaç yıldır sürdürdüğüm araştırmalar sonucunda psişik fenomenlerle ilgili ürettiğim bazı teorileri sınama fırsatını şimdi ilk kez bulacağım. İdeali, Tepedeki Ev hakkındaki hiçbir şey bilmemeniz elbette. Cahil ve açık görüşlü olmanız gerek."

"Ve not tutmamız," diye mırıldandı Theodora.

"Notlar. Evet, doğru. Notlar. Ama size evin geçmişi konusunda hiç bilgi vermemenin de pratik olmayacağının farkındayım, sonuçta sizler herhangi bir durumla hazırlıksız karşılaşacak insanlar değilsiniz." Onlara kurnazca gülümsedi. "Siz üçünüz uyumadan önce masal okumamda direten, söz dinlemez, şımarık çocuklarsınız." Theodora kıkırdayınca Doktor ona mutlu mutlu kafa salladı. Kalkıp şöminenin yanına giderek ayakta durdu, bir sınıftaymışçasına poz verdiği barizdi; sanki arkasında bir kara tahta bulunmayışının eksikliğini hissediyordu, çünkü bir iki-kez biraz yan dönüp söylediği şeyi çizerek göstermek için tebeşir ararcasına elini kaldırmıştı. "Şimdi," dedi, "Tepedeki Ev'in tarihçesine geçelim." Keşke defterim ve kalemim olsaydı, diye düşündü Eleanor; böylece Doktor kendini rahat hissederdi. Theodora'yla Luke'a göz atınca ikisinin de yüzlerinde içgüdüsel bir şekilde sınıfta pür dikkat kesilmişler gibi bir ifadenin belirdiğini gördü. Kendilerini iyice kaptırdılar, diye düşündü; maceramızın yeni bir safhasına girdik.

"Levililerde," diye söze başladı Doktor, "bahsedilen *tsaraas* ya da 'cüzzamlı' evleri hatırlayın veya Homeros'un yeraltına *Aidao domos,* yani Hades evi dediğini. Bazı evlerin kirli ya da yasak -belki de kutsal- oldukları fikrinin insanoğlunun zihni kadar eski olduğunu size anımsatmama gerek yok sanırım. Kaçınılmaz bir şekilde kutsal ve faziletli bir atmosfere bürünen bazı yerler olduğu da kesin, dolayısıyla kimi evlerin doğuştan kötü olduklarını söylemek abartılı olmayabilir. Tepedeki Ev nedense yirmi seneden fazla zamandır insanların yaşayacağı bir yer olarak kabul edilmiyor. Öncesinde nasıldı, kişiliği burada yaşayan insanlar veya yaptıkları şeyler tarafından mı biçimlendirilmişti yoksa baştan beri mi kötüydü; bu soruları yanıtlayamam. Buradan ayrılmadan önce Tepedeki Ev hakkında bir sürü şey öğreneceğimizi umuyorum elbette. Bazı evlere neden perili dendiğini bile bilen pek kimse yok."

"Tepedeki Ev'e başka *ne* denir ki?" diye sordu Luke.

"Şey... Ruhen dengesiz denebilir belki. Cüzzamlı. Hasta. Delilik yerine herhangi bir örtmece kullanılabilir. Akıl hastası olan bir ev fikri uygun. Ancak tuhaf, gizemli şeyleri dikkate almayan popüler teoriler var. 'Psişik' dediğim olayların aslında yeraltı sularının, elektrik akımlarının veya hava kirliliğinin yol açtığı halüsinasyonlar olduğunu savunan insanlar var. Atmosfer basıncının, güneş lekelerinin, hafif yer sarsıntılarının şüpheciler arasında yandaşları var. İnsanlar," dedi Doktor kederle, "bir şeyleri bir an önce çözmeye, isimlendirmeye öyle hevesliler ki anlamsız bir isim olması önemli değil, yeter ki bilimsel bir havası olsun." İç geçirdi, gevşedi ve onlara hafifçe, gizemli bir şekilde gülümsedi. "Perili bir ev," dedi. "Buna herkes güler. Üniversitedeki meslektaşlarıma bu yaz kampa gideceğimi söylemek zorunda kaldım."

"Ben insanlara bilimsel bir deneye katılacağımı söyledim," diye destek verdi Theodora. "Nerede veya nasıl bir deneye katılacağımı söylemedim tabii."

"Senin arkadaşların bilimsel deneylerle benimkiler kadar ilgilenmiyorlardır herhalde. Evet." Doktor tekrar iç geçirdi. "Kampmış. Bu yaşımda. Ama *buna* inandılar. Eh." Tekrar doğruldu ve yan tarafını yokladı, belki de bir yarda ölçeği arıyordu. "Tepedeki Ev'i ilk kez bir yıl önce, eski bir kiracıdan duydum. Başta Tepedeki Ev'den ailesi taşranın o kadar ücra bir köşesinde oturmak istemediği için taşındığına ikna etmeye çalıştı beni, sonundaysa bu evin yakılması ve toprağa tuz serpilmesi* gerektiğini söyledi. Tepedeki Ev'in diğer kiracılarının isimlerini öğrendim ve hiçbirinin evde birkaç günden fazla kalmadığını keşfettim, hiçbiri kontrattaki süreyi doldurmamıştı, kimi rutubet yüzünden taşındığını söylüyordu -ki alakası yok, ev ga-

* Ortaçağdan kalma bir inanç. Fethedilen topraklara tuz serpme geleneği, burayı yeniden yaşam alanına çevirecek olanlara gönderilmiş bir lanet sayıldığı gibi şeytan çıkarmada da uygulanırdı.

yet kuru- kimiyse iş sebebiyle. Yani Tepedeki Ev'den apar topar çıkan bütün kiracılar yaptıklarını mantıklı sebeplere dayandırmaya çalıştılar ama ortak noktaları hepsinin de burayı terk etmiş olmasıydı. Eski kiracılardan daha çok şey öğrenmeye çalıştım, ama hiçbirini evden bahsetmeye ikna edemedim, bana bilgi verme konusunda son derece gönülsüz gibilerdi, hatta burada geçirdikleri zamanın ayrıntılarını anımsamak bile istemiyorlardı. Bu evde bir süre kalan istisnasız herkes, buradan mümkün olduğunca uzak durmamı tavsiye etti. Eski kiracılardan bir teki bile Tepedeki Ev'in perili olduğunu itiraf edemedi, ama Hillsdale'e gidince gazete arşivlerine baktım ve..."

"Gazete mi?" diye sordu Theodora. "Bir skandal mı olmuş?"

"Ah, evet," dedi Doktor. "İntihar, delilik ve açılan davalarla dört dörtlük bir skandal hem de. *Sonra* kasabalıların ev konusunda hiç şüpheleri olmadığını öğrendim. Bir sürü farklı öykü duydum tabii... Perili bir ev hakkında doğru dürüst bilgi toplamak cidden *inanılmayacak* kadar zor, bildiklerimi öğrenmek için neler çektiğimi duysanız şaşarsınız... Sonunda Bayan Sanderson'a, yani Luke'un teyzesine gittim ve Tepedeki Ev'i kiraladım. Kendisi evin hoş bir yer olmadığını açıkça söyledi."

"Bir evi yakmak sanıldığı kadar kolay değil," dedi Luke.

"...ama ekibimde ailesinden birinin yer alması koşuluyla, araştırma yapmak için evi kısa süreliğine kiralamama izin verdi."

"Sizi," dedi Luke ciddiyetle, "o muhteşem, eski skandalları açığa vurmaktan caydıracağımı umuyorlar."

"İşte. Buraya nasıl geldiğimi ve Luke'un gelme nedenini açıklamış oldum sizlere. Siz ikinize gelince bayanlar, mektup yazdığım ve davetimi kabul ettiğiniz için burada olduğunuzu artık hepimiz biliyoruz. Umarım her biriniz evdeki güçleri kendi tarzınızla yoğunlaştırırsınız. Theodora az çok telepati yeteneğine sahip

olduğunu gösterdi, Eleanor'un ise geçmişte *poltergeist** fenomeniyle yakından ilgisi olmuş..."

"*Benim* mi?"

"Elbette." Doktor ona merakla baktı. "Uzun yıllar önce, çocukluğunda. Taşlar—"

Eleanor kaşlarını çattı ve hayır anlamında kafa salladı. Kadehinin sapını tutan parmakları titrerken "O komşuların işiydi," dedi. "Annem komşuların yaptığını söyledi. İnsanlar hep kıskançtır."

"Olabilir." Doktor usulca konuşup Eleanor'a gülümsedi. "O olay çoktan unutuldu tabii, Tepedeki Ev'de bulunmanı isteme nedenim bu olduğu için konuyu açtım."

"*Ben* çocukken," dedi Theodora tembel tembel "-sizin kibar tabirinizle 'uzun yıllar önce,' Doktor- bir seranın çatısına tuğla attığım için dayak yemiştim. Bunu uzun uzun düşündüğümü hatırlıyorum, dayak yediğimi unutmamıştım ama o muhteşem çatırtıyı da aklımdan çıkaramıyordum, bu yüzden iyice düşünüp taşındıktan sonra aynı şeyi tekrar yaptım."

"Ben çok iyi hatırlamıyorum," dedi Eleanor Doktor'a kararsızca.

"Ama *neden*?" diye sordu Theodora. "Yani Tepedeki Ev'in perili olduğunun sanılmasını ve neler olacağını görmek için bizi buraya çağırmanızı kabul edebilirim Doktor Montague, hem bahse girerim ki burada *tek başınıza* kalmak hiç hoşunuza gitmezdi. Ama hiç anlamıyorum. Burası berbat, eski bir ev. Kiralamış olsam giriş holünü görür görmez kıyameti koparır ve paramı geri isterdim. Ama ne var yani *burada*? İnsanların ödünü koparan ne?"

"İsimsiz bir şeye isim koyacak değilim," dedi Doktor. "Bilmiyorum."

---

* Ev içlerinde eşyaları oynattıklarına inanılan görünmez ve kötücül varlıklara verilen ad.

"Bana ne olduğunu söylemediler bile," dedi Eleanor Doktor'a telaşla. "Annem komşuların işi dedi, bize karşılarmış çünkü annem onlarla muhatap olmuyormuş. Annem—"

Luke yavaşça ve kararlılıkla onun sözünü kesti. "Bence," dedi, "hepimiz gerçekleri istiyoruz. Anlayabileceğimiz ve bağlantı kurabileceğimiz bir şeyler..."

"Önce," dedi Doktor, "hepinize bir soru soracağım. Gitmek istiyor musunuz? Şimdi toplanıp buradan ayrılmak ve Tepedeki Ev ne hali varsa görsün demek istiyor musunuz?"

Eleanor'a dönünce kız ellerini birbirine sımsıkı bastırdı. İşte kaçmak için bir fırsat daha, diye düşündü ama, "Hayır," deyip Theodora'ya utançla baktı. "Bugün öğleden sonra çocuk gibi davrandım," diye açıkladı. "Korktum, kendime engel olamadım."

"Tam olarak doğru değil bu," dedi Theodora sadakatle. "Benim de ondan altta kalır yanım yoktu, bir tavşan yüzünden birbirimizin ödünü kopardık."

"Tavşanlar korkunç yaratıklardır," dedi Luke.

Doktor güldü. "Bugün öğleden sonra hepimiz huzursuzduk sanırım. Köşeyi dönüp Tepedeki Ev'i boydan boya görünce insan afallıyor."

"Araba ağaca çarpacak sandım," dedi Luke.

"Şimdi sıcak bir odada, ateşin karşısında, yanımda başkaları varken gayet cesurum," dedi Theodora.

"Artık istesek de gidebileceğimizi sanmıyorum." Eleanor ne diyeceğini veya başkalarının ne anlayacağını düşünmeden konuşmuştu, kendisine bakakaldıklarını görünce gülüp ekledi: "Bayan Dudley bizi hayatta affetmez." Söylemek istediğinin bu olduğuna inanıp inanmadıklarını merak etti. Belki de bu ev artık bizi ele geçirdi ve gitmemize izin vermeyecek, diye düşünüyordu.

"Biraz daha brendi içelim de," dedi Doktor, "size Tepedeki Ev'in öyküsünü anlatayım." Şöminenin önündeki öğretmen pozuna geri döndü ve çok eskiden ölmüş krallarla çok eskiden yapılmış savaşları anlatırcasına ağır ağır konuşmaya başladı. Sesine herhangi bir duygu katmamaya özen gösteriyordu. "Tepedeki Ev seksen küsur sene önce inşa edilmiş," diye söze girdi. "Hugh Crain diye bir adam ailesi için yaptırmış, çocuklarıyla torunlarının rahat rahat yaşadıklarını görmeyi ve ölene kadar burada huzur içinde olmayı umuyormuş. Maalesef Tepedeki Ev baştan beri kederli bir evmiş, Hugh Crain'in genç karısı bindiği at arabası bahçe yolunda devrilince evi ilk kez görmesine birkaç dakika kala ölmüş. Kadın, *cansız bedeni* demek daha doğru olur, kocasının onun için inşa ettiği eve getirilmiş. Hugh Crain çok üzülmüş, yıkılmış, yetiştirilecek iki küçük kızla baş başa kalmış, ama Tepedeki Ev'den taşınmamış."

"Burada büyüyen çocuklar mı varmış yani?" diye sordu Eleanor hayretle.

Doktor gülümsedi. "Dediğim gibi, ev rutubetli değil. Hummaya yakalanmalarına yol açacak bataklıklar yokmuş, kır havasının onlara iyi geleceği düşünülüyormuş ve evin kendisi gayet lüksmüş. İki küçük çocuğun burada oyun oynayabileceklerinden şüphem yok, belki yalnızlık çekmişlerdir ama mutsuz olmamışlardır."

"Umarım derenin sığ sularında oynamışlardır," dedi Theodora. Ateşe ciddiyetle baktı. "Zavallı yavrucaklar. Umarım o çayırda koşup kır çiçekleri toplamalarına izin verilmiştir."

"Babaları yeniden evlenmiş," diye devam etti Doktor. "Aslında iki kez daha evlenmiş. Eşleri konusunda... talihsizmiş gibi görünüyor. İkinci Bayan Crain düşüp ölmüş, ama nasıl ve neden düştüğünü öğrenemedim. Ölümü selefininki kadar beklenmedikmiş anlaşılan. Üçüncü Bayan Crain, Avrupa'da bir yerde ve-

remden ölmüş. Kütüphanede babalarının ve üvey annelerinin kaplıcadan kaplıcaya giderken iki küçük kıza gönderdikleri kartpostallar var. Küçük kızlar üvey anneleri ölene kadar burada dadılarıyla birlikte oturmuşlar. Sonra Hugh Crain, Tepedeki Ev'i kapamaya ve yurt dışında kalmaya niyetli olduğunu bildirince kızlar annelerinin bir kuzeninin yanına gönderilmiş ve büyüyene kadar orada yaşamışlar."

"Umarım annelerinin kuzeni, yaşlı Hugh'dan biraz daha eğlenceli çıkmıştır," dedi Theodora. Hâlâ ateşe ciddi bir edayla bakıyordu. "Çocukların karanlıkta mantar gibi yetiştiklerini düşünmek hoş değil."

"Onlar öyle düşünmüyorlarmış," dedi Doktor. "İki kız kardeş hayatlarının geri kalanını Tepedeki Ev konusunda çekişerek geçirmişler. Hugh Crain, merkezi burada olacak bir hanedanlık kurma emellerine rağmen Avrupa'da bir yerde, karısından kısa süre sonra ölünce Tepedeki Ev de iki kız kardeşe kalmış - ki o sırada genç kız olmuşlardı herhalde, en azından abla sosyeteye takdim edilmişti."

"Ve saçını yaptırıyordu, şampanya içmeyi ve yelpaze taşımayı öğrenmişti—"

"Tepedeki Ev senelerce boş kalmış, ama aile için hep hazır tutuluyormuş, önce Hugh Crain'in geri döneceği beklentisiyle, onun ölümünden sonra da kız kardeşlerden biri yerleşebilir diye. Bu arada iki kız kardeş Tepedeki Ev'in ablanın olması konusunda anlaşmışlar gibi görünüyor, küçük kız kardeş evlenmiş..."

"Hah," dedi Theodora. "*Küçük* olan evlenmiş demek. Ablasının nişanlısını çalmıştır kesin."

"Ablanın aşkta şanssız olduğu söylenirmiş," diye katıldı Doktor, "gerçi bu herhangi bir sebepten dolayı yalnız yaşamayı yeğleyen çoğu bayan için söylenir. Her halükârda, abla buraya gelip yerleşmiş. Babasına çekmişmiş anlaşılan, burada birkaç sene ne-

redeyse münzevi hayatı yaşamış, gerçi Hillsdale köylüleri onu tanıyorlar. Size inanılmaz gelebilir ama Tepedeki Ev'i gerçekten seviyor ve onu ailesinin yuvası olarak görüyormuş. Sonunda yanma ona arkadaşlık etsin diye köyden bir kız almış. Öğrendiğim kadarıyla köylüler, yaşlı Bayan Crain -ona böyle denmesi kaçınılmazdı elbette- hizmetçilerini köyden seçtiği için o zamanlar ev hakkında kötü düşünmüyorlarmış, ayrıca yanma o köylü kızı almasından hoşlanmışlar. Yaşlı Bayan Crain, kız kardeşiyle ev konusunda sürekli tartışıyormuş, kardeşi evdeki hissesinden bazı değerli aile yadigârları karşılığında vazgeçtiğini ve ablasının sonradan bunları vermekten caydığını söylüyormuş ısrarla. Kız kardeş özellikle bazı mücevherlere, antika mobilyalara ve altın süslemeli bir tabak setine kafayı takmış anlaşılan. Bayan Sanderson içinde aileye ait belgelerin bulunduğu bir kutuyu karıştırmama izin verdi, kız kardeşinin Bayan Crain'e gönderdiği mektuplardan bazılarını bu sayede gördüm ve hepsinde de en çok o tabaklar konusunda yakınıyor. Her neyse, abla bu evde zatürreden öldüğünde yanında sadece küçük yardımcısı varmış... Doktora haber vermekte geç kalındığı, yaşlı kadın yukarıda ihmal edilmiş halde can çekişirken genç hizmetçinin bahçede köylü bir hödükle oynaştığı söyleniyor, ama bunların sırf skandal olsun diye uydurulduğundan şüpheleniyorum, o zamanlar öyle bir şeye yaygın olarak inanıldığına dair hiçbir kanıt bulamadım. Hatta söylentilerin çoğu doğrudan öfkesi hiç dinmeyen kız kardeşin intikam hırsından kaynaklanmış gibi görünüyor."

"Kız kardeşi sevmedim," dedi Theodora. "Önce ablasının sevgilisini, sonra da tabaklarını çalmaya kalkışmış. Sevmedim onu."

"Tepedeki Ev'le ilgili trajedilerin listesi epey kabarık, ama bu çoğu ev için geçerlidir. Sonuçta insanların *bir yerlerde* yaşayıp ölmeleri gerekiyor ve seksen yıllık bir evin sakinlerinden hiçbirinin ölmemiş olması küçük bir ihtimal. Ablanın ölümünden sonra evle ilgili bir dava açılmış. Kadının yardımcısı evin kendisine bı-

rakıldığında diretmiş, ama kız kardeşle kocası evin kanunen kendilerine ait olduğunu ısrarla savunmuşlar ve yardımcının ablayı kandırıp aslında kız kardeşine bırakmaya niyetli olduğu evi kendisine devretmeye ikna ettiğini öne sürmüşler. Bütün ailevi çekişmeler gibi tatsız bir meseleymiş ve bütün ailevi çekişmelerde olduğu gibi iki taraf da inanılmayacak kadar sert ve zalimce laflar sarf etmiş. Yardımcı, duruşmada -ki bu, Tepedeki Ev'in gerçek kimliğine dair ilk ipucu bence- kız kardeşin gece vakti eve gelip bir şeyler çaldığına yemin etmiş. Bu suçlamayı açması için baskı yapılınca son derece huzursuzlanıp tutarsızlaşmış ve nihayet, ithamına kanıt göstermeye zorlanınca bir gümüş sofra takımıyla değerli bir emaye setin, ayrıca şu meşhur altın süslemeli tabakların kaybolduğunu söylemiş - aslında düşününce onları çalmak epey zor görünüyor. Kız kardeşse cinayet suçlamasında bulunacak kadar ileri gitmiş ve yaşlı Bayan Crain'in ölümüyle ilgili bir soruşturma açılmasını talep ederek ihmal ve kusur söylentilerini başlatmış olmuş. Bu iddiaların ciddiye alınıp alınmadığını bilmiyorum. Ortada sadece ablanın gayet resmi ölüm ilanı var, o kadar. Ölümünde bir tuhaflık olsa en başta köylüler merak ederlerdi zaten. Yardımcı sonunda davayı kazanmış ve bence hakaret davası açsa onu da kazanırmış. Gerçi kız kardeş evi almaya çalışmaktan hiç vazgeçmemiş. Talihsiz yardımcıya mektuplar göndererek tehditler savurup durmuş ve yerel polis kayıtlarında yardımcının en az bir kez düşmanının süpürgeyle üstüne saldırmasını engellemek için polis koruması istemek zorunda kaldığı görülüyor. Yardımcı dehşet içinde yaşıyormuş anlaşılan, evine geceleri hırsız giriyormuş -gelip bir şeyler çaldıklarını iddia etmekten hiç vazgeçmemiş- ve okuduğum içler acısı bir mektupta hamisinin ölümünden beri huzurlu tek bir gece geçirmediğinden yakınıyordu. Tuhaf bir şekilde köylülerin neredeyse tamamı kız kardeşin tarafını tutuyorlarmış, belki de eskiden köylü olan yardımcı artık köşkün hanımı olduğu için. Köylüler kız

kardeşin hakkı olan mirasa düzenbaz bir genç kadının konduğuna inanıyorlarmış ve sanırım hâlâ da öyle düşünüyorlar. Yardımcının can yoldaşını öldürdüğünü sanmıyorlarmış, ama ellerine fırsat geçince kendileri de her türlü dolabı çevirdikleri için kızın düzenbaz olduğuna inanmak çok hoşlarına gidiyormuş tabii ki. Eh, dedikodu her zaman kötü bir düşmandır. Zavallı kadın intihar edince—"

"İntihar mı etmiş?" Afallayan Eleanor ayağa kalkacak gibi oldu. "Kendini öldürmek zorunda mı kalmış?"

"Yani işkencecisinden kurtulmasının başka bir yolu var mıydı diye mi soruyorsun? Olmadığını düşünüyormuş belli ki. Köylüler vicdan azabı çektiği için intiharı seçtiğine inanıyorlar. Bense onun kendine ait olduğunu sandığı şeylere ısrarla tutunan, ama yıldırmaya zihnen göğüs geremeyen inatçı, akılsız genç kadınlardan olduğunu düşünüyorum. Kız kardeşin başlattığı nefret dolu mücadeleye karşı kesinlikle savunmasızdı, köydeki eski dostları ona sırt çevirmişti ve geceleri eve gizlice giren düşmanını kilitlerle sürgülerin durduramadığına emin olduğu için aklını oynatmıştı herhalde—"

"Buradan gitmeliydi," dedi Eleanor. "Evi terk edip elinden geldiğince uzağa kaçmalıydı."

"Aslında öyle yaptı. Bence herkes o zavallı kızdan gerçekten ölesiye nefret ediyordu, sırası gelmişken söyleyeyim, kendini asmış. Söylentiye göre kendini kuledeki tarete asmış, ama söz konusu olan Tepedeki Ev gibi kuleli ve taretli bir yerse söylentiler kendinizi başka yerde asmanıza izin vermez zaten. Ölümünden sonra evin mülkiyeti kadının resmen kuzenleri olan Sanderson ailesine geçmiş, kız kardeşin tacizleri karşısında kesinlikle onun kadar âciz kalmamışlar, bu arada kız kardeş de o sıralar biraz aklını oynatmış galiba. Bayan Sanderson'dan duyduğuma göre ailesi -kocasının anne babası herhalde- evi görmeye ilk geldiklerinde

kız kardeş onları rahatsız etmeye kalkmış, yol kenarında durup geçerlerken onlara bağırınca karakolluk olmuş. Görünen o ki kız kardeşin öyküdeki rolü burada son buluyor. Sanderson'un onu tutuklatmasından birkaç sene sonra gazetede çıkan kısa ölüm ilanına kadar geçen süre boyunca vaktini yaptığı hataları Sandersonların yanına yaklaşmadan, öyle sessiz sedasız düşünerek geçirmiş gibi görünüyor. Ne tuhaftır ki saçmalayıp dururken hep ısrar ettiği bir husus varmış... Bu eve ister hırsızlık ister başka bir sebep yüzünden geceleyin asla girmeyeceğini söylüyormuş."

"Çalınan bir şey olmuş mu?" diye sordu Luke.

"Dediğim gibi, yardımcıya baskı yapılınca sonunda bir-iki şeyin ortadan kaybolduğunu ama çalındıklarından emin olamadığını söylemiş. Eve geceleri gizlice giren biri olduğu öyküsü tahmin edersiniz ki Tepedeki Ev'in ününe ün katmış. Dahası, Sandersonlar burada hiç oturmamışlar. Evde birkaç gün kalıp köylülere hemen yerleşmeye hazırlandıklarını söylemişler ama sonra durup dururken evin kapılarını çektikleri gibi gitmişler. Köydekilere acil bir iş yüzünden şehre yerleşmek zorunda olduklarını söylemişler, ama köylüler inanmamış. O zamandan beri bu evde birkaç günden fazla kalan olmamış. O zamandan beri satılık ve kiralık. Eh, bu uzun bir öyküydü. Biraz daha brendiye ihtiyacım var."

"Şu zavallı iki küçük kız," dedi Eleanor ateşe bakarak. "Aklımdan çıkmıyorlar. Bu karanlık odalarda yürüyor, belki de burada ya da yukarıdaki yatak odalarında oyuncak bebekleriyle oynamaya çalışıyorlardı."

"Yani eski ev burada öylece duruyordu." Luke bir parmağını çekinerek uzatıp mermer aşk tanrısı heykeline ihtiyatla dokundu. "İçindeki hiçbir şeye dokunulmuyordu, hiçbir şeyi kullanılmıyordu, artık hiç kimse buradaki şeyleri istemiyordu. Ev burada öylece durup düşünüyordu."

"Ve bekliyordu," dedi Eleanor.

"Ve bekliyordu," diye onayladı Doktor. "Temelde," diye devam etti yavaşça, "kötülük evin kendisi sanırım. İçinde yaşayan insanları ve onların hayatlarını hapsedip yok etti. Burası içinde garez tutan bir mekân. Eh. Yarın hepsini görürsünüz. Sandersonlar buraya yerleşmeyi düşünürken elektrik ve boru tesisatı yaptırmışlar, ama onun dışında ev hiç değişmemiş."

"Şey," dedi Luke kısa bir sessizlikten sonra, "eminim hepimiz burada çok rahat edeceğiz."

5

Eleanor kendi ayaklarına hayran hayran bakmakta olduğunu hayretle fark etti. Ayakları dibindeki Theodora ateşe karşı hülyalara dalmıştı. Eleanor, kırmızı sandaletli ayaklarının güzel göründüklerini derin bir tatminle düşündü. Ne kadar eksiksiz ve apayrı bir varlığım, diye geçirdi aklından; ayak parmaklarımdan kafamın tepesine kadar tam bir bireyim, sadece bana ait olan niteliklere sahibim. Kırmızı ayakkabılarım var, diye düşündü—Eleanor'a özgü şeyler: ıstakoz sevmem, sola dönüp uyurum, huzursuzken parmaklarımı çıtlatırım ve düğme biriktiririm. Benim olan bir brendi kadehini tutuyorum çünkü buradayım ve onu kullanıyorum ayrıca bu odada bir yerim var. Kırmızı ayakkabılarım var ve yarın uyanınca hâlâ burada olacağım.

Çok usulca, "Kırmızı ayakkabılarım var" deyince Theodora dönüp ona gülümsedi.

"Size..." dedi Doktor onlara canlı, kaygılı bir iyimserlikle bakarak "...size briç bilir misiniz diye sormak istiyordum."

"Elbette," dedi Eleanor. Briç oynarım, diye düşündü - eskiden Dansçı isminde bir kedim vardı, yüzme bilirim.

Theodora, "Korkarım, hayır" deyince diğer üçü dönüp ona gizlemedikleri bir hayal kırıklığıyla baktılar.

"Hiç mi bilmezsin?" diye sordu Doktor.

"Annem, avukatı ve onun karısıyla," dedi Eleanor, "on bir yıl boyunca haftada iki kez briç oynadım... *Benim* kadar oynayabilirsin, eminim."

"Belki bana öğretebilirsin?" diye sordu Theodora. "Oyunları çabuk öğrenirim."

Doktor, "Tüh" deyince Eleanor'la Luke güldüler.

"Biz de başka bir şey yaparız," dedi Eleanor. Briç oynayabiliyorum, diye düşündü; ekşi kremalı elmalı turta severim ve buraya bizzat araba kullanarak geldim.

"Tavla," dedi Doktor acı acı.

Luke Doktor'a, "Satrançta fena değilimdir" deyince adam hemen sevindi.

Theodora'nm dudaklarında inatçı bir ifade belirmişti. "Buraya *oyun* oynamaya gelmedik herhalde," dedi.

Doktor belli belirsiz, "Gevşemek için" deyince Theodora somurtarak omuz silkti ve sırtını dönerek tekrar ateşe baktı.

Luke, "Yerini söylerseniz ben satranç takımını getiririm," dedi ve Doktor gülümsedi.

"Ben gitsem daha iyi," dedi. "Unutma ki evin zemin katının planını inceledim. Kendi başına gidersen büyük ihtimalle şeni bir daha asla bulamayız." Kapı Doktor'un ardından kapanırken Luke Theodora'ya merakla göz attı ve ardından Eleanor'un yanma gitti. "Kaygılı değilsin, değil mi? O öykü seni korkuttu mu?"

Eleanor kararlılıkla hayır anlamında kafa sallayınca Luke, "Solgun görünüyorsun," dedi.

"Herhalde uyku vaktim geldi," dedi Eleanor. "Bugünkü kadar uzun süre boyunca araba kullanmaya alışık değilim."

"Brendi," dedi Luke. "Daha iyi uyumanı sağlar. Senin de," dedi Theodora'nın onlara bakmayan kafasına doğru.

"Teşekkürler," dedi Theodora soğukça, dönmeden. "Benim uyku sorunum yoktur pek."

Eleanor'a çokbilmiş bir edayla sırıtan Luke, Doktor'un kapıyı açması üzerine döndü. "Ah, şu sınırsız hayal gücüm yok mu," dedi Doktor satranç takımını bırakırken. "Ne tuhaf bir ev burası."

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Eleanor.

Doktor hayır anlamında kafa salladı. "Evde tek başımıza dolanmamak konusunda anlaşsak iyi olur sanırım," dedi.

"Ne oldu ki?" diye sordu Eleanor.

"Hayal gücüm işte," dedi Doktor ısrarla. "Bu masa uygun mu Luke?"

"Harika bir eski satranç takımı," dedi Luke. "Kız kardeş bunu nasıl gözden kaçırmış, hayret."

"Sana bir şey diyeyim," dedi Doktor, "kız kardeş *sahiden* bu evde geceleri gizlice dolandıysa çelik gibi sinirleri varmış. Gözetliyor," diye ekledi birden. "Ev yani. İnsanın her hareketini gözetliyor." Sonra ekledi: "Herhalde benim hayal gücüm tabii."

Theodora'nın yüzü ateşin ışığında kaskatı ve asıktı; ilgi çekmeyi seviyor, diye bilgece geçirdi Eleanor ve sonra düşünmeden harekete geçip yere, Theodora'nm yanına oturdu. Arkasından satranç tahtasına yerleştirilen taşların hafif tıkırtılarıyla Luke'un ve Doktor'un rakibi çözmeye çalışan rahat, küçük hamlelerinin sesleri geliyordu. Ateşte kıvılcımlar ve ufak kıpırtılar vardı. Theodora'nın konuşmasını bir dakika bekledikten sonra cana yakın bir edayla, "Gerçekten burada olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyor musun?" dedi.

"Bu kadar sıkıcı olacağını hiç düşünmemiştim," dedi Theodora.

"Sabahleyin yapacak bir sürü şey buluruz," dedi Eleanor.

"Evimde olsam etrafta bir sürü insan olurdu, bol bol konuşulur ve gülüşülürdü, ışıklar ve heyecan eksik olmazdı."

"Ben öyle şeylere ihtiyaç duymuyorum galiba," dedi Eleanor özür dilercesine. "Hayatım hiç de öyle heyecan dolu olmadı. Annemle kalmam gerekiyordu tabii. O uyurken iskambil falı açıp radyo dinlemeye alıştım. Akşamları kitap okumak istemiyordum çünkü her gün öğleden sonra iki saat anneme yüksek sesle okumak zorunda kalıyordum. Aşk hikâyeleri." Ateşe bakarak hafifçe gülümsedi. Ama hepsi bu değil, diye düşündü kendine şaşarak. Anlatmak istesem bile bu sözler yaşadıklarımı etraflıca açıklamıyor, neden konuşuyorum ki?

"Feciyim değil mi?" Theodora çabucak elini Eleanor'unkinin üstüne koydu. "Burada oturmuş sırf beni eğlendirecek bir şey yok diye homurdanıyorum, çok bencilim. Bana feci biri olduğumu söyle." Ateşin ışığında gözleri neşeyle parlıyordu.

"Fecisin," dedi Eleanor uysalca. Elinin üstünde Theodora'nın elinin olması onu utandırıyordu. Birinin ona dokunmasından hazzetmezdi; oysa Theodora pişmanlığını, keyfini veya sempatisini böyle küçük, fiziksel hareketlerle ifade ediyordu. Tırnaklarım temiz mi acaba, diye düşünen Eleanor elini usulca geri çekti.

"Feciyim," dedi Theodora, keyfi yerine gelmişti. "Feci ve sevimsizim, kimse bana katlanamıyor. İşte. Şimdi sen kendinden bahset."

"Feci ve sevimsizim, kimse bana katlanamıyor."

Theodora güldü. "Benimle dalga geçme. Tatlısın, hoşsun ve herkes sana bayılıyor, Luke sana sırılsıklam âşık oldu, bense seni kıskanıyorum. Seni daha iyi tanımak istiyorum. Annene yıllarca baktın mı gerçekten?"

"Evet," dedi Eleanor. Tırnakları *kirli*, eli biçimsizdi ve insanlar aşk hakkında böyle rahat rahat konuşurlardı çünkü aşk ba-

zen gülünçtü. "Üç ay önce ölene değin on bir yıl boyunca baktım ona."

"Ölünce üzüldün mü? *Üzgünüm* demem gerekir mi?"

"Hayır. Çok mutlu değildi."

"Sen de değildin galiba?"

"Ben de değildim."

"Peki ya şimdi? Nihayet özgür kaldıktan sonra ne yaptın?"

"Evi sattım," dedi Eleanor. "Ablamla birlikte evden istediğimiz ufak tefek şeyleri aldık, aslında annemin sakladığı ıvır zıvır dışında pek bir şey yoktu... Babamın saati ve birkaç eski mücevher. Tepedeki Ev'in kız kardeşleri gibi değildik hiç."

"Her şeyi sattın mı peki?"

"Her şeyi. Hiç vakit kaybetmeden."

"Sonra da çılgınca eğlenmeye başladın ve yolun mecburen Tepedeki Ev'e düştü tabii?"

"Pek öyle değil." Eleanor güldü.

"Ama onca senen boşa harcanmış! Seyahate çıktın mı, heyecan verici erkekler buldun mu, yeni elbiseler aldın mı?"

"Maalesef," dedi Eleanor soğuk bir edayla, "çok para yoktu. Ablam payına düşeni küçük kızının eğitimi için bankaya yatırdı. Ben de Tepedeki Ev'e gelmek için bazı giysiler aldım." İnsanlar kendileriyle ilgili soruları yanıtlamayı severler, diye düşündü; ne tuhaf bir zevk. Şu an her şeyi yanıtlayabilirim.

"Geri dönünce ne yapacaksın? Çalışıyor musun?"

"Hayır, şu anda işsizim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"*Ben* ne yapacağımı biliyorum." Theodora keyifle gerindi. "Dairemizin bütün ışıklarını açıp öylece uzanacağım."

"Daireniz nasıl bir yer?"

Theodora omuz silkti. "Hoş," dedi. "Eski bir yer bulup tadilat yaptık. Bir tane büyük odası, iki tane küçük yatak odası, güzel bir mutfağı var... Kırmızı-beyaza boyadık ve eskicilerden bir sürü mobilya alıp onardık. Üstü mermer bir masa var, cidden çok hoş. Eski şeyleri onarmaya ikimiz de bayılıyoruz."

"Evli misin?" diye sordu Eleanor,

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Theodora çabucak güldü ve "Hayır," dedi.

"Pardon," dedi Eleanor birden çok utanarak. "Beni ilgilendirmez."

"Komiksin," diyen Theodora parmağıyla Eleanor'un yanağına dokundu. Göz kenarlarımda kırışıklıklar var, diye düşünen Eleanor yüzünü ateşten uzağa çevirdi. "Nerede oturuyorsun?" dedi Theodora.

Eleanor biçimsiz ellerine bakarak daldı. Oysa çamaşırcı kadın tutacak kadar paramız vardı, diye düşündü; haksızlık bu, ellerim berbat. "Küçük bir evim var," dedi yavaşça. "Sizinki gibi bir daire, ama ben tek başıma kalıyorum. Sizinkinden küçüktür eminim. Hâlâ döşüyorum... Anlarsın ya, en doğrusunu bulabilmek için mobilyaları teker teker alıyorum. Beyaz perdelerim var. Şöminenin iki yanındaki minik taş aslanlarımı haftalarca aradıktan sonra bulabildim. Bir de beyaz kedim, kitaplarım, plaklarım ve tablolarım var. Her şeyin tam istediğim gibi olması gerekiyor, çünkü onları sadece ben kullanacağım. Eskiden içine yıldızlar çizilmiş mavi bir fincanım vardı, çay koyup içine bakınca bir sürü yıldız görürdüm. Öyle bir fincan istiyorum."

"Belki bir gün dükkânıma gelir," dedi Theodora. "O zaman sana gönderebilirim. Bir gün sana üzerinde, 'Eleanor'a, arkadaşı Theodora'dan sevgilerle' yazılı küçük bir paket gelecek ve içinden yıldızlarla dolu küçük bir mavi fincan çıkacak."

"O altın süslemeli tabakları görsem çalardım," dedi Eleanor gülerek.

Luke, "Mat," deyince Doktor, "Tüh, tüh," diye söylendi.

"Şans işte," dedi Luke neşeyle. "Bayanlar, ateşin önünde uyudunuz mu yoksa?"

"Sayılır," dedi Theodora. Luke yanlarına gelip kalkmalarına yardımcı olmak için ellerini uzattı. Eleanor sakarlık edince az kalsın düşüyordu. Theodora hızla ayaklandı ve gerinip esnedi. "Theo'nun uykusu var," dedi.

"Sizi yukarı götürmem gerekecek," dedi Doktor. "Yarın etrafı iyiden iyiye tanımaya başlamalıyız. Luke, ateşi söndürür müsün?"

"Kapıların kilitli olup olmadığını kontrol etsek mi?" diye sordu Luke. "Bayan Dudley giderken arka kapıyı kilitlemiştir herhalde, ama diğerleri ne olacak?"

"Buraya birilerinin gizlice girmeye kalkacağını sanmam," dedi Theodora. "Hem zaten küçük yardımcı kapıları kilitliyormuş, ama bunun ne faydası olmuş?"

"Ya kaçmak istersek?" dedi Eleanor.

Doktor Eleanor'a hızla göz attıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Kapıları kilitlemeye gerek görmüyorum," dedi usulca.

"Köylülerin hırsızlık yapmayacağı kesin," dedi Luke.

"Zaten," dedi Doktor, "en az bir saat daha uyumam. Benim yaşımda yatmadan önce bir saat kitap okumak çok önemlidir. Akıllılık edip yanıma *Pamela*'yı aldım. Uyuyamazsanız size kitap okuyabilirim. Yüksek sesle Richardson okununca uyumayan birini daha duymadım." Usulca konuşarak önlerine düşüp onları dar koridordan ve büyük ön holden geçirerek merdivene götürdü. "Çok küçük çocuklar üstünde bu teorimi denemeyi sık sık düşünmüşümdür," dedi.

Eleanor Theodora'nm peşinden merdiveni çıktı. Bitkinliğini yeni fark ediyor, adım atmakta zorlanıyordu. Tepedeki Ev'de bulunduğunu kendine ısrarla anımsattı, ama şu an mavi oda bile mavi çarşaflı ve yorganlı bir yataktan ibaretti sadece. "Öte yandan," diye devam etti Doktor arkasından, "bir Fielding romanı tema açısından pek farklı olmasa da nispeten daha uzundur ve çok küçük çocuklarda asla işe yaramaz. Sterne hakkında bile şüphelerim var..."

Theodora yeşil odanın kapısına gidince dönüp gülümsedi. "Birazcık bile huzursuzlanırsan," dedi Eleanor'a, "hemen odama dal."

"Dalarım," dedi Eleanor içtenlikle. "Sağ ol, iyi geceler."

"...Smollett de kesinlikle olmaz. Bayanlar, Luke'la ben buradayız, merdivenin diğer tarafında..."

"Sizin odalarınız ne renk?" diye sordu Eleanor kendini tutamayıp.

"Sarı," dedi Doktor şaşırarak.

"Pembe," dedi Luke hoşnutsuzluğunu zarif bir el hareketiyle belli ederek.

"Bizimkiler mavi ve yeşil," dedi Theodora.

"Ben uyanık olacağım, kitap okuyacağım," dedi Doktor. "Kapımı aralık bırakacağım, yani her sesi mutlaka duyarım. İyi geceler. İyi uykular."

"İyi geceler," dedi Luke. "Hepinize iyi geceler."

Eleanor mavi odanın kapısını arkasından kaparken bu kadar yorulmasının sebebinin Tepedeki Ev'in karanlığı ve boğuculuğu olabileceğini düşündü bezginlik içinde, ama sonra bunun hiç önemi kalmadı. Mavi yatak inanılmayacak kadar yumuşaktı. Bu kadar korkunç bir evin, diye düşündü uykulu uykulu; bir o kadar

konforlu olması tuhaf... Yatak yumuşak, çimenlik güzel, şömine hoş, Bayan Dudley'in yemekleri lezzetli. Arkadaşlarım da iyi insanlar, diye düşündü ve ardından, şimdi onları düşünebilirim, yapayalnızım, diye geçirdi. Luke'un burada ne işi var? Peki, *benim* burada ne işim var? Sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır. Korktuğumu hepsi gördü.

Yatağın ayakucundaki yorganı çekmek için titreyerek doğruldu. Sonra keyif ve ürperti içinde yataktan usulca kalktı, yalınayak ve sessizce odanın diğer ucuna gidip kapıyı kilitledi. Kilitlediğimi fark etmezler, diye düşünerek hemen yatağa geri döndü. Yorganı üstüne çekince karanlıkta donuk donuk parlayan pencereye ve ardından kapıya çabucak, kaygıyla göz attığını fark etti. Keşke yanımda uyku hapı olsaydı, diye düşündü ve başını kendiliğinden geriye çevirip pencereye, ardından kapıya tekrar baktı. Kımıldıyor mu acaba? Ama kilitlemiştim, kımıldıyor mu?

Sanırım, diye düşündü kendinden emin bir şekilde; yorganı kafama çekersem daha iyi olacak. Yorganın altına, yatağın derinliklerine gizlenince kıkırdadı ve diğerleri onu duyamadıkları için sevindi. Şehirde asla başını yorganın altına sokup uyumazdı. Bugün epey yol katettim, diye düşündü.

Sonra güvenli bir şekilde uykuya daldı. Yan odada ışığı açık bırakmış olan Theodora yüzünde bir gülümsemeyle uyuyordu. Holün ilerisinde, *Pamela*'yı okuyan Doktor arada sırada başını kaldırıp eve kulak kabartıyordu. Hatta bir keresinde kapısına gidip bir dakika boyunca öylece durarak koridora baktı ve ardından kitabına geri döndü. Merdivenin tepesinde, adeta bir karanlık havuzu olan holde gece lambası yanıyordu. Luke uyuyordu, komodininin üstünde bir el feneri ve yanından hiç ayırmadığı tılsımı vardı. Etraflarındaki ev tuhaf düşüncelere dalmış, ürperircesine kımıldıyordu.

On kilometre ötedeki Bayan Dudley uyanıp saatine baktı ve Tepedeki Ev aklına gelince hemen gözlerini kapadı. Ondan neredeyse beş yüz kilometre uzakta yaşayan, Tepedeki Ev'in sahibi Bayan Gloria Sanderson okuduğu polisiyeyi kapadı, esnedi ve lambasını söndürmek için elini kaldırırken bir an ön kapının zincirini takıp takmadığını merak etti. Theodora'nın arkadaşı uyuyordu, Doktor'un karısıyla Eleanor'un ablası da. Uzakta, Tepedeki Ev'in ağaçlarının üstünde bir baykuş öttü ve sabaha karşı ağır ağır yağmur çiselemeye başladı.

IV

Eleanor uyanınca mavi odanın yağmurlu sabah havasında gri ve sönük göründüğünü fark etti. Belli ki geceleyin yorganı üstünden atmış ve her zamanki gibi başını yastığa gömerek uyumuştu. Saat sekizi geçmişti, bu kadar uyumuş olması şaşırtıcıydı. Yıllardır ilk kez böyle mışıl mışıl uyuduğu yerin Tepedeki Ev olması ironikti. Mavi yatakta uzanıp çok yukarıdaki oymalı loş tavana bakarken kendi kendine sordu: Neler yaptım, kendimi aptal durumuna düşürdüm mü? Benimle dalga geçtiler mi? Hâlâ yarı uykuda sayılırdı.

Önceki akşamı çabucak gözünün önüne getirince çocuksu hoşnutluğu, neredeyse mutluluğuyla -herhalde- aptal gibi göründüğünü anımsayabildi, o kadar. Diğerleri bu kadar basit bir insan olduğunu görünce eğlenmişler miydi? Salak salak konuştum, dedi kendine; bunu tabii ki fark etmişlerdir - bugün daha resmi davranacağım, beni kabul ettikleri için duyduğum minneti daha az belli edeceğim onlara.

Sonra tamamen uyandı, kafasını salladı ve iç geçirdi. Her sabah yaptığı gibi; sen çok aptal bir çocuksun Eleanor, dedi kendine.

Etrafındaki oda bariz bir şekilde canlanmaktaydı. Eleanor Tepedeki Ev'in mavi odasındaydı, pencerenin kabartmalı pamuklu perdeleri hafifçe kımıldıyordu ve banyodan gelen su seslerini Theodora çıkarıyor olmalıydı. Uyanmış, herkesten önce giyi-

nip hazırlanmış ve mutlaka acıkmıştı. Eleanor, "Günaydın," diye seslenince Theodora derin soluklar alarak "Günaydın... Bir dakika sonra geliyorum... Senin için küveti dolduracağım... Miden kazınıyor mu? Benimki kazınıyor da," diye karşılık verdi. Bana dolu bir küvet bırakmazsa yıkanmam mı sanıyor? diye merak eden Eleanor, sonra utandı. Buraya böyle şeyler düşünmeyi bırakmak için geldim, dedi kendine sertçe ve dönerek yataktan kalkıp pencereye gitti. Sundurma çatısının üstünden aşağıdaki geniş çimenliğe, sisle sarmalanmış çalılara ve küçük ağaç kümelerine baktı. Uzakta, çimenliğin diğer ucunda dereye giden patikanın başladığı ağaç hattı vardı, gerçi çimenlerde keyifli bir piknik yapma fikri bu sabah çok cazip gelmiyordu ona. Bütün gün yağmur yağacağı belliydi, ama sonuçta yaz yağmuruydu; çimenlerle ağaçların yeşilini koyultuyor, havayı yumuşatıp temizliyordu. Büyüleyici, diye düşündü Eleanor kendine şaşarak ve Tepedeki Ev'i büyüleyici bulan ilk kişi olup olmadığını merak etti. Yoksa *ilk* sabahlarında *hepsi* böyle mi düşünmüşlerdi? Bu soruyla içi buz kesti. Ürperdi, bir yandan da kapıldığı heyecana anlam veremediğini fark etti ki bu, Tepedeki Ev'de mutlu uyanmanın neden bu kadar tuhaf olduğunu anımsamasını güçleştirmekteydi.

"Açlıktan *öleceğim*." Theodora banyo kapısına vurunca Eleanor bornozunu kapıp koştu. "Cıvıl cıvıl görünmeye çalış," diye seslendi Theodora odasından. "Öyle kapalı bir gün ki, her zamankinden biraz daha gösterişli olmalıyız."

Kahvaltıdan önce şarkı söyleyen geceden önce ağlar, dedi Eleanor kendine, çünkü biraz önce, "Gecikmenin cezası yoktur..." diye usulca şarkı söylemişti.

"Ben de *kendimi* tembel sanırdım," dedi Theodora kapının ardından kibirle, "ama sen çok, *çok* daha betermişsin. Sana tembel demek bile *yetmez*. Kahvaltıya inecek kadar temizlendin *herhalde*."

"Bayan Dudley kahvaltıyı dokuzda hazırlıyor. Bizi böyle cıvıl cıvıl ve gülümserken görünce ne düşünecek acaba?"

"Hayal kırıklığından hüngür hüngür ağlayacak. Geceleyin onu çığlık çığlığa çağıran olmuş mudur sence?"

Eleanor sabunlu bacağına eleştirel bir gözle baktı. "Ben kütük gibi uyudum," dedi.

"Ben de. Üç dakika içinde hazır olmazsan gelip seni boğarım. *Kahvaltımı* istiyorum."

Eleanor epeydir cıvıl cıvıl görünmek için giyinmediğini, kahvaltıdan önce hiç bu kadar acıkmadığını, uyandığında kendinin asla bu kadar farkında, bu kadar bilincinde ve bu kadar kararlı, nazik, sevgi dolu olmadığını düşündü. Dişlerini fırçalamaktan bile hayatında ilk kez böyle keyif alıyordu. İyi bir gece uykusunun faydaları, diye geçirdi içinden; annem öldüğünden beri sandığımdan da kötü uyuyormuşum herhalde.

"*Hâlâ* hazırlanmadın mı?"

"Geliyorum, geliyorum," diyen Eleanor kapıya koştu ve kilitli olduğunu hatırlayınca kilidi usulca açtı. Theodora onu holde beklemekteydi, o kasvetli yerde cafcaflı ekose şalıyla capcanlı görünüyordu. Eleanor ona bakarken Theodora'nın hayatında her anın tadını çıkararak giyindiğine, yıkandığına, hareket ettiğine, yemek yediğine, uyuduğuna veya konuştuğuna inanmamanın olanaksız olduğunu fark etti. Belki de Theodora, diğer insanların kendisi hakkındaki fikirlerini hiç umursamıyordu.

"Sırf yemek salonunu *bulmak* için bir saat harcayabileceğimizin farkında mısın?" dedi Theodora. "Ama belki de bize bir harita bırakmışlardır... Luke'la Doktor'un saatlerdir ayakta olduklarını biliyor musun? Pencereden onlarla konuştum."

Bensiz başlamışlar, diye düşündü Eleanor; yarın daha erken kalkıp ben de pencereden onlarla konuşacağım. Merdivenden indiklerinde Theodora büyük ve karanlık holü geçip elini bir kapı-

ya kendinden emin bir edayla uzattı. "İşte," dedi ama kapı ikisinin de daha önce görmedikleri loş, yankılı bir odaya açıldı. "İşte," dedi Eleanor, ama seçtiği kapı bu defa dün gece ateşin karşısında oturdukları odaya uzanan dar koridora açıldı.

"*Şunun* karşısındaki," diyen Theodora şaşkınca döndü. "*Lanet* olsun," deyip başını geriyi atarak seslendi. "Luke? Doktor?"

Uzaktan gelen bir yanıt işittiler, Theodora bir başka kapıyı açtı. "Eğer," dedi başını geriye çevirerek, "beni bu pis holde sonsuza dek tutacaklarını, kahvaltıma ulaşmak için birbiri ardına kapıları zorlayacağımı sanıyorlarsa..."

"Şu galiba," dedi Eleanor, "ardında yemek salonu olan karanlık odaya açılıyor."

Theodora yine seslendi, küçük bir mobilyaya çarpınca sövdü, sonra ilerideki kapı açıldı ve Doktor, "Günaydın," dedi.

"Pis, iğrenç ev," dedi Theodora dizini ovuşturarak. "Günaydın."

"Şimdi buna hayatta inanmazsınız tabii," dedi Doktor, "ama üç dakika önce bu kapıların hepsi ardına kadar açıktı. Yolunuzu bulabilesiniz diye açık bırakmıştık. Burada oturup kapanmalarını seyrettik ve hemen ardından sen seslendin. Eh. Günaydın."

"Füme ringa balığı," dedi Luke masadan. "Günaydın. Umarım füme ringa balığı *seviyorsunuzdur* bayanlar."

Gecenin karanlığında gelmişler, sabahleyin Tepedeki Ev'de buluşmuşlar ve bir aile olmuşlardı; rahat bir teklifsizlikle selamlaşıp önceki gece akşam yemeğinde oturdukları sandalyelerine, masadaki yerlerine geçmişlerdi şimdi.

"Bayan Dudley'in yaptığı anlaşmaya saat dokuzda gayet güzel bir kahvaltı hazırlamak dahilmiş anlaşılan," dedi Luke çatalını sallayarak. "Yatakta kahve içip sandviç yiyen tiplerden misiniz yoksa diye merak etmeye başlamıştık."

"Başka bir evde olsak çok daha çabuk gelirdik," dedi Theodora.

"Bütün kapıları gerçekten bizim için açık bırakmış mıydınız?" diye sordu Eleanor.

"Geldiğinizi öyle anladık," dedi Luke ona. "Kapıların kapandığını gördük."

"Bugün bütün kapıları kapanmasınlar diye çivileyelim," dedi Theodora. "Bu evi her seferinde yiyecek bulabilecek hale gelene kadar adım adım gezeceğim. Bütün gece ışığım açık uyudum," dedi Doktor'a sır verircesine, "ama hiçbir şey olmadı."

"Ortalık gayet sessizdi," dedi Doktor.

"Bütün gece nöbet mi tuttunuz?" diye sordu Eleanor.

"Üçe kadar, sonra *Pamela* uykumu getirdi. Çıt çıkmıyordu, ikiden sonra bir ara yağmur başladı, o kadar. Bir de biriniz uykunuzda konuştunuz bayanlar..."

"Bendim herhalde," dedi Theodora utanmadan. "Rüyamda şeytani kız kardeşin Tepedeki Ev'in bahçe kapısında durduğunu gördüm."

"Ben de rüyamda onu gördüm," dedi Eleanor. Doktor'a baktı ve birden, "İnsan *utanıyor*," dedi. "Yani korktuğunu düşününce."

"Hepimiz aynı durumdayız, biliyorsun," dedi Theodora.

"Belli etmemeye çalışınca daha kötü olur," dedi Doktor.

"Mideni füme ringa balıklarıyla tıka basa doldur," dedi Luke. "O zaman hiçbir şey hissedemezsin."

Eleanor sohbetin, yine dünkü gibi, aklmda iyice yer etmiş olan korku düşüncesinden ustaca uzaklaştırıldığım hissetti. Belki de arada sırada hepsi adına konuşmasına izin veriliyordu; onu susturmakla kendilerini susturmuş oluyorlar ve böylece konuyu kapatabiliyorlardı. Belki de, herkese yetecek kadar çok şeyden kor-

kuyordu. Çocuk gibiler, diye düşündü huysuzca; kim birinci olacak diye birbirlerine meydan okuyorlar, sonuncuyla dalga geçmeye hazırlar. Tabağını önünden iterek uzaklaştırdı ve iç geçirdi.

"*Bu gece* uyumadan önce," diyordu Theodora Doktor'a, "bu evin her yerini görmek istiyorum. Artık yatakta uzanırken tepemde veya altımda ne var diye merak etmek istemiyorum. Ayrıca birkaç pencere açmamız, kapıları açık tutmamız ve ortalıkta rasgele dolanmayı kesmemiz *şart*."

"Küçük tabelalar," diye önerdi Luke. "Ok işaretleri, ÇIKIŞ BU TARAFTA yazıları."

"Veya ÇIKMAZ SOKAK," dedi Eleanor.

"Ya da DÜŞEN MOBİLYALARA DİKKAT," dedi Theodora. "*Biz* hazırlarız," dedi Luke'a.

"Önce hep birlikte evi keşfe çıkalım," dedi Eleanor. Belki fazla hızlı konuşmuştu, Theodora dönüp ona merakla baktı. "Geride kalmak, kendimi bir çatı arasında filan bulmak istemiyorum," diye ekledi Eleanor huzursuzca.

"Seni herhangi bir yerde bırakmak isteyen yok," dedi Theodora.

"Öyleyse *bence*," dedi Luke, "önce kahvemizi bitirelim, sonra odaları ürkek ürkek gezelim ve bu evin düzgün bir planını çıkarmaya çalışalım. Kapıları açık bırakalım. Bana miras kalacak bir evin," dedi kederle kafasını sallayarak, "içinde yolumu bulmak için tabelalara ihtiyaç duyacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Odalara isim bulmamız lazım," dedi Theodora. "Diyelim ki sana gizlice ikinci güzel oturma odasında buluşalım dedim Luke... Beni nerede bulacağını nereden bileceksin?"

"Ben gelene kadar ıslık çalabilirsin," diye öneride bulundu Luke.

Theodora ürperdi. "Islık çaldığımı ve sana seslendiğimi duyarsın, kapıdan kapıya gidersin ama asla doğru kapıyı açmazsın ve ben içeride olurum, çıkış yolunu bulamam—"

"Yiyecek de bulamazsın," dedi Eleanor acımasızca.

Theodora ona tekrar baktı. "Yiyecek de bulamam," diye katıldı bir dakika sonra. Ardından, "Bu manyak ev tıpkı lunaparklardakiler gibi," dedi. "Odalar birbirine, kapılar her yere açılıyor ve biz gelince kapanıyor. Bahse girerim ki bir yerlerde insanı irkilten lunapark aynalarıyla etekleri havalandıran bir hava hortumu vardır ve karanlık koridorda bir şey beliriverip insanın suratına gülüyordur..." Birden sustu ve fincanını öyle çabuk kavradı ki kahvesi döküldü.

"O kadar da kötü değil," dedi Doktor istifini bozmadan. "Aslında zemin kat neredeyse eşmerkezli diyeceğim oda halkalarından oluşuyor, merkezde dün gece içinde oturduğumuz oda var, etrafına bir dizi oda kabaca dizilmiş—Örneğin bilardo odası ve tamamen gül rengi satenle kaplı iç karartıcı, küçük, in gibi bir başka oda."

"Eleanor'la birlikte her sabah oraya girip dikiş dikeceğiz."

"...ve bunların çevresinde -onlara iç odalar diyorum çünkü dışarıya doğrudan çıkışları yok, pencereleri yok, hatırlarsınız- dış odalar halkası var. Salon, kütüphane, gözlemevi—"

"Hayır," dedi Theodora kafasını sallayarak. "Aklım o gül rengi satende kaldı."

"Sundurma da evi tamamen çevreliyor. Salondan, gözlemevinden ve bir oturma odasından sundurmaya açılan kapılar var. Bir de koridor..."

"Durun, durun." Theodora gülüyor, ama hayır dercesine kafa sallıyordu. "Burası kokuşmuş, *rezil* bir ev."

Yemek salonunun köşesindeki kanatlı kapı açıldı ve Bayan Dudley belirdi. Bir eliyle kapıyı açık tutarken kahvaltı masasına ifadesizce bakıyordu. "Sofrayı saat onda toplarım," dedi.

"Günaydın Bayan Dudley," diye cevapladı Luke.

Bayan Dudley gözlerini ona çevirdi. "Saat onda giderim," dedi. "Tabakların raflara geri konmaları gerekiyor. Öğle yemeğinde onları tekrar çıkarırım. Birde öğle yemeği sofrasını hazırlarım, ama önce tabakların raflara geri konmaları gerekiyor."

"Elbette, Bayan Dudley." Doktor ayağa kalkıp peçetesini masaya bıraktı. "Herkes hazır mı?" diye sordu.

Theodora, Bayan Dudley'in dikkatli bakışlarına aldırmayıp fincanını göstere göstere kaldırdı ve kahvesini dikti, sonra peçetesini ağzına dokundurdu ve arkasına yaslandı. "Kahvaltı muhteşemdi," dedi hoşsohbet bir edayla. "Tabaklar eve mi ait?"

"Raflara ait," dedi Bayan Dudley.

"Peki ya züccaciye, gümüş sofra takımı ve masa örtüsü? Bu antikalar muhteşem."

"Masa örtüsü," dedi Bayan Dudley, "yemek salonunun masa örtüsü çekmecesine ait. Gümüş sofra takımı, gümüş sofra takımı dolabına ait. Bardaklar raflara ait."

"Size epey zahmet veriyor olmalıyız," dedi Theodora.

Bayan Dudley susuyordu. Sonunda, "Saat onda sofrayı toplarım," dedi. "Birde öğle yemeği sofrasını hazırlarım."

Theodora gülerek ayaklandı. "Gidelim," dedi, "gidelim, gidelim. Gidip kapıları açalım."

Hesaplı bir şekilde öncelikle yemek salonunun kapısını açtılar ve kapanmasın diye ağır bir sandalye dayadılar. Ötedeki oda oyun odası, Theodora'nm çarptığı mobilya ise alçak, kakmalı bir satranç masasıydı ("Bunu dün gece gözden kaçırmış olamam," dedi Doktor sinirle.) Odanın bir ucunda iskambil masalarıyla sandalyeler ve satranç taşlarının, kriket toplarının ve *cribbage* tahtasının durduğu yüksek bir dolap vardı.

"Gamsız bir saat geçirmek için eğlenceli bir yer," dedi Luke, kapı eşiğinde durup iç karartıcı odada göz gezdirirken. Çuhaların soğuk yeşili, şöminenin etrafındaki siyah fayanslardan sevimsizce yansıyordu. Vahşi hayvanları öldürmenin çeşitli yöntemlerini sergileyen bir dizi av tablosu, kaçınılmaz bir şekilde o odayı da kaplayan ahşap lambriye canlılıktan eser katmamıştı. Şömine rafının üstünde asılı duran geyik kafası onlara yukarıdan bariz bir utançla bakıyordu.

"Eğlenmek için buraya geliyorlarmış," dedi Theodora ve sesi yüksek tavanda titrek bir şekilde yankılandı. "Buraya," diye açıkladı, "evin geri kalanının kasvetli atmosferinden kurtulup rahatlamak için geliyorlarmış." Geyik kafası ona yukarıdan kederle bakıyordu. "O iki küçük kız," dedi. "Yukarıdaki şu *hayvanı* indirebilir miyiz *lütfen*?"

"Bence seni sevdi," dedi Luke. "Girdiğinden beri gözlerini senden alamıyor. Haydi buradan çıkalım."

Çıkarken kapıyı açık bıraktılar ve açık odalardan gelen ışıkla donuk donuk parlayan hole girdiler. "Pencereli bir oda bulunca," dedi Doktor, "camı açalım ve o zamana kadar ön kapıyı açık tutmakla idare edelim."

"Sen küçük çocukları düşünüp duruyorsun," dedi Eleanor Theodora'ya, "bense bu odalarda tek başına gezinen, evde başka kimin olduğunu merak eden o zavallı yardımcıyı unutamıyorum."

Luke koca ön kapıyı açtı ve kapanmasın diye büyük vazoyu yuvarlayarak götürüp yasladı. "Temiz hava," dedi minnetle. Hole yağmurun ve ıslak çimenlerin ılık kokusu dolunca açık kapının eşiğinde bir dakika durup Tepedeki Ev'in dışından gelen havayı içlerine çektiler. Sonra Doktor, "*İşte* hiçbirinizin beklemediği bir şey," diyerek yüksek ön kapının yanındaki ufak kapıyı açtı ve gülümseyerek geri çekildi. "Kütüphane," dedi. "Kulenin içinde."

"Oraya giremem," dedi Eleanor. Kendi de bunu söylediğine şaşmıştı ama giremezdi oraya. Üstüne akın eden küf ve toprak kokulu soğuk hava karşısında gerilemişti. "Annem—" dedi ne söylemek istediğini bilmeden ve sırtını duvara yasladı.

"Öyle mi?" dedi Doktor ona ilgiyle bakarak. "Theodora?" Theodora omuz silkerek kütüphaneye girdi, Eleanor ürperdi. "Luke?" dedi Doktor, ama Luke içeri girmişti bile. Eleanor durduğu yerden kütüphanenin dairesel duvarının ancak bir kısmını görebiliyordu; yukarı çıkan dar bir demir merdiven vardı, belki de epey yukarı çıkıyordu, ne de olsa orası kuleydi. Gözlerini kapatan Eleanor, Doktor'un uzaklardan gelen ve kütüphanenin taş duvarları arasında boğuk çıkan sesini işitti.

"Gölgelerin arasındaki küçük tavan kapağını görebiliyor musunuz?" diye soruyordu Doktor. "Küçük bir balkona açılıyor, kendini astığı söylenen yer orası elbette... Kızın yani, hatırlarsınız. Kesinlikle gayet elverişli bir yer, intihar etmek için biçilmiş kaftan. Kitapların arasında ölmekten iyidir. İpi şu demir parmaklığa bağlamış ve sonra kendini boşluğa..."

"Sağ olun," dedi Theodora içeriden. "Gözümde gayet güzel canlandı, sağ olun. Ben şahsen ipi oyun odasındaki geyik kafasına bağlardım herhalde, ama o kızın kuleyle duygusal bir bağı vardı sanırım. 'Bağ' sözcüğünü bu bağlamda kullanmak ne hoş, değil mi?"

"Nefis." Luke'un sesiydi bu, daha yüksekti şimdi. Kütüphaneden çıkıyor ve Eleanor'un beklemekte olduğu hole geri dönüyorlardı. "Bu odayı bir gece kulübüne dönüştürürüm herhalde. Orkestrayı şu balkona yerleştiririm, şu demir döner merdivenden de dansçı kızlar iner. Bar..."

"Eleanor," dedi Theodora, "şimdi iyi misin? Çok iğrenç bir oda, girmemekte haklıymışsın."

Eleanor duvardan uzaklaştı. Elleri buz kesmişti ve ağlamak istiyordu. Doktor'un birkaç kitap dayayarak açık tuttuğu kütüphane kapısına sırtını döndü. "Buradayken pek kitap okumam herhalde," dedi sesinin neşeli çıkmasına çaba göstererek, "Hele de kitaplar bu kütüphane gibi kokuyorsa."

"Kokuyu almamıştım," dedi Doktor. Soran gözlerle baktığı Luke, hayır anlamında kafa salladı. "Tuhaf," diye devam etti Doktor, "ve tam aradığımız şey. Bunu not al canım ve aynen tarif etmeye çalış."

Theodora şaşırmıştı. Holde durup döndü, merdivene ve sonra tekrar ön kapıya baktı. "İki tane mi ön kapı var?" diye sordu. "Yoksa karıştırıyor muyum?"

Doktor mutlulukla gülümsedi, böyle bir soru sorulmasını umduğu belliydi. "Tek ön kapı bu," dedi. "Dün bu kapıdan girdiniz."

Theodora kaşlarını çattı. "Öyleyse neden Eleanor'la ben yatak odası pencerelerimizden kuleyi göremiyoruz? Odalarımız evin ön tarafına bakıyor?"

Doktor gülüp el çırptı. "Sonunda," dedi. "Akıllı Theodora. Evi gündüz vakti görmenizi bu yüzden istemiştim. Gelin, merdivene oturun da anlatayım."

Uysal uysal bir basamağa yerleştiler. Yine öğretmen edasını takınan Doktor resmiyet içinde anlatmaya başladı: "Tepedeki Ev'in tuhaflıklarından biri tasarımı..."

"Lunaparklardaki labirent evler gibi."

"Kesinlikle. Yolumuzu bulmamızın neden *bu kadar* güç olduğunu merak etmediniz mi? Dördümüz sıradan bir evde olsak bu kadar zorlanmazdık, oysa sürekli yanlış kapıları seçiyoruz, aradığımız odayı bulamıyoruz. Ben bile sorun yaşadım." İç geçirip kafasını salladı. "Bence," diye devam etti, "yaşlı Hugh Crain, tıpkı Kaliforniya'daki Winchester Evi veya pek çok diğer sekizgen

yapı gibi, Tepedeki Ev'in de günün birinde turistik bir mekân olabileceğini düşünüyordu. Unutmayın ki burayı bizzat tasarlamıştı ve dediğim gibi tuhaf bir adamdı. Her açı," Doktor kapı eşiğini gösteriyordu, "biraz ters. Hugh Crain diğer insanları ve onların sağduyulu, dörtgen evlerini hor görüyordu herhalde, çünkü evini kendi kafasına göre yaptı. Alışkın olduklarınızdan farklı olmadığını farz ettiğiniz bu açılar -ki yerden göğe kadar haklısınız bu konuda- aslında bir yöne doğru milimetrik değişiklikler gösteriyor. Örneğin eminim ki üstünde oturduğunuz şu basamağın zemine paralel olduğuna inanıyorsunuz, çünkü başka türlüsüyle karşılaşmayı beklemiyorsunuz..."

Huzursuzca kımıldandılar ve Theodora hemen, düştüğünü hissetmiş gibi, tırabzana sıkıca tutundu.

"...aslında merkez eksene doğru çok hafif bir eğimleri var, bütün kapı eşikleri biraz yamuk... Kapıların tutulmadıkları sürece kapanmalarının sebebi bu olabilir. Bu sabah siz bayanların yaklaşan adımlarının kapıların hassas dengesini bozup bozmadığını merak ettim. Bütün bu ufak tefek ölçü tuhaflıklarının toplamı evin bütününün epey çarpık olmasına yol açıyor elbette. Theodora yatak odası penceresinden kuleyi göremiyor, çünkü kule aslında evin köşesinde duruyor. Theodora'nın yatak odasından bakılınca hiç görünmüyor, oysa buradan bakılınca sanki yatak odasının hemen dışındaymış gibi. Theodora'nın yatak odasının penceresi aslında şu an bulunduğumuz yerin dört buçuk metre solunda."

Theodora ellerini çaresizce açtı. "Vay canına," dedi.

"Anlıyorum," dedi Eleanor. "Bizi yanıltan sundurma çatısı. Penceremden bakınca sundurma çatısını görebiliyorum. Eve girince dosdoğru merdivenden çıktığımdan ön kapının tam altımda olduğunu farz ettim, oysa aslında..."

"Sadece sundurma çatısını görüyorsun," dedi Doktor. "Ön kapı çok uzakta, o ve kule holün sonundaki çocuk odası olarak kullanılmış büyük odadan görülebiliyor. Orayı bugün daha sonra göreceğiz. Burası," sesinde bir hüzün belirdi, "bir yanıltma mimarisi başyapıtı. Chambord'daki çifte merdiven—"

"Yani her şey biraz yamuk mu?" diye sordu Theodora kararsızca. "Her şeyin böyle birbirinden kopuk görünmesinin sebebi bu mu?"

"Gerçek bir eve geri dönünce ne oluyor?" diye sordu Eleanor. "Yani—şey—*gerçek* bir eve?"

"Gemiden inmek gibi olur herhalde," dedi Luke. "Burada bir süre kalınca altüst olan denge hissinin eski haline dönmesi zaman alabilir. Peki," diye sordu Doktor'a, "insanların doğaüstü tezahürler sandıkları şeylerin sebebi aslında sadece burada yaşayanların deneyimlediği hafif denge kaybı olabilir mi? İç kulak yani," dedi sonra Theodora'ya bilgece.

"İnsanı etkilediği kesin," dedi Doktor. "Denge hissimize ve mantığımıza körlemesine güveniyoruz. Şunu anlamalıyız: Zihin ortadaki tüm kanıtlara karşın kendi tanıdık, sabit modellerini korumak için canla başla mücadele eder." Sırtını döndü. "Daha ne mucizeler göreceğiz," dedi. Diğerleri onun peşinden merdivenden dikkatle, basamakları sınayarak indiler. Dar koridordan geçip önceki gece oturdukları odaya girdiler ve oradan, kapıları açık bırakarak sundurmaya bakan dış odalar halkasına geçtiler. Pencerelerin ağır perdelerini açınca Tepedeki Ev'e güneş ışığı sızdı. Bir müzik odasından geçtiler; içeride duran haşin görünüşlü arp, onlar yürüyüp giderken hiç ses çıkarmadı. Kuyruklu piyano kapalıydı, üstündeki şamdanın mumları hiç yakılmamıştı. Tepesi mermer kaplı bir masanın üstünde, cam bir kâsede balmumu çiçekler durmaktaydı ve sandalyeler dal gibi ince ve yaldızlıydı. Bu odanın ötesinde gözlemevi vardı, uzun camlı pencere-

ler dışarıdaki yağmuru gözler önüne seriyordu ve hasır mobilyaların etrafında ve üstlerinde eğreltiotları bitmişti. Burası rahatsız edici derecede rutubetliydi, hemen çıkıp kemerli bir kapı eşiğinden geçerek oturma odasına girdiler ve hayretten donakaldılar.

"Böyle bir şey yok," diye fısıldadı Theodora gülerek. "Olduğuna inanmıyorum." Kafasını salladı. "Eleanor, sen de görüyor musun?"

"Nasıl?.." dedi Eleanor çaresizce.

"Hoşunuza gider diye düşündüm." Doktor kibirliydi.

Oturma odasının bir ucuna boydan boya mermer heykeller dizilmişti. Leylak rengi çizgili ve çiçekli halıya kıyasla devasa görünüyorlardı. Tuhaf, bembeyaz ve çıplaktılar. Eleanor elleriyle gözlerini kapadı, Theodora da ona tutundu. "Dalgalardan yükselen Venüs'ü simgeliyor olabilir," dedi Doktor.

"İlgisi yok," dedi Luke konuşabilince. "Bu cüzzamlıları iyileştiren Aziz Francis."

"Hayır, hayır," dedi Eleanor. "Bir tanesi ejderha."

"Hiçbiri değil," dedi Theodora paylarcasına. "Bu bir aile portresi, sizi salaklar. Kompozit. *Kim olsa* ilk görüşte anlar. Ortadaki şu uzun boylu, çıplak figür -ulu Tanrım!- yani şu kaslı olan yaşlı figür Hugh, Tepedeki Ev'i inşa ettiği için kendini kutluyor, yanındaki iki peri de kızları. Sağdaki mısır koçanı sallıyor gibi görünen aslında davadan bahsediyor, diğeriyse, şu uçtaki küçük olansa yardımcısı, *diğer* uçtakiyse..."

"Bayan Dudley, tıpatıp aynısı," dedi Luke.

"Hepsinin üstünde durdukları şu çimenliğe benzer şeyse güya yemek salonundaki halı, sadece tüyleri daha uzun, o kadar. Yemek salonunun halısı dikkatinizi çekti mi? Çayıra benziyor, ayak bileklerinizi gıdıkladığını hissedebiliyorsunuz. Şu arkadaki, yayvan, elma ağacına benzeyen şey, *o*..."

"Evin korunduğuna dair bir semboldür mutlaka," dedi Dr. Montague.

"Üzerimize devrilebileceklerini düşünmek bile istemiyorum," dedi Eleanor. "Ev çok dengesiz olduğuna göre, böyle bir ihtimal yok mu Doktor?"

"Heykellerin zeminin eğikliği göz önüne alınarak özenle ve büyük çabalarla yerleştirildiklerini okumuştum. Her halükârda, ev inşa edildiğinden beri devrilmediler. Hugh Crain bunlara hayran kalmış, hatta güzel bulmuş olabilir."

"Bunları çocuklarını korkutmak için kullanmış da olabilir," dedi Theodora. "Bu oda onlarsız ne güzel olurdu." Neşeyle döndü. "Bir dans odası. Kabarık etekli bayanlarla kalabalık bir köy dansı düzenlemeye yetecek kadar yer var. Hugh Crain, benimle dans eder misin?" dedi heykele reverans yaparak.

"Kabul edecek bence," dedi Eleanor istemsizce bir adım gerileyerek.

"Ayağına basmasına izin verme," dedi Doktor gülerek. "Don Juan'ın başına geleni unutma."

Theodora figürlerden birinin uzanmış eline parmağıyla, biraz çekinerek dokundu. "Mermer beni hep afallatır," dedi. "Dokunduğunda şaşıp kalıyorsun. İnsan boyundaki heykeller o kadar gerçekçi oluyorlar ki insan derisinden olmalarını bekliyorum sanırım." Sonra yine dönüp loş odada adeta parıldayarak tek başına vals yaptı ve heykelin önünde eğildi.

"Odanın ucunda," dedi Doktor Eleanor ile Luke'a, "şu perdelerin ardında sundurmaya açılan kapılar var. Theodora dans ederken terlerse dışarıdaki serin havaya çıkabilir." Odanın öbür tarafına gidip ağır mavi perdeleri çekti ve kapıları açtı. İçeriyi yine ılık yağmur kokusu ve rüzgâr doldurunca heykellerin üstünde sanki hafif bir nefes gezindi ve renkli duvarlara ışık düştü.

"Bu evde hiçbir şey kımıldamıyor," dedi Eleanor, "ama başka tarafa baktığın zaman göz ucuyla kıpırtılar görüyorsun. Şu raflardaki biblolara bakın, hepimizin sırtı dönükken Theodora'yla dans ediyorlardı."

"*Ben* kımıldıyorum," dedi Theodora döne döne onlara yaklaşırken.

"Camın içinde çiçekler," dedi Luke. "Püsküller. Bu evden hoşlanmaya başladım."

Theodora, Eleanor'un saçını çekti. "Sundurmaya kadar yarışalım," deyip kapıya doğru fırladı. Bocalamaya veya düşünmeye zaman bulamayan Eleanor onun peşinden gitti ve koşarak sundurmaya çıktılar. Gülerek koşan Eleanor sundurmanın bir köşesinden sapınca Theodora'nın bir başka kapıdan girdiğini gördü ve nefes nefese durdu. Mutfağa varmışlardı ve sırtı lavaboya dönük olan Bayan Dudley onları sessizce seyretmekteydi.

"Bayan Dudley," dedi Theodora kibarca, "evi keşfe çıktık."

Bayan Dudley'in gözleri fırının üstündeki rafta duran saate çevrildi. "Saat on bir buçuk," dedi. "Ben..."

"...öğle yemeği sofrasını birde hazırlarsınız," dedi Theodora. "İzninizle mutfağı gezmek istiyoruz. Alt kattaki diğer bütün odaları gördük sanırım."

Bayan Dudley bir dakika boyunca kımıldamadan durduktan sonra kabullendiğini başıyla belirtti, döndü ve kararlı adımlarla diğer taraftaki kapıya doğru yürüdü. Kapı açılınca ardındaki merdiveni gördüler, Bayan Dudley dönüp kapıyı arkasından kapadıktan sonra merdivenlerden çıktı. Theodora başını yana eğerek kapıya baktı ve bir dakika bekledikten sonra, "Bayan Dudley'in bana karşı cidden zaafı var galiba," dedi.

"Kendini asmak için kuleye gidiyor herhalde," dedi Eleanor. "Hazır buradayken öğle yemeğinde ne var bakalım bari."

"Hiçbir şeyi elleme," dedi Theodora. "Gayet iyi biliyorsun ki tabaklar raflara ait. Bize gerçekten sufle yapar mı dersin? Burada kesinlikle sufle malzemeleri var. Yumurta, peynir..."

"Hoş bir mutfak," dedi Eleanor. "Annemin evindeki mutfak karanlık ve daracıktı, orada yapılan yemekler de tatsız tuzsuz olurdu."

"Peki ya senin mutfağın?" diye sordu Theodora dalgınca. "Küçük dairendeki? Eleanor, kapılara bak."

"Sufle yapmayı bilmiyorum," dedi Eleanor.

"Baksana Eleanor. Sundurmaya açılan bir kapı var, bir kapı aşağı, herhalde mahzene inen bir merdivene açılıyor, bir başkası da yine sundurmaya açılıyor, bir tane o kadının çıktığı merdivene açılan var, şuradaki de..."

"Yine sundurmaya açılıyor," dedi Eleanor kapıyı iterek. "Mutfaktan sundurmaya açılan üç kapı var."

"Bir tanesi de kilere ve yemek salonuna açılıyor. Bizim sevgili Bayan Dudley kapıları seviyor, değil mi? İstediği," -bakıştılar- "her yöne çabucak gidebiliyor kesinlikle."

Eleanor birden dönüp tekrar sundurmaya çıktı. "Dudley onun için fazladan kapı mı yaptırdı acaba? Mutfakta çalışırken arkasındaki kapılardan birinin ondan habersiz açılma ihtimali hakkında ne düşünüyor acaba? Bayan Dudley mutfakta çalışırken ne tarafa koşarsa koşsun bir çıkış yolu bulabileceğine göre burada kiminle sık sık görüşüyor dersin? Acaba..."

"Kapa çeneni," dedi Theodora sevecenlikle. "Gergin aşçı güzel sufle yapamaz, bunu herkes bilir. Ayrıca merdivenlere kulak kabartıyordur herhalde. Kapılarından birini seçip açık bırakalım."

Luke'la Doktor sundurmada durmuş çimenliğe bakıyorlardı, önlerindeki kapı nedense kapalıydı. Evin ardında yükselen

ve neredeyse evin üstünde gibi görünen büyük tepeler, yağmurda sessiz ve donuktular. Sundurmada gezinen Eleanor, hayatında ilk kez böyle tamamen çevrelenmiş bir ev gördüğünü düşündü. İyice sıkılmış bir kemer gibi, diye geçirdi aklından. Sundurma yıkılsa ev dağılıverir miydi? Evi çevreleyen sundurmada yürüdüğü sırada kuleyi gördü. Sundurmanın etrafında dönerken kule karşısında ansızın, neredeyse onu gafil avlayarak beliriverdi. Gri taştan yapılmaydı, tuhaf bir şekilde sağlam görünüyordu, evin ahşap yan cephesine gömülüydü ve ısrarcı sundurma tarafından oraya mıhlanmış gibiydi. İğrenç, diye geçti Eleanor'un aklından; daha sonra günün birinde ev yansa bile kulenin hâlâ ayakta kalacağını düşündü. Harabenin üstünde gri ve ürkütücü bir şekilde yükselecek, insanları Tepedeki Ev'in kalıntılarından uzak durmaları konusunda uyaracak, belki de birkaç taşı düşecek ve baykuşlarla yarasalar içine girip çıkabilecek, aşağıdaki kitapların arasında kendilerine yuva yapabileceklerdi. Kulenin üst yarısında, taşların içinde ince, yatay yarıklar gibi duran pencereler vardı; Eleanor onlardan aşağı bakmanın nasıl olacağını ve kuleye neden giremediğini merak etti. Asla o pencerelerden aşağı bakmayacağım, diye düşünüp içerideki döne döne yukarı çıkan dar demir merdiveni gözünün önüne getirmeye çalıştı. Kulenin üstünde konik bir ahşap çatı, onun da üstünde ahşap ve sivri bir kule başlığı vardı. Böyle bir görüntü başka herhangi bir evde komik dururdu, ama burada, Tepedeki Ev'de normal görünüyordu. Neşeli ve hevesliydi sanki, belki de minik bir yaratığın şu küçük pencereden sürünerek eğik çatıya çıkmasını, kule başlığına uzanıp ipi bağlamasını bekliyordu...

Luke "Düşeceksin" der demez Eleanor'un nefesi kesildi. Kendini zorlayarak aşağı doğru bakınca sundurma parmaklığına sımsıkı tutunurken epey geriye eğildiğini fark etti. "Tepedeki büyüleyici evimde dengene fazla güvenme," dedi Luke ve Eleanor derin derin nefes aldı. Başı dönüyor, sendeliyordu. Luke onu ya-

kalayıp tuttuğu sırada Eleanor ağaçların ve çimenliğin her nasılsa eğik göründükleri ve gökyüzünün dönüp durduğu sallantılı dünyada dengesini tekrar bulmaya çalıştı.

Theodora yaklaşarak, "Eleanor?" dedi ve Eleanor Doktor'un sundurmada koşan ayaklarının seslerini işitti. "Bu lanet olası ev," dedi Luke. "Bir an boş bulunmaya gelmiyor."

"Eleanor?" dedi Doktor.

"İyiyim," dedi Eleanor. Kafasını sallıyor ve destek almadan, sarsakça ayakta duruyordu. "Kulenin tepesini görmek için geriye eğilmiştim ve başım döndü."

"Onu tuttuğumda neredeyse yatay konumdaydı," dedi Luke.

"Bu sabah birkaç kez aynı şeyi yaşadım," dedi Theodora, "duvarda yürüyormuşum gibi hissettim."

"Onu içeri getirin," dedi Doktor. "Evin *içinde* daha iyi olur."

Yerin dibine geçen Eleanor, "Gerçekten bir şeyim yok," dedi ve sundurmadan kapalı olan ön kapıya doğru kararlı adımlarla yürüdü. Belli belirsiz titreyen bir sesle, "Kapıyı açık bıraktığımızı sanıyordum," deyince Doktor yanından geçip ağır kapıyı iterek tekrar açtı. İçerideki hol eski haline dönmüştü, açık bıraktıkları bütün kapılar kapalıydı. Doktor oyun odasının kapısını açınca yemek salonunun kapısının kapalı olduğunu ve onu açık tutmakta kullandıkları küçük taburenin duvar dibindeki eski yerinde durduğunu gördüler. Oturma ve konuk odalarının, salonun ve gözlemevinin kapılarıyla pencereleri kapalı, perdeleri çekiliydi. Karanlık geri gelmişti.

"Bayan Dudley'in işidir," dedi Theodora. Odadan odaya geçip kapıları tekrar ardına kadar açan, onlara eşyalar dayayan ve perdeleri açarak içeri ılık, nemli hava girmesini sağlayan Doktor'la Luke'un peşinden gitti. "Bayan Dudley dün Eleanor'la ben ayakaltından çekilir çekilmez kapıları kapatmıştı, gelip de kapıların kendiliğinden kapandıklarını görmektense onları bizzat kapat-

mayı yeğliyor, çünkü kapılar kapalı olmalı ve pencereler örtülü durmalı ve tabaklar..." Sersem sersem gülmeye başlayınca Doktor ona dönüp sinirle kaşlarını çattı.

"Bayan Dudley haddini bilse iyi olacak," dedi. "Gerekirse bu kapıları çivileyerek açık tutarım." Koridordan geçerek küçük oturma odalarına geri dönerken hışımla açtığı kapı duvara çarptı. "Sinirlenmemin faydası olmaz," diyen Doktor kapıyı hiddetle tekmeledi.

"Öğle yemeğinden önce salonda şeri içelim," dedi Luke sevecenlikle. "Bayanlar, buyrun."

2

"Bayan Dudley," dedi Doktor çatalını masaya bırakırken. "Sufleniz takdire şayan."

Bayan Dudley dönüp bir bakış attıktan sonra elindeki boş tabakla mutfağa girdi.

Doktor iç geçirdi ve omuzlarını yorgunluğunu gösterircesine oynattı. "Dün gece tuttuğum nöbetten sonra bugün öğleden sonra dinlenmeye ihtiyacım var ve sen de," dedi Eleanor'a, "bir saat uzansan iyi olur. Belki öğleden sonraları dinlenmek hepimize iyi gelir."

"Anlaşıldı," dedi Theodora neşeyle. "Öğleden sonraları şekerleme yapmalıyım. Evime döndüğümde tuhaf karşılanabilir, ama buna Tepedeki Ev'de alıştığımı söyleyebilirim."

Doktor, "Belki geceleri uyumakta zorlanırız," deyince masada soğuk bir rüzgâr esti; gümüş sofra takımı ve porselenlerin parlak renkleri kararır gibi oldu. Yemek salonunda salman ufak bulut peşi sıra Bayan Dudley'i getirmişti.

"Saat ikiye beş var," dedi Bayan Dudley.

3

Eleanor öğleden sonra uyumadı, oysa uyumak isterdi. Bunun yerine yeşil odada Theodora'nın yatağında yatıp tırnaklarına oje sürmesini seyretti, miskin miskin çene çaldı. Tek başına kalmaktan ürktüğü için Theodora'nın peşinden yeşil odaya girdiğini kabullenmek istemiyordu.

"Süslenmeye bayılırım," dedi Theodora eline sevgiyle bakarak. "Kendimi tepeden tırnağa boyamayı severim."

Eleanor keyifle kımıldandı. "Altın sarısı iyidir," diye önerdi düşünmeden. Gözleri neredeyse kapalı olduğundan Theodora'yı yerde oturan bir renk yığını olarak görüyordu sadece.

"Ojeler, parfümler, banyo tuzları," dedi Theodora Nil'in kıyısındaki şehirlerden bahseder gibi. "Rimel. Bunları gerektiği kadar önemsemiyorsun, Eleanor."

Eleanor güldü ve gözlerini tamamen yumdu. "Zamanım yok," dedi.

"Eh," dedi Theodora kararlılıkla, "seninle işim bittiğinde bambaşka bir insan olacaksın. Renksiz kadınlarla takılmaktan hoşlanmam." Şaka yaptığını göstermek için güldükten sonra devam etti: "Ayak tırnaklarına kırmızı oje süreceğim galiba."

Eleanor da güldü ve çıplak ayağını uzattı. Bir dakika sonra, tam uykuya dalmak üzereyken ayak parmaklarında küçük fırçanın tuhaf, soğuk dokunuşunu hissedince ürperdi.

"Senin gibi meşhur bir sosyetik fahişe bakımını hizmetçi kızlara yaptırmaya alışıktır herhalde," dedi Theodora. "Ayakların kirli."

Afallayan Eleanor doğrulup baktı, ayakları *sahiden* kirliydi ve tırnakları parlak kırmızıya boyanmıştı. "*Korkunç*," dedi Theodora'ya, "*bayağı*." Ağlamak istiyordu. Sonra kendini tutamayıp Theodora'nın yüzündeki ifadeye gülmeye başladı. "Gidip ayaklarımı yıkayayım," dedi.

"Aman." Theodora yatağın yanına, yere oturup ona baktı. "Bak," dedi. "Benim ayaklarım da kirli bebeğim, cidden. *Baksana.*"

"Hem zaten," dedi Eleanor, "bana bir şeyler yapılmasından nefret ederim."

"*Hayatımda* gördüğüm en çatlak insanlardan birisin," dedi Theodora neşeyle.

"Kendimi âciz hissetmekten hoşlanmıyorum," dedi Eleanor. "Annem..."

"Annen ayak tırnaklarının kırmızı ojeli halini görse çok beğenirdi," dedi Theodora. "Hoş görünüyorlar."

Eleanor tekrar ayaklarına baktı. "Bayağı," dedi yetersizce. "Yani... *Benim* ayaklarımda öyle duruyor. Salakmışım gibi göründüğümü hissediyorum."

"Salaklıkla bayağılığı karıştırıyorsun." Theodora makyaj malzemelerini toplamaya başladı. "Neyse, ojeyi çıkarmayacağım, bakalım ayaklarına önce Luke mu bakacak Doktor mu?"

"Sayende ne söylersem söyleyeyim salakça konuşmuşum gibi hissediyorum," dedi Eleanor.

"Veya bayağı," dedi Theodora. Aşağıdan ona doğru ciddiyetle bakıyordu. "İçimden bir ses," dedi, "evine gitmen gerektiğini söylüyor, Eleanor."

Benimle alay mı ediyor? diye düşündü Eleanor. Burada kalmamın uygun olmadığına mı karar verdi? "Gitmek istemiyorum," deyince Theodora ona çabucak bir bakış attı ve sonra gözlerini kaçırıp ayak parmaklarına usulca dokundu. "Oje kurumuş," dedi. "Aptalın tekiyim. Bir an bir şeyden korktum, o kadar." Ayağa kalkıp gerindi. "Gidip diğerlerini arayalım," dedi.

4

Luke üst kattaki holün duvarına bezgince yaslandı ve başını bir harabe gravürünün altın çerçevesine dayadı. "Bu evi müstakbel mülküm olarak düşünüyorum hep," dedi, "giderek daha sık olarak hem de. Günün birinde bana ait olacağını söylüyorum ve sebebini sorup duruyorum." Holü gösterdi. "Kapılara düşkün olsam," dedi, "veya yaldızlı saatlere ya da minyatürlere... Kendime ait bir Şark köşem olsun istesem Tepedeki Ev'i güzel bir masal diyarı olarak görürdüm büyük ihtimalle."

"Albenili bir ev," dedi Doktor kendinden emin bir edayla. "İnşa edildiğinde zarif olduğu düşünülüyordu herhalde." Holde yürümeye başladı ve uçtaki, eskiden çocuk odası olan büyük odaya kadar gitti. "Şimdi," dedi, "kuleyi bir pencereden göreceğiz." Kapıdan geçerken ürperdi. "Şu kapı aralığından bir esinti geliyor olabilir mi?"

"Esinti mi? Tepedeki Ev'de mi?" Theodora güldü. "Kapılardan birini açık tutmayı başaramadığınız sürece hayır."

Doktor, "Öyleyse buraya gelin teker teker" deyince Theodora harekete geçti. Kapıdan geçerken yüzü ekşimişti.

"Kabir kapısı gibi," dedi. "Ama içerisi ılık."

Luke geldi, soğuk noktada duraksadı, ardından hemen orayı geçti. Peşinden gelen Eleanor ise iki adımının arasında hissettiği dondurucu soğuk karşısında hayrete kapıldı. Sanki bir buz duvarından geçtiğini düşünerek Doktor'a, "Nedir bu?" diye sordu.

Doktor keyifle el çırpmaktaydı. "Şark köşeleri senin olsun oğlum." Bir elini uzatıp soğuk kısımda dikkatle tuttu. "Bunu *açıklayamazlar*," dedi. "Theodora'nın belirttiği gibi, kabirlerin esası tam da budur. Borley Papaz Evi'ndeki soğuk noktada sıcaklık sadece on bir derece düşüktü," diye devam etti kibirle. "Bu ise çok daha soğuk bence. Evin kalbi burası."

Theodora'yla Eleanor birbirlerine sokulmuşlardı. Çocuk odası ılık olsa da küf kokuyordu ve kapı aralığından giren soğuk, dışarı çıkmak için aşılması gereken bir engel gibi neredeyse elle tutulur, gözle görülür haldeydi. Pencerelerin ardındaki gri kule yakındaydı şimdi. Odanın içi karanlıktı ve duvara çizilmiş hayvan resimleri hiç de eğlenceli görünmüyorlardı, sanki hepsi kapana kısılmışlardı veya oyun odasındaki av tablolarında gördükleri can çekişen geyiklerle akrabalıkları vardı. Diğer yatak odalarından büyük olan çocuk odası, Tepedeki Ev'in başka hiçbir yerinde rastlanmayan tarifsiz bir ihmal edilmişlik havası taşıyordu. Eleanor'un aklına tüm hamaratlığına rağmen Bayan Dudley'in bile o soğuk engeli mecbur kalmadıkça aşmadığı düşüncesi geldi.

Luke soğuk noktadan gerisingeri geçmiş, holün halısını inceliyordu. Ardından duvarlara göz gezdirdi, o tuhaf soğuğun kaynağını keşfetmeyi umarcasına yüzeylere pat pat vuruyordu. "Esinti *olamaz bu*," dedi başını kaldırıp Doktor'a bakarak. "Kuzey Kutbu'na doğrudan hat çekmedilerse eğer, esintinin girebileceği bir yer yok."

Doktor konuyla alakasız bir şekilde, "Çocuk odasında kim uyuyordu acaba?" dedi. "Çocuklar gidince burayı kapamışlar mıdır sizce?"

"Bakın," dedi Luke işaret ederek. Holün her iki köşesinde, çocuk odası kapısının yukarısında iki tane sırıtan kafa göze çarpıyordu. Çocuk odasının girişini süsleyecek eğlenceli dekorlar olarak konuldukları belli olsa da içerideki hayvanlardan daha keyifli ya da kaygısız değillerdi. Çarpık kahkahaları sonsuza dek donakalmıştı ve holdeki şiddetli soğuğun merkezi olan noktaya bakıyorlardı. "Baktıkları yerde duran kişiyi," diye açıkladı Luke, "donduruyorlar."

Doktor merakla holde yürüyüp yukarı bakarak yanına geldi. "Bizi burada yalnız bırakmayın," diyen Theodora çocuk oda-

sından koşarak çıkarken Eleanor'u çekip soğuğun içinden geçirdi. Soğuk, hızlı bir tokat ya da yakından duyulan buz gibi bir nefes gibiydi. "Bira soğutmak için iyi bir yer," dedi ve sırıtan yüzlere dil çıkardı.

"Bunu ayrıntılarıyla yazmalıyım," dedi Doktor mutlu mutlu.

"*Nötr* bir soğuk değil sanki," dedi Eleanor. Çekingendi çünkü ne demek istediğinden emin değildi. "*Bilinçli* olduğunu hissettim, sanki bir şey bana kötü bir şok yaşatmak istiyordu."

"Şu suratlar yüzündendir herhalde," dedi Doktor. Emekleme pozisyonuna geçmiş, yeri yokluyordu. "Mezura ve termometre gerek," dedi kendi kendine, "tebeşirle ana hatları çizmeli... Belki soğuk, geceleri artıyordur? Birisinin sana baktığını düşününce," dedi Eleanor'a, "her şey daha beter olur."

Luke soğuğun içinden ürpererek geçip çocuk odasının kapısını kapadı ve holde duran diğerlerinin yanına sanki yere değmezse soğuktan kurtulabileceğini düşünüyormuşçasına sıçrayarak döndü. Çocuk odasının kapısı kapanınca birden hepsi ortalığın ne kadar da karardığını fark ettiler. Theodora huzursuzca, "Aşağıya, oturma odamıza inelim. Şu tepelerin ağırlığını üstümde hissediyorum," dedi.

"Beşi geçmiş," dedi Luke. "Kokteyl zamanı. Sanırım," dedi Doktor'a, "bu gece de size bir kokteyl hazırlamama izin verirsiniz?"

"Vermutu fazla kaçırıyorsun," diyen Doktor onları oyalanarak, başını geriye çevirip çocuk odasının kapısına bakarak takip etti.

5

Doktor peçetesini bırakarak, "Kahvemizi," dedi, "oturma odamızda içmeyi öneriyorum. Şömine bana epey keyif veriyor."

Theodora kıkırdadı. "Bayan Dudley gitti. Haydi, koşup bütün şu kapıları ve pencereleri açalım, her şeyi raflardan indirelim—"

"O yokken ev farklı görünüyor sanki," dedi Eleanor.

"Daha boş." Luke ona bakıp başıyla onayladı. Kahve fincanlarını bir tepsiye diziyordu. Doktor ise şimdiden işe koyulmuştu, kapıları ısrarla açıyor ve diplerine eşyalar dayıyordu. "Her gece, dördümüzün burada baş başa kaldığını aniden fark ediveriyorum."

"Bayan Dudley hoş biri de sayılmaz işin tuhafı," dedi Eleanor, yemek masasına bakarak. "Sizler gibi ben de Bayan Dudley'i sevmedim, ama annem olsa sofrayı sabaha kadar bu halde bırakıp gitmeme *hayatta* izin vermezdi."

"Karanlık çökmeden gitmek istiyorsa sofrayı sabahleyin toplamak zorunda," dedi Theodora ilgisizce. "*Benim* toplamayacağım kesin."

"Sofrayı böyle dağınık bırakmak hoş değil."

"Hem zaten neyi hangi rafa koyacağını bilmiyorsun, sırf parmak izlerini çıkarmak için bile hepsini tekrar yıkaması gerekir."

"Sadece sofra takımını alıp suya koysam?"

"Hayır," dedi Theodora Eleanor'un elini tutarak. "O mutfağa, onca kapının arasına tek başına gitmek mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi Eleanor topladığı çatalları bırakarak. "Bunu gerçekten de hiç istemiyorum galiba." Olduğu yerde durup masaya, buruşuk peçetelere ve Luke'un tabağının yanındaki şarap lekesine huzursuzca bakarak kafasını salladı. "Ama annem ne derdi bilemiyorum."

"Haydi, gel," dedi Theodora. "Bizim için ışıkları açık bıraktılar."

Oturma odasındaki ateş parlaktı, Theodora kahve tepsisinin yanına çökerken Luke brendiyi önceki gece özenle bıraktı-

ğı dolaptan alıp getirdi. "Ne pahasına olursa olsun neşelenmemiz şart," dedi. "Bu gece size yine meydan okuyacağım, Doktor."

Akşam yemeğinden önce alt kattaki diğer odaları yağmalayıp rahat koltuklar ve lambalar getirdiklerinden oturma odaları şimdi kesinlikle evin en hoş odası olmuştu. "Tepedeki Ev bize çok iyi davrandı," dedi Theodora Eleanor'a kahvesini verirken. Eleanor yastık gibi kabartılmış bir koltuğa minnetle oturdu. "Eleanor'un yıkaması gereken bulaşıklar yok, iyi insanlarla birlikte geçirilecek keyifli bir akşam bizi bekliyor ve belki yarın, güneş yine parlar."

"Pikniğimizi planlamalıyız," dedi Eleanor.

"Tepedeki Ev'de şişman ve tembel olacağım," diye devam etti Theodora. Tepedeki Ev'in ismini ısrarla söylemesi Eleanor'un canını sıkıyordu. Sanki kasıtlı yapıyor, diye düşündü; eve onun adını bildiğini söylüyor, yerimizi bildirmek için ona sesleniyor. Bir cesaret gösterisi mi bu? Usulca "Tepedeki Ev, Tepedeki Ev, Tepedeki Ev," diyen Theodora, Eleanor'a gülümsedi.

"Madem *prensessiniz,*" dedi Luke kibarca Theodora'ya, "bana ülkenizdeki siyasi durumdan bahsedin lütfen."

"Gayet karmaşık," dedi Theodora. "Babam -ki elbette kendisi kral olur- tahtta gözü olan Kara Michael diye biriyle evlenmemde direttiği için evden kaçtım. Tek kulağına altın küpe takan ve uşaklarını kırbaçla döven Kara Michael'ı görmeye bile katlanamıyorum tabii ki."

"Epey çalkantılı bir ülkeymiş," dedi Luke. "Kaçmayı nasıl başardınız?"

"Sütçü kılığına girip bir saman balyasına saklandım. Beni orada aramak hiç akıllarına gelmedi. Oduncunun kulübesinde bizzat hazırladığım sahte belgelerle sınırdan geçtim."

"O zaman bu Kara Michael artık darbe yapıp ülkeyi ele geçirir herhalde?"

"Şüphesiz. Tepe tepe kullansın."

Kahve fincanının üstünden onlara baktığı sırada, dişçide beklemek gibi, diye düşündü Eleanor. Dişçide sıranın sana gelmesini beklerken odanın karşı tarafındaki hastaların cesurca şakalaşmalarını dinlemek gibi, oysa herkesin eninde sonunda dişçiyle karşılaşacağı kesindir. Birden Doktor'un yanına geldiğini fark edince başını kaldırıp baktı ve kararsızca gülümsedi.

Doktor, "Kaygılı mısın?" diye sorunca başıyla onayladı.

"Sırf ne olacağını merak ettiğimden," dedi.

"Ben de merak ediyorum." Doktor bir sandalye çekip yanına oturdu. "Yakında, ne bilmiyorum ama bir şeyler olacakmış gibi hissediyor musun?"

"Evet. Her şey beklemede sanki."

"Ve *onlar*," Doktor gülüşen Theodora'yla Luke'u başıyla gösteriyordu, "olacaklara *kendi* tarzlarıyla tepki verecekler. Hepimize ne olacak merak ediyorum. Bir ay önce olsa, dördümüzün burada, bu evde hep birlikte oturmamız mümkün değil derdim." Eleanor Doktor'un evin ismini ağzına almadığını fark etti. "Uzun zamandır bekliyorum," dedi Doktor.

"Sizce burada kalmamız doğru mu?"

"Doğru mu?" dedi Doktor. "Burada kalmamız inanılmayacak kadar aptalca. Bana sorarsan böyle bir atmosfer hepimizin içindeki kusurları, terslikleri ve zayıflıkları bulup bizi birkaç günde darmadağın edebilir. Tek savunmamız var, o da kaçmak. En azından *peşimizden gelemez,* değil mi? Kendimizi tehlikede hissedersek geldiğimiz gibi gidebiliriz. Hem de," diye ekledi soğukça, "geldiğimiz gibi çabucak."

"Ama bizi önceden uyardılar," dedi Eleanor. "Ve dört kişiyiz."

"Bunu Luke'a ve Theodora'ya da söyledim," dedi Doktor. "Bu evin seni etkilemeye başladığını hissedersen olabildiğince çabuk kaçacağına söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Eleanor gülümseyerek. Beni yüreklendirmeye çalışıyor, diye düşündü ve adama minnet duydu. "Ama sorun değil," dedi ona. "Gerçekten, sorun değil."

"Gerekli gördüğüm takdirde," dedi Doktor ayaklanarak "seni göndermekte hiç tereddüt etmem. Luke? Bayanlardan izin isteyip oyun oynayalım mı?"

Erkekler taşları satranç tahtasına dizerken Theodora elinde fincanıyla odada geziniyordu. Hareketleri bir hayvanınki gibi huzursuz ve tetikte, diye düşündü Eleanor; havada rahatsız edici bir şeyin kokusunu alırken oturamıyor, hepimiz kaygılıyız. "Gel yanıma otur," deyince zarif hareketlerle salınarak geldi Theodora. Az önce Doktor'un oturduğu sandalyeye kuruldu ve başını yorgun bir edayla geriye attı. Ne kadar güzel, diye düşündü Eleanor; güzel olduğu için nasıl da tasasız ve talihli. "Yorgun musun?"

Theodora gülümseyerek başını çevirdi. "Beklemeye fazla katlanamayacağım."

"Ben de tam çok rahat göründüğünü düşünüyordum."

"*Bense* geldiğim günü düşünüyordum. Ne zamandı? Evvelsi gün mü? Ve evimi bırakıp da buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışıyordum. Özledim galiba."

"Şimdiden mi?"

"İnsanın evini özlemesinin nasıl bir şey olduğunu düşündün mü hiç? Evin burası olsa özler miydin? O iki küçük kız buradan uzaklaştırıldıklarında bu karanlık, kasvetli ev için ağlamışlar mıdır?"

"Ben hiçbir yerden uzaklaştırılmadım," dedi Eleanor dikkatle, "bu yüzden evimi özlediğim hiç olmadı galiba."

"Peki ya şimdi? Küçük daireni özlemiyor musun?"

"Olabilir," dedi Eleanor ateşe bakarak. "Bana ait olduğunu hissedecek kadar uzun süre yaşamadım orada."

Theodora, "Kendi yatağımı istiyorum," deyince yine aksiliği tuttu, diye düşündü Eleanor; karnı acıkınca, yorulunca veya sıkılınca bebek gibi oluyor. "Uykum geldi," diyordu Theodora şimdi.

Eleanor, satranç oynarken neşeyle ve muzafferce bağıran Doktor'la gülen Luke'a göz attı ve "Saat on biri geçiyor," diye haber verdi.

"İşte bayım," dedi Doktor. "*İşte* bayım."

"Yenilmeyi hak ettim, kabul ediyorum," dedi Luke. Satranç taşlarını toplayıp kutularına geri koymaya başladı. "Brendiyi yukarı götürebilirim herhalde? Sızayım ya da üstüme sarhoş cesareti gelsin falan diye. Aslında" -Theodora'yla Eleanor'a gülümsedi- "biraz oturup kitap okumak niyetindeyim."

"Siz hâlâ *Pamela*'yı mı okuyorsunuz?" diye sordu Eleanor Doktor'a.

"İkinci ciltteyim. Üç cilt kaldı, sonra da *Clarissa Harlowe*'a başlamayı düşünüyorum. Luke isterse ona ödünç—"

"Hayır, sağ olun," dedi Luke çabucak. "Yanımda bir bavul dolusu polisiye var."

Doktor dönüp etrafa bakındı. "Evet," dedi, "ateşi söndürelim, ışıkları kapatalım. Kapıları açık bırakalım ki Bayan Dudley sabahleyin kapasın."

Büyük merdiveni yorgun argın, tek sıra halinde çıkarken ışıkları arkalarından söndürdüler. Doktor, "Bu arada, el feneri olan var mı?" diye sorunca başlarıyla onayladılar. Tepedeki Ev'in basamaklarından üzerlerine dalga dalga gelen karanlıktan çok uykuya odaklanmışlardı şimdi.

Eleanor, mavi odanın kapısını açarken "Hepinize iyi geceler," dedi.

"İyi geceler," dedi Luke.

"İyi geceler," dedi Theodora.

"İyi geceler," dedi Doktor. "İyi uykular."

6

"Geliyorum anne, geliyorum," diye seslendi Eleanor, lambanın düğmesini el yordamıyla arayarak. "Tamam, geliyorum." *Eleanor* dendiğini işitmişti. *Eleanor*. "Geliyorum, geliyorum," diye bağırdı sinirle, "bir *dakika* yahu, *geliyorum*."

"Eleanor?"

Sonra uyanmasına, üşüyüp titremesine ve yataktan fırlamasına yol açan ani bir şokla şunu düşündü: *Tepedeki Ev'deyim.*

"Ne?" diye haykırdı. "Ne? Theodora?"

"Eleanor? Buradayım."

"Geliyorum." Işığı açacak vakit yoktu. Yoluna çıkan sehpaya çarpınca çıkardığı sese şaşırdı ve iki odayı birleştiren banyonun kapısıyla bir an cebelleşti. Bu sehpanın devrilme sesi değil, diye düşündü. Annem duvara vurdu. Saçı başı dağınık, gözleri uyanış şokuyla fal taşı gibi açık ve yatağında doğrulmuş olan Theodora'nın odası neyse ki aydınlıktı. Ben de onun gibi görünüyorumdur herhalde, diye düşünen Eleanor, "Geldim, *ne* var?" diye sordu... Sonra sesi ilk kez net işitti, oysa uyandığından beri duyduğu bu olmalıydı. "*Nedir* bu?" diye fısıldadı.

Theodora'nın yatağının ayakucuna yavaşça ilişirken kendi sakinliğine şaşırdı. Haydi ama, diye düşündü; sakin ol, sadece bir gürültü ve içerisi çok soğuk. Çok, çok soğuk. Holün ta diğer ucundan, çocuk odasının yakınından geliyor ve içerisi çok soğuk, ama annemin duvara vurduğu falan *yok*.

"Bir şey kapılara vuruyor," dedi Theodora aşırı soğukkanlı bir sesle.

"Hepsi bu. Holün diğer ucunda. Luke'la Doktor ne olduğuna bakmak için oraya gitmişlerdir bile herhalde." Annemin duvara vurma sesine hiç benzemiyor, yine rüya görüyordum.

"Güm güm," dedi Theodora.

"Güm," dedi Eleanor kıkırdayarak. Sakinim, diye düşündü; ama çok üşüyorum. O gürültü kapılara peş peşe vurulmasının sesi, o kadar. Ödümü koparan bu muydu? 'Güm' o sesi en iyi ifade eden sözcük; çocukların işine benziyor, duvara vurarak yardım çağıran annelerin değil; hem zaten Luke'la Doktor oraya gitmişlerdir. Soğuk terler dökmek dedikleri bu mu? Hoş değil, insanın karnından başlıyor ve dalgalar halinde dolanıp canlı bir şey gibi bir yukarı çıkıyor, bir aşağı iniyor. Canlı bir şey gibi. Evet. Canlı bir şey gibi.

Eleanor gözlerini kapayıp dişlerini sıktı ve kollarıyla kendini sararak "Theodora," dedi, "yaklaşıyor."

"Bir ses sadece, o kadar," diyen Theodora, Eleanor'a sokulup yaslandı. "Yankı yapıyor."

Eleanor'a içi boş bir şeyden çıkan bir gürültü gibi geliyordu; sanki bir şey kapılara demir bir çaydanlıkla, demir bir sopayla ya da demir bir eldivenle vurmaktaydı. Bir dakikalığına düzenli olarak vurduktan sonra birden vuruşları hafifledi ama sonra yine hızlandı, sanki holün ucundaki kapılara sırayla vurur gibiydi. Eleanor, Luke'la Doktor'un uzaklardan gelen seslerini duyar gibi oldu, aşağıda bir yerden sesleniyorlardı. *Demek bu katta bizimle değiller,* diye düşündü ve demirin çok yakındaki bir kapıya vurduğunu işitti.

Theodora, "Belki de holün diğer tarafına gider," diye fısıldayınca Eleanor bu tarifsiz deneyimin en tuhaf tarafının, onu Theodora'nın da yaşaması olduğunu düşündü. "Hayır," dedi Theodora ve sonra holün karşı tarafındaki kapıya vurulduğunu işittiler. Bu kez çıkan gürültü daha yüksek, hatta sağır ediciydi. Yanlarındaki kapıya vuruldu (o şey holün iki tarafına gidip geliyor muydu? Halıda yürüyor muydu? Bir elini kapıya mı uzatmıştı?) ve Eleanor yataktan fırlayıp elleriyle kapıyı iterek "Defol," diye haykırdı çılgınca. "Defol, defol!"

Çıt çıkmıyordu. Yüzü kapıya dönük halde dururken Eleanor, iyi halt ettim, içinde birileri olan bir oda arıyordu, diye düşündü.

Soğuk usulca süzülüp onları yalıyor, odayı doldurup dışarı taşıyordu; hiç ses çıkmadığını gören de Tepedeki Ev'in sakinlerinin mışıl mışıl uyuduklarını sanırdı. Birden Theodora'nın dişleri takırdamaya başlayınca Eleanor o tarafa dönüp gülerek, "Seni koca bebek," dedi.

"Üşüyorum," dedi Theodora. "Donuyorum."

"Ben de." Eleanor yeşil yorganı alıp genç kadının omuzlarına örttü, kendi de Theodora'nın ılık bornozunu giydi. "Şimdi biraz ısındın mı?"

"Luke nerede? Doktor nerede?"

"Bilmiyorum. Şimdi biraz ısındın mı?"

"Hayır." Theodora ürperdi.

"Birazdan hole çıkıp onlara seslenirim, sen—"

Gürültü sanki onları dinliyormuş ve sesleriyle söyleyeceklerini duymayı, onları tanımayı, kendisine karşı ne kadar hazırlıklı olduklarını anlamayı, korkup korkmadıklarını işitmeyi umuyormuşçasına yine başladı. Öyle ansızın başladı ki Eleanor yatağa atladı ve Theodora inleyip çığlığı bastı. O demir nesne kapılarına çarpınca ikisi de başlarını dehşetle kaldırdılar, çünkü kapının üst kenarına ve ikisinin, hatta Doktor'la Luke'un bile uzanamayacağı kadar yükseğe vurulmuştu. Tiksinti verici, aşağılık soğuk, kapının dışındaki şey her neyse ondan etrafa doğru dalga dalga yayılıyordu.

Eleanor hiç kımıldamadan durup kapıya baktı. Ne yapacağını bilmiyordu, gerçi mantıklı düşündüğüne ve çok korkmadığına, en azından en kötü kâbuslarındakinden daha fazla korkmadığına inanıyordu. Seslerden çok soğuktan rahatsız oluyordu;

Theodora'nın ılık bornozu bile sırtındaki minik, kıvrık, buz gibi ter damlalarına karşı işe yaramıyordu. Belki de yapılması gereken şey gidip kapıyı açmaktı, belki de Doktor'un tamamen bilimsel araştırmasına bu uygun düşerdi. Eleanor, ayakları onu kapıya kadar götürse bile elinin kapı kolunu açmak için kalkmayacağını biliyordu. Kimsenin elinin o kapı koluna dokunmayacağını kendine tarafsız, dalgın bir şekilde söyledi; eller bu iş için yaratılmamış, dedi kendine. Yerinde hafifçe sallanıyordu, kapıya vurulan her darbe onu biraz daha geriye itiyordu sanki, oysa şimdi kımıldamaz olmuştu çünkü gürültü giderek azalmaktaydı. "Kapıcıya radyatörler konusunda şikâyette bulunacağım," dedi Theodora arkasından. "Durdu mu?"

"Hayır," dedi Eleanor tiksintiyle. "Hayır."

O varlık onları bulmuştu. Eleanor kapıyı açmayacağına göre, içeriye başka bir şekilde girecekti. Eleanor sesini yükselterek "Şimdi insanların niye çığlık attıklarını anladım, çünkü ben de çığlık atacağım galiba," deyince Theodora, "sen bağırırsan ben de bağırırım," deyip güldü. Bunun üzerine Eleanor hemen yatağa geri döndü. Birbirlerine sarılıp sessizce kulak kabarttılar. Kapı çerçevesinin etrafından hafif tıkırtılar ve araştırma sesleri geliyor, kapının kenarları yoklanıyor, içeri girmenin bir yolu aranıyordu. Kapı kolu kımıldayınca Eleanor fısıltıyla, "Kilitli mi?" diye sordu, Theodora başıyla onayladıktan sonra fal taşı gibi açık gözlerle dönüp odaları birbirine bağlayan banyonun kapısına baktı. Eleanor onun kulağına, "Benimki de kilitli," deyince Theodora rahatlayarak gözlerini kapadı. Hafif, yapışkan sesler kapı çerçevesinin etrafında hareket ediyordu. Biraz sonra, dışarıdaki varlık hiddetlenmişçesine yine bir çatırtı duyuldu ve Eleanor'la Theodora ahşap kapının titreyip sarsıldığını, kapının menteşelerinin yerlerinden oynadığını gördüler.

Eleanor vahşice,"Giremezsin," deyince yine sessizlik çöktü; sanki ev onu dikkatle dinlemiş, anlamış, gönülsüzce ona hak vermiş ve beklemeye razı olmuştu. Esinti odaya sessiz, belli belirsiz bir kıkırdama, giderek yükselen hafif ve delice bir gülüş, kısık sesle atılmış bir kahkaha taşıdı; Eleanor sesin sırtında boylu boyunca gezindiğini hissetti. Onlarla alay eden ince kahkaha etraflarından dolanıp eve çıktı. Sonra Eleanor, Doktor'la Luke'un merdivenden onlara seslendiklerini işitti. Yaşadıkları neyse ki sona ermişti.

Gerçek sessizlik çökünce Eleanor titreyerek derin bir nefes aldı ve huzursuz huzursuz kımıldandı. "Kaybolmuş iki çocuk gibi birbirimize sarılmışız," diyen Theodora, Eleanor'un boynuna dolanmış kollarını çözdü. "Bornozumu giymişsin."

"Benimkini giymeyi unutmuşum. Gerçekten bitti mi?"

"En azından bu gecelik bitti." Theodora kendinden emin konuşmuştu. "Belli olmuyor mu? Tekrar ısınmadın mı?"

Dondurucu soğuk gitmiş, geriye sadece Eleanor'un kapıya baktığında sırtında hissettiği hafif ürperti yadigâr kalmıştı. Bornozun kuşağına attığı sımsıkı düğümü çekiştirerek "Aşırı üşümek şok belirtisidir," dedi.

"Bendeki belirtilerden biri aşırı şok," dedi Theodora. "İşte Luke'la Doktor geliyorlar." Adamların sesleri dışarıdaki holden gelmekteydi, hızla ve kaygıyla konuşuyorlardı. Eleanor, Theodora'nın bornozunu yatağa bırakarak "Tanrı aşkına, sakın şu kapıyı çalmalarına izin verme... Kapıya bir kez daha vurulduğunu duyarsam biterim," dedi ve kendi bornozunu giymek için odasına koştu. Theodora'nın onlara bir dakika beklemelerini söylediğini, sonra kapıya gidip açtığını ve ardından Luke'un o hoş sesiyle Theodora'ya, "Hayrola, hayalet görmüş gibisin," dediğini işitti.

Eleanor geri geldiğinde Luke'la Doktor'un giyinik olduklarını fark etti ve bunun sonrası için iyi bir fikir olduğunu düşündü; o yoğun soğuk geceleyin geri gelirse Eleanor yün bir eşofmanla kalın kazak giymiş olacaktı. Bayan Dudley'in kadın konuklardan en az birinin o tertemiz yatakta ayaklarında ağır ayakkabılarla ve yün çoraplarla yattığını görünce ne diyeceği de umurunda değildi. "Eee," diye sordu, "perili bir evde yaşamak nasılmış beyler?"

"Gayet güzel," dedi Luke, "gayet güzel. Gecenin bir vakti içki içmek için bahane oluyor."

Brendi şişesiyle kadehleri getirmişti. Eleanor sabahın dördünde Theodora'nın odasında oturup brendi içerken küçük bir arkadaş grubu oluşturduklarını düşündü. Kısık sesle ve hızlı hızlı konuşuyor ve birbirlerine tez, kaçamak, meraklı bakışlar atıyorlardı. Her biri diğerlerinin nasıl bir dehşet hissedip gizlediğini, yüzlerinin veya jestlerinin onları nasıl ele verebileceğini, ne tür bir zayıflığın felakete giden yolu açabileceğini merak ediyordu.

"Biz dışarıdayken burada bir şey oldu mu?" diye sordu Doktor.

Eleanor'la Theodora nihayet içtenlikle, isteri veya korku olmaksızın bakışıp gülüştüler. Biraz sonra Theodora, "Belirgin bir şey olmadı," dedi dikkatle. "Birisi bir gülleyle kapıyı çaldı, sonra içeri girip bizi yemeye çalıştı ve kapıyı açmadığımızı görünce kahkahadan kırıldı. Ama tuhaf değildi cidden."

Eleanor merakla gidip kapıyı açtı. "Kapı paramparça olacak sandım," dedi hayretle, "oysa tahtada çizik bile yok, diğer kapılarda da yok. Pürüzsüz görünüyorlar."

"Tahtaların zarar görmemesi çok hoş," dedi Theodora, brendi kadehini Luke'a uzatarak. "Bu sevgili, eski evin zarar görmesini yüreğim kaldırmazdı." Eleanor'a bakıp sırıttı. "Bizim Nellie az kalsın çığlık atacaktı."

"Sen de atacaktın."

"Hiç de bile, ben sırf sana eşlik edeyim diye öyle dedim. Bu arada Bayan Dudley bağırırsak gelmeyeceğini söylemişti. Peki ya *siz*, yiğit koruyucularımız, siz neredeydiniz?"

"Bir köpeğin peşindeydik," dedi Luke. "En azından köpeğe benzeyen bir hayvanın." Durdu ve sonra gönülsüzce devam etti. "Onu dışarı kovaladık."

Theodora ona bakakaldı, Eleanor ise, "Yani *içeride* miydi?" diye sordu.

"Kapımın önünden geçti," dedi Doktor, "koştuğu için ancak şöyle bir görebildim. Luke'u uyandırdım, birlikte peşine düşüp merdivenlerden indik, bahçeye çıktık ve onu evin arka tarafında bir yerlerde elimizden kaçırdık."

"Ön kapı açık mıydı?"

"Hayır," dedi Luke. "Ön kapı kapalıydı. Diğer bütün kapılar da. Kontrol ettik."

"Epeydir etrafta dolanıyoruz," dedi Doktor. "Siz bayanları uykuda sanıyorduk, ta ki seslerinizi duyana kadar." Ciddiyetle konuşuyordu. "Hesaba katmadığımız bir şey var," dedi.

Ona şaşkınlıkla baktılar ve Doktor parmaklarını nutuk çekme pozisyonuna getirerek açıkladı. "Birincisi," dedi, "belli ki Luke'la ben sizden daha önce uyanmışız bayanlar, iki saatten fazladır ayaktayız ve eve girip çıkıyoruz, tabiri caizse beyhude bir arayıştayız. İkincisi, ikimiz de" -konuşurken başını kaldırıp Luke'a soru sorar gibi bir ifadeyle baktı- "siz bağırana kadar buradan başka bir ses geldiğini işitmedik. Çıt çıkmıyordu. Yani kapınıza vurulduğunu söylüyorsunuz ama biz o sesleri duymadık. Nöbet tutmaktan vazgeçip yukarı gelmeye karar verince kapınızın önünde bekleyen şeyin kaçmasına yol açtık herhalde. Şimdi, burada hep birlikte otururken ortalık gayet sessiz."

"Ne demek istediğinizi hâlâ anlamış değilim," dedi Theodora kaşlarını çatarak.

"Tedbir almalıyız," dedi Doktor.

"Neye karşı? Nasıl?"

"Luke'la ben dışarı çağrıldığımıza ve siz ikiniz içeride hapsedildiğinize göre, sanki" -sesi çok kısıktı- "sanki amaç bizi birbirimizden ayırmaktı. Size de öyle gelmiyor mu?"

V

Parlak sabah güneşi Tepedeki Ev'in mavi odasına bile tazelik katarken Eleanor aynaya baktı ve Tepedeki Ev'deki ikinci sabahımda inanılmaz mutluyum, diye düşündü. Sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır. Neredeyse bütün geceyi uykusuz geçirdim, yalanlar söyledim, kendimi salak durumuna düşürdüm ama havada şarap tadı var sanki. Korkudan iki dirhem aklımın yarısını yitirdim, ama öyle uzun zamandır bekledim ki neşeyi hak ettim; hayatım boyunca mutluluğa isim koymanın onu sonlandırmak anlamına geldiğine inanmıştım, artık bu inancımdan vazgeçtim. Aynada kendine gülümsedi. Mutlusun Eleanor, sonunda senin de payına hak ettiğin mutluluktan bir parça düştü, dedi sessizce. Aynadaki çehresinden gözlerini kaçırdı ve sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır, sevgililer kavuşur, diye geçirdi aklından.

"Luke?" Theodora dışarıdaki holden sesleniyordu. "Dün gece çoraplarımdan birini almışsın, seni pis hırsız. Umarım Bayan Dudley beni duyabiliyordur."

Eleanor, Luke'un yanıt verdiğini hayal meyal işitti. Luke bir beyefendinin bayanlar tarafından tanınan ayrıcalıklardan faydalanmaya hakkı olduğunu ve Bayan Dudley'in her kelimeyi duyduğuna kesinlikle inandığını söylüyordu.

"Eleanor?" Theodora şimdi ara kapıya vuruyordu. "Uyanık mısın? Girebilir miyim?"

"Tabii, gelsene," dedi Eleanor aynada kendi yüzüne bakarak. Bu senin hakkın, dedi kendine; ömrün boyunca bunu hak etmek için uğraştın. Theodora kapıyı açıp mutlulukla, "Bu sabah ne güzelsin Nell'im," dedi. "Bu tuhaf hayat sana iyi geldi."

Eleanor ona gülümsedi. Bu hayatın Theodora'ya da iyi geldiği belli oluyordu.

"Gözlerimizin altında karanlık halkalar ve yüzlerimizde vahşi bir umutsuzlukla dolanmamız gerekirdi," diyordu Theodora. Kolunu Eleanor'un omzuna attı ve yanında durup aynaya baktı. "Oysa şu halimize bak... Çiçek gibi açan, taptaze genç kızlarız."

"Otuz dört yaşındayım," diyen Eleanor, yaşına iki sene eklemesine yol açan tuhaf isyanın sebebini merak etti.

"Oysa on dört yaşında gibi görünüyorsun," dedi Theodora. "Gelsene, kahvaltıyı hak ettik."

Büyük merdivenden gülerek, yarışarak indikten sonra oyun odasından geçtiler ve yemek salonuna girdiler. "Günaydın," dedi Luke neşeyle. "Herkes nasıl uyudu bakayım?"

"Gayet iyi, teşekkürler," dedi Eleanor. "Mışıl mışıl."

"Biraz gürültü vardı galiba," dedi Theodora, "ama böyle eski evlerde normaldir. Doktor, bu sabah ne yapıyoruz?"

"Hım?" dedi Doktor başını kaldırıp onlara bakarak. Yorgun görünen tek kişi oydu, ama onun da gözlerinde hepsinin birbirlerinde gördükleri parıltı seçiliyordu. Heyecanlı, diye düşündü Eleanor; hepimizin keyfi yerinde.

"Ballechin Konağı" dedi Doktor, sözcüklerinin tadını çıkararak. "Borley Papaz Evi. Glamis Şatosu. Bunu yaşamak fevkalade bir şey, kesinlikle olağanüstü. Şahsen ben mümkün olduğunu *sanmazdım*. Medyumluğun hazzını az çok anlamaya başlıyo-

rum. Marmelat alayım lütfen. Teşekkürler. Karım bana hayatta inanmayacak. Yiyeceklerde yeni bir tat var... Size de öyle gelmiyor mu?"

"Demek mesele Bayan Dudley'in tüm hünerlerini göstermiş olması değilmiş. Ben de bunu merak ediyordum," dedi Luke.

"Hatırlamaya çalışıyorum," dedi Eleanor. "Yani dün geceyi. Korktuğumu *bildiğimi* hatırlıyorum, ama gerçekten korkmuş *olduğumu* aklım almıyor..."

"Ben soğuğu hatırlıyorum," dedi Theodora ürpererek.

"Bence alışık olduğum düşünce tarzına göre tamamen gerçek dışı olduğu içindi, yani kesinlikle *mantıksızdı*." Eleanor durdu ve güldü, utanmıştı.

"Hemfikirim," dedi Luke. "Bu sabah kendime dün gece olanları *anlattığımı* fark ettim, aslında kâbus görmenin tam tersiydi, çünkü insan kâbus görünce kendine gördüklerinin gerçek *olmadığını* söyler."

"Bence heyecanlıydı," dedi Theodora.

Doktor bir parmağını uyarırcasına kaldırdı. "Yine de tüm bunların sebebi yeraltı ırmaklarıdır belki."

"Öyleyse gizli pınarların üstüne daha çok ev inşa edilmeli," dedi Theodora.

Doktor kaşlarını çattı. "Bu heyecan canımı sıkıyor," dedi. "Sarhoş edici olduğu kesin, ama aynı zamanda tehlikeli de olamaz mı? Tepedeki Ev'in atmosferinin etkisidir belki? Ya da bize büyü yapıldığının ilk belirtisi?"

"Öyleyse ben büyülenmiş bir prenses olurum," dedi Theodora.

"Bir yandan da," dedi Luke, "dün gece Tepedeki Ev elinden geleni ardına koymadıysa eğer, çok sorun yaşamayacağız demektir. Korktuk, orası kesin ve deneyim yaşandığı sırada tatsızdı, ama kendimi *fiziksel* olarak tehlikede hissettiğimi hatırlayamı-

yorum. Theodora'nın kapısının ardındaki varlığın kendisini yemeye geldiğini söylemesi bile pek..."

"Onu anlıyorum," dedi Eleanor, "çünkü ben de duruma cuk oturan sözcüğün o olduğunu düşündüm. O varlığın bizi yemek, içine almak, evin bir parçası kılmak istediğini hissettim, belki de... Ah, Tanrım. Ne demek istediğimi biliyorum ama kendimi ifade edemiyorum."

"Fiziksel bir tehlike yok," dedi Doktor kendinden emin bir şekilde. "Tarih boyunca hayaletler kimseye fiziksel zarar vermemiştir. Kurbanlar kendi kendilerine zarar verebilirler sadece. Hatta hayaletin zihne saldırdığı bile söylenemez. Çünkü zihin; düşünen, bilinçli zihin metanetlidir. Burada oturmuş konuşurken bilinçli zihinlerimizde hayalet inancı hiç yok. Dün geceden sonra bile 'hayalet' kelimesini söylerken kendimizi tutamayıp hafifçe gülümsüyoruz. Hayır, doğaüstü olayların tehlikesi çağdaş zihinlerin en zayıf olduğu noktadan saldırmalarıdır; o yerde koruyucu batıl inanç zırhımızı çıkarmış, başka bir korunma yöntemi de benimsememiş oluruz. Hiçbirimiz dün gece bahçede koşan şeyin bir hayalet olduğunu mantıksal olarak düşünmüyoruz, ama dün gece Tepedeki Ev'de bir şeyler *olup bittiği* kesin ve zihnin içgüdüsel sığınağı -yani kendinden şüphe etmek- eleniyor. 'Hayal gücümün ürünüydü,' diyemiyoruz, çünkü üç kişi daha oradaydı."

"Ben şöyle diyebilirim," diye araya girdi Eleanor gülümseyerek, "Üçünüz de hayal gücümün ürünüsünüz, bunların hiçbiri gerçek değil."

"Buna gerçekten inandığını düşünsem," dedi Doktor ciddiyetle, "seni hemen bu sabah Tepedeki Ev'den yollardım. Öyle hissetsen Tepedeki Ev'in tehlikelerine kucak açmana ramak kalmış bir ruh hali içinde olurdun."

"Yani zırdeli olduğunu düşünürdüm demek istiyor, Nell'ciğim."

"Eh," dedi Eleanor, "öyle olurdum herhalde. Hepinize karşı Tepedeki Ev'in tarafını tutsam, beni kovmanızı beklerdim." Neden ben, diye merak etti. Neden ben? Kamu vicdanı mıyım ben? Diğerlerinin küstahlıklarından farkına varamadıkları şeyleri soğukkanlılıkla söylemem mi bekleniyor hep? En zayıf kişi olmam mı, Theodora'dan daha zayıf olmam mı gerekiyor? Aramızda, diye düşündü; diğerlerine düşman olma ihtimali en düşük kişi benim kesinlikle.

"*Poltergeist*lar bambaşka bir meseledir," dedi Doktor, bir an Eleanor'a bakarak. "Sadece fiziksel dünyayla ilgilenirler. Taş atarlar, nesneleri oynatırlar, tabakları kırarlar. Borley Papaz Evi'ndeki Bayan Foyster onlardan çok çekmişti ve sonunda en sevdiği çaydanlığı pencereden dışarı atılınca öfkeden gözü döndü. Ama *poltergeist*lar doğaüstü varlıklar topluluğunun en alt tabakasına aittirler. Yıkıcı, ama akılsız ve iradesizdirler; alt tarafı başıboş güçlerdir. Oscar Wilde'ın," dedi hafifçe gülümseyerek "hoş öyküsü 'Şu Bizim Hortlak*'ı hatırlıyor musunuz?"

"İngiliz hayaletin hakkından gelen Amerikalı ikizler hakkındaki?"

"Kesinlikle. O Amerikalı ikizlerin aslında bir *poltergeist* fenomeni olduklarını düşünmekten hoşlanmışımdır hep. *Poltergeist*larm daha ilginç tezahürleri gölgede bırakabildikleri kesin. Kötü hayaletler iyileri kovarlar." Mutlu mutlu el çırptı. "Başka her şeyi de kovarlar," diye ekledi. "İskoçya'da *poltergeist*ların istilasına uğramış bir köşk var, orada bir günde kendiliğinden tam on yedi tane yangın çıktı. *Poltergeist*lar yatakları bir ucundan kaldırarak insanları yere atmayı severler; ayrıca bir papazın her gün kafasına rakip bir kiliseden çalınma ilahi kitaplarını fırlatan bir *poltergeist* yüzünden evini terk etmek zorunda kaldığı vakayı hatırlıyorum."

---

* Orijinal adı *The Canterville Ghost*. Türkçeye Nihal Yeğinobalı çevirmiştir.

Eleanor birdenbire gülmek istedi nedense. Masanın başına koşup Doktor'u kucaklamak, çimenlikte döne döne şarkı söylemek, bağıra çağıra kollarını sallamak ve Tepedeki Ev'in odaları etrafında empati ve sahiplenme duygusuyla büyük çemberler çizmek istiyordu. Buradayım, diye düşündü. Buradayım. Gözlerini hemen neşeyle kapadı, sonra da Doktor'a çekinmeden, "Peki bugün ne yapacağız?" diye sordu.

"Hâlâ çocuklar gibisiniz," dedi Doktor gülümseyerek. "Hep bugün ne yapacağız diye soruyorsunuz. Oyuncaklarınız size yetmiyor mu? Veya birbiriniz? *Benim* işlerim var."

"*Aslında* benim tek yapmak istediğim," Theodora kıkırdadı, "şu tırabzandan aşağı kaymak." Eleanor gibi o da heyecan ve neşe içindeydi.

"Saklambaç," dedi Luke.

"Başınızı alıp gitmeyin," dedi Doktor. "Neden bilmiyorum ama bundan kaçınmak mantıklı gibi geliyor."

"Çünkü ormanda ayılar var," dedi Theodora.

"Ve tavan arasında kaplanlar," dedi Eleanor.

"Ve kulede yaşlı bir cadı, oturma odasında da bir ejderha."

"Çok ciddiyim," dedi Doktor gülerek.

"Saat on. Onda—"

Doktor, "Günaydın Bayan Dudley," deyince Eleanor, Theodora ve Luke arkalarına yaslanıp katıla katıla güldüler.

"Onda sofrayı toplarım."

"Sizi çok bekletmeyeceğiz. Bize on beş dakika verin lütfen, sonra sofrayı toplayabilirsiniz."

"Kahvaltı sofrasını saat onda toplarım. Birde öğle yemeği sofrasını hazırlarım. Altıda akşam yemeği sofrasını hazırlarım. Saat on."

"Bayan Dudley," diye sertçe söze başlayan Doktor, Luke'un yüzünün sessiz kahkahalarla gerildiğini görünce gözlerini peçe-

tesiyle örtüp kendini koyverdi. "Sofrayı toplayabilirsiniz Bayan Dudley," diyerek pes etti.

Kahkahalarının yankıları Tepedeki Ev'in hollerinde gezinip oturma odasındaki mermer heykellere, yukarıdaki çocuk odasına ve kulenin tuhaf, küçük başlığına ulaşırken koridordan mutlu mutlu geçip salona girdiler ve gülmeyi sürdürerek koltuklarına yığıldılar. "Bayan Dudley ile dalga geçmemeliyiz," diyen Doktor öne eğildi. Yüzünü ellerinin arasına almıştı ve omuzları sarsılıyordu.

Uzun süre güldüler. Arada sırada yarım yamalak cümleler kuruyorlardı. Birbirlerine bir şeyler söylemeye çalışıyor, çılgınca birbirlerini işaret ediyorlardı. Kahkahaları Tepedeki Ev'i sarsıyordu. Sonunda bitkin düşmüş ve karınlarına ağrılar saplanmış bir halde arkalarına yaslandılar. Tükenmişlerdi, birbirlerini süzdüler. "Şimdi..." diye konuşmaya başlayan Doktor'un sözü Theodora'nın hafif kıkırtısıyla kesildi.

Doktor, "Şimdi," diye daha sertçe tekrarlayınca sustular. "Biraz daha kahve istiyorum," dedi yalvarırcasına. "Hepimiz istemiyor muyuz?"

"Yani gidip Bayan Dudley'e mi söyleyelim?" diye sordu Eleanor.

"Nasıl yani, saat bir veya altı değilken gidip ondan kahve mi *isteyelim*?" diye sordu Theodora.

"Kabaca, evet," dedi Doktor. "Luke, oğlum, Bayan Dudley'in favorisi olduğun gözümden kaçmış değil..."

"Peki," diye sordu Luke hayretle, "böyle imkânsız bir gözlemde bulunmayı nasıl başardınız? Bayan Dudley benden, rafına düzgün yerleştirilmemiş bir tabak kadar nefret ediyor, Bayan Dudley'in gözünde..."

"Sonuçta bu ev sana kalacak," dedi Doktor onu ikna etmek için. "Bayan Dudley, ailenin yaşlı hizmetçisi olarak seni genç patronu gibi görüyordur."

"Bayan Dudley'in gözünde ben yere düşürülmüş bir çataldan bile daha aşağılığım. O yaşlı budaladan bir şey istemek niyetindeyseniz Theo'yu veya sevimli Nell'imizi gönderin, n'olur. *Onlar* korkmazlar..."

"Hayır," dedi Theodora. "Âciz bir dişiyi Bayan Dudley ile yüzleşmeye gönderemezsiniz. Nell'le ben korunmak için buradayız, siz korkaklar adına savaşmak için değil."

"Doktor..."

"Saçmalama," dedi Doktor hararetle. "*Ben* bu yaşta gidip de ondan kahve isteyecek değilim herhalde, hem zaten sana bayılıyor, *biliyorsun*."

"Küstah ihtiyar," dedi Luke. "Bir fincan kahve uğruna beni feda ediyor. Bakın, bu davada Luke'unuzu kaybederseniz şaşırmayın öyleyse. Bunu söylerken son derece müteessirim ama belki de Bayan Dudley henüz kahvaltısını yapmamıştır ve beni dilim dilim kesip una bulayarak yağda kızartır veya ruh haline bağlı olarak buğulama yapar. Geri dönmezsem," parmağını Doktor'un burnunun altında uyarırcasına salladı, "yalvarırım öğle yemeğinize had safhada şüpheyle yaklaşın." Bir devi öldürmeye gider gibi, abartılı bir şekilde eğilerek vedalaştı ve kapıyı ardından kapadı.

"Tatlı Luke," Theodora keyifle gerindi.

"Tepedeki Ev de tatlı," dedi Eleanor. "Theo, yan bahçede ot bürümüş kameriyemsi küçük bir yer var, dün fark ettim. Bu sabah oraya bakalım mı?"

"Harika olur," dedi Theodora. "Tepedeki Ev'in her köşesinin tadını çıkarmadan gitmek istemem. Hem zaten bu güzel havada içeride vakit geçirmek olmaz."

"Luke'u da çağırırız," dedi Eleanor. "Ya siz Doktor?"

"Notlarım..." diye söze başlayan Doktor Montague birden sustu, çünkü kapı öyle ansızın açıldı ki Eleanor'un aklından sade-

ce Luke'un Bayan Dudley'in karşısına çıkmayı göze alamayıp kapıya yaslanarak öylece beklemiş olduğu düşüncesi geçti. Luke'un bembeyaz yüzünü görüp Doktor'un hiddetle, "Birinci kuralımı kendim çiğnedim, onu tek başına gönderdim," dediğini duyunca kendi sesinin, "Luke? Luke?" diye telaşla sorduğunu işitti.

"Bir şeyim yok." Luke gülümsemeyi başardı. "Ama uzun koridora bir gelin."

Yüzü, sesi ve gülümseyişi karşısında ürpererek sessizce ayaklandılar ve peşinden kapıdan geçerek ön hole açılan uzun, karanlık koridora girdiler. Yanan bir kibriti duvara doğru tutan Luke, "Burası," dediğinde Eleanor'un sırtından aşağı hafif bir ürperti döne döne indi.

"Orada... Bir şey mi yazıyor?" diye sordu Eleanor görebilmek için duvara sokularak.

"Yazıyor," dedi Luke. "Ancak geri dönerken fark ettim. Bayan Dudley olmaz dedi," diye ekledi gergin bir sesle.

"El fenerim." Doktor'un koridorun bir ucundan diğerine doğru yavaşça yürürken cebinden çıkardığı el fenerinin ışığı harfleri aydınlattı. "Tebeşir," dedi Doktor. Yaklaşıp harflerden birine parmak ucuyla dokundu. "Tebeşirle yazılmış."

Harfler büyük, kargacık burgacıktı ve Eleanor onları kötü çocukların çitlere yazdıkları şeylere benzetti. Ama inanılmayacak kadar gerçekti, koridorun kalın lambrilerinin üstünden geçerken aralarda kesintiye uğramıştı. Koridor boydan boya harflerle kaplanmıştı sanki. Eleanor sırtını karşı duvara yasladığında bile onları neredeyse okunamayacak kadar büyük buldu.

Luke usulca, "Okuyabiliyor musunuz?" diye sorunca Doktor el fenerini kımıldatarak yavaşça okudu: YARDIM ET ELEANOR EVE GEL.

"Hayır." Eleanor sözcüklerin boğazında düğümlendiğini hissetti. Doktor okurken ismini duvarda görmüştü. Bu benim, diye düşündü; duvarda öyle apaçık duran benim ismim, bu evin duvarlarında olmamam gerekirdi. "*N'olur* silin şunu," derken omuzlarında Theodora'nm kolunu hissetti. "*Delilik* bu," dedi Eleanor hayretle.

"Delilik demekte haklısın," dedi Theodora sert bir sesle. "İçeri geç Nell, otur. Luke bir şeyler getirip şunu siler."

"Ama cidden *delilik,*" dedi Eleanor duvardaki ismini kımıldamadan okuyarak. "*Neden—?*"

Doktor onu kararlılıkla oturma odasına soktu ve kapıyı kapadı. Luke mesaja mendiliyle hücum etmişti bile. "Şimdi beni dinle," dedi Doktor Eleanor'a. "Sırf ismin yazıldı diye—"

"Mesele bu işte," dedi Eleanor ona bakarak. "İsmimi biliyor, değil mi? *İsmimi* biliyor."

"Çeneni kapar mısın lütfen?" Theodora onu şiddetle sarstı.

"Sen mi yazdın?" Eleanor, Theodora'ya döndü. "N'olur söyle... Kızmayacağım, yeter ki gerçeği bileyim - Belki de sadece şakaydı? Beni korkutmak için?" Doktor'a yalvarırcasına baktı.

"Hiçbirimizin yazmadığını biliyorsun," dedi Doktor.

Luke odaya ellerini mendiline silerek girince Eleanor umutla ona döndü. "Luke," dedi, "sen yazdın, değil mi? Dışarı çıkınca?"

Luke ona bakakaldı ve sonra gelip kızın koltuğunun kolluğuna ilişti. "Bak," dedi, "gidip her yere ismini yazmamı mı istiyorsun? Baş harflerini ağaçlara kazımamı mı? Minik kâğıt parçalarına 'Eleanor, Eleanor' yazmamı mı?" Eleanor'un saçını hafifçe çekti. "O kadar aptal değilim," dedi. "Haddini bil."

"Peki, neden ben?" dedi Eleanor onlara teker teker bakarak. Dışarıdayım ve ben seçildim, diye düşündü çılgınca ve sonra çabucak, yalvarırcasına ekledi, "Sizden daha fazla dikkat çekecek bir şey mi yaptım?"

"Anormal bir şey yapmadın canım," dedi Theodora. Ateşin yanında duruyordu, şömine rafına yaslanmıştı, parmaklarını tık tık vuruyordu ve konuşurken ışıl ışıl gülümseyerek Eleanor'a bakıyordu. "Belki de sen yazmışsındır."

Sinirlenen Eleanor, "Bu pis evin her tarafında ismimi görmek *istiyor* muyum sanıyorsun?" dedi neredeyse bağırarak. "İlgi odağı olmaktan *hoşlanıyor* muyum sanıyorsun? Sonuçta şımarık bir bebek olan ben değilim - *Ben* ilgi odağı olmaktan hoşlanmam—"

"Yardım istiyordu, dikkat ettin mi?" dedi Theodora istifini bozmadan. "Belki de zavallı küçük hizmetçinin ruhu sonunda iletişim kurmanın bir yolunu bulmuştur. Belki de sadece pasaklı, çekingen birini bekliyordu—"

"Sadece bana hitap etti çünkü belki de hiçbir yardım çağrısının senin şu soğuk bencilliğini aşamayacağını biliyordu. Belki de senden çok daha anlayışlı ve yardımsever olduğum için—"

"Veya belki de onu sen yazdığın için tabii," dedi Theodora tekrar.

Kadınların tartıştığını gören erkeklerin genellikle yaptıkları gibi Doktor'la Luke geri çekilmişlerdi. Mutsuz bir suskunluk içinde yan yana duruyorlardı. Gerilmişlerdi. Sonunda Luke kımıldayıp konuştu. Hayretle, "Yeter artık, Eleanor," deyince Eleanor hışımla ona dönüp tepindi. "Bu ne cüret?" dedi solumakta zorlanarak. "Bu ne *cüret*?"

Eleanor, Doktor'a ve ardından gülümseyerek kendisini seyretmekte olan Luke'a bakınca Doktor güldü. Benim sorunum ne? diye düşündü Eleanor. Ama Theodora'nın bilerek öyle davrandığını, korkmayayım da sinirleneyim diye öyle söylediğini sanıyorlar; beni parmaklarında oynatmaları ne utanç verici, diye geçirdi aklından. Yüzünü elleriyle örtüp koltuğuna oturdu.

"Nell, canım," dedi Theodora, "*özür* dilerim."

Bir şeyler söylemeliyim, dedi Eleanor kendine. İyi huylu olduğumu göstermeliyim, iyi huylu biriyim ben, kendimden utandığımı sansınlar. "Asıl *ben* özür dilerim," dedi. "Korkmuştum."

Doktor, "Elbette korktun," deyince Eleanor; ne kadar basit biri, ne kadar şeffaf ve duyduğu bütün saçmalıklara inanıyor, diye düşündü. Hatta Theodora'nm beni şok edip isteriden kurtardığını bile sanıyor. Doktor'a gülümsedi ve artık sürüye geri döndüm, diye düşündü.

"Cidden çığlık atmaya başlayacaksın sanmıştım," dedi Theodora Eleanor'un koltuğunun yanında diz çökerek. "Yerinde olsam *ben* çığlığı basardım. Ama kontrolü yitirmeni göze alamayız, biliyorsun."

Theodora'dan başkasının ilgi odağı olmasını da göze alamayız, diye düşündü Eleanor; Eleanor dışlanacaksa, tek başına dışlanacak. Elini uzatıp Theodora'nm başına pat pat vurarak, "Sağ ol. Bir ara sinirlerim bozuldu galiba," dedi.

"Bir an için saç saça baş başa kavga edeceksiniz sandım," dedi Luke, "neyse ki Theodora'nm ne yaptığını anlamam uzun sürmedi."

Theodora'nın parlak, mutlu gözlerine bakarak gülümseyen Eleanor; ama Theodora'nm yaptığı o değildi kesinlikle, diye düşündü.

2

Tepedeki Ev'de zaman yavaş geçiyordu. Eleanor'la Theodora, Doktor'la Luke dehşete karşı tetikte durarak bereketli tepelerle sarmalanmış ve evin sıcak, karanlık lükslerine güvenli bir şekilde kendilerini kaptırmış halde, onları belki birazcık sıkan sükûnet içinde bir gün ve gece geçirdiler. Yemeklerini birlikte yediler. Bayan Dudley hâlâ mükemmel bir aşçıydı. Soh-

bet edip satranç oynadılar. Doktor *Pamela*'yı bitirip *Sör Charles Grandison*'a başladı. Arada sırada yalnız kalma arzusuna kapılıp bazı saatleri odalarında tek başlarına, rahatsız edilmeden geçirdiler. Theodora, Eleanor ve Luke evin arkasındaki sık çalılıkları keşfe çıktılar ve küçük kameriyeyi buldular; Doktor ise geniş çimenlikte, onları görüp duyabileceği bir yerde oturup yazdı. Duvarlarla çevrili, yabani otlarla kaplanmış bir gül bahçesi ve Dudleylerin üstüne titredikleri bir sebze bahçesi keşfettiler. Sık sık dere kıyısında piknik yapmaktan bahsettiler. Kameriyenin civarında yaban çilekleri vardı; Theodora, Eleanor ve Luke bir mendil dolusu toplayıp Doktor'un yanına çimenlere uzanarak onları yiyince elleriyle ağızları boyandı; Doktor notlarından başını kaldırıp güldü ve çocuk gibisiniz, dedi. Her biri o ana kadar Tepedeki Ev'de duyduklarını ve gördüklerini -özensizce ve ayrıntılara pek dikkat etmeden- yazdı, Doktor da bu kâğıtları dosyasına koydu. Ertesi sabah -Tepedeki Ev'deki üçüncü sabahlarında- Doktor Luke'un yardımıyla üst kattaki holün zemininde keyifli ve çıldırtıcı bir saat geçirerek soğuk noktanın tam ebatlarını tebeşir ve mezurayla saptamaya çalıştı, Eleanor'la Theodora'ysa holde bağdaş kurarak Doktor'un ölçümlerini not aldılar ve SOS oynadılar. Ellerinin aşırı soğuk yüzünden sürekli donması sebebiyle tebeşirle mezurayı bir dakikadan fazla tutamaması Doktor'un işini epey zorlaştırmıştı. Luke mezuranın bir ucunu kapı eşiğinden tutabiliyordu, ama eli soğuk noktaya girince parmakları güçsüzleşiyor ve çaresizce gevşiyordu. Soğuk noktanın ortasına bırakılan termometre cıvasının hareket etmeyi reddederek oradaki sıcaklığın holün geri kalanıyla aynı olduğunda diretmesi, Doktor'un Borley Papaz Evi'nde on bir derecelik bir düşüş saptayan istatistikçilere öfkeyle verip veriştirmesine yol açtı. Soğuk noktayı elinden geldiğince tanımlayıp elde ettiği sonuçları not aldıktan sonra öğle yemeği vaktinde onları alt kata indirdi ve diğerlerine meydan

okuyarak ikindinin serinliğinde kriket oynamak için kendisiyle buluşmalarını söyledi.

"Böyle muhteşem bir sabahı," diye açıkladı, "döşemedeki soğuk noktaya bakarak geçirmek salakça. Dışarıda daha çok vakit geçirmeye özen gösterelim." Gülmelerine biraz şaşırdı.

"Dışarıda bir yerlerde hâlâ bir dünya var mı?" diye sordu Eleanor merakla. Bayan Dudley onlara şeftalili kek yapmıştı. Eleanor tabağına bakarak, "Bayan Dudley'in geceleri başka bir yerlere gidip her sabah buraya krema taşıdığına şüphem yok, Bay Dudley de her öğleden sonra yiyecek getiriyor, ama hatırlayabildiğim kadarıyla buradan başka bir yer yok," dedi.

"Issız bir adadayız," dedi Luke.

"Hayalimde Tepedeki Ev'den başka bir dünya canlandıramıyorum," dedi Eleanor.

"Belki de," dedi Theodora, "ne kadar zamandır burada mahsur kaldığımızı anlamak için her gün bir sopaya çentik atmalı veya çakıl taşlarını üst üste dizmeliyiz."

"Dışarıdan hiç haber almamak ne hoş." Luke tabağına bol bol kremşanti aldı. "Mektup yok, gazete yok, kim bilir neler oluyor."

"Maalesef—" diyen Doktor sustu. "Pardon," diye devam etti. "Söylemek istediğim sadece şuydu, dışarıdan haber *alacağız* ve bu kötü bir şey değil tabii. Bayan Montague, yani eşim cumartesi geliyor."

"Ama cumartesi ne zaman?" diye sordu Luke. "Bayan Montague'yü görmek çok hoş olur elbette."

"Öbür gün." Doktor düşündü. "Evet," dedi bir dakika sonra, "öbür gün cumartesi sanırım. Cumartesi olduğunu," dedi onlara gözleri biraz parlayarak "Bayan Montague'nün gelmesinden anlayacağız elbette."

"Umarım geceleri tuhaf sesler duymayı beklemiyordur," dedi Theodora. "Tepedeki Ev'de umduğumuzu bulamadık bence. Ya

da bir bakmışsınız ev Bayan Montague'yü psişik deneyim yağmuruna tutmuş."

"Bayan Montague," dedi Doktor, "öyle şeylere gayet hazırlıklı olacaktır."

Theodora, "Ortalığın," dedi Eleanor'a, Bayan Dudley'in dikkatli bakışları altında öğle yemeği sofrasından kalkarlarken "neden *bu kadar* sakin olduğunu merak ediyorum. Böyle beklemek sinir bozucu bence. Bir şeylerin olmasından bile kötü neredeyse."

"Bekleyen biz değiliz," dedi Eleanor. "Ev bekliyor. Bence doğru zamanı kolluyor."

"Belki de kendimizi güvende hissetmemizi bekliyor, sonra da harekete geçecek."

"Ne kadar bekleyebilir merak ediyorum." Eleanor büyük merdivenden ürpererek çıkmaya başladı. "İçimden ablama mektup yazmak geliyor neredeyse. Bilirsin... 'Tepedeki Ev eğlenceli bir yer, burada resmen *harika* zaman geçiriyorum...' diye."

"'Gelecek yaz bütün aileyi buraya getirmeyi ciddi ciddi düşünmelisin,'" diye devam etti Theodora. "'Her gece battaniyelerin altında uyuyoruz...'"

"'Havası öyle güzel ki, özellikle de üst kattaki holün...'"

"'İnsan sırf hayatta olduğuna bile seviniyor...'"

"'Sürekli bir şeyler oluyor...'"

"'Medeniyet o kadar uzakta ki...'"

Eleanor güldü. Theodora'nın önünde, merdivenin tepesindeydi. Karanlık koridor bu akşam biraz aydınlıktı, çünkü çocuk odasının kapısını açık bırakmışlardı ve kuleye bakan pencerelerden giren gün ışığı Doktor'un yerde bıraktığı mezurayla tebeşiri aydınlatıyordu. Merdiven sahanlığındaki vitraydan yansıyan ışık mavi, turuncu ve yeşil renklere bürünerek hole dağılıyordu.

"Uyuyacağım," dedi Eleanor. "Hayatımda hiç bu kadar tembellik etmemiştim."

"Ben de yatağıma uzanıp tramvayların hayalini kuracağım," dedi Theodora.

Eleanor odasına girmeden önce kapıda duraksayıp çabucak etrafa bakınmayı âdet edinmişti; masmavi odaya henüz alışamadığı için yaptığını düşünüyordu bunu. İçeri girince hep kapalı bulduğu pencereyi açmaya giderdi. Bugün odanın ortasına gelmişken Theodora'nın kapısının sertçe kapandığını ve genç kadının boğuk bir sesle, "Eleanor!" diye bağırdığını işitti. Eleanor hemen hole koşup Theodora'nın kapı eşiğine gitti ve durup onun omzunun üstünden dehşetle baktı. "Bu *ne?*" diye fısıldadı.

"*Neye* benziyor?" Theodora'nın sesi deli gibi yükseldi. "*Neye* benziyor geri zekâlı?"

Bunu da affetmeyeceğim, diye düşündü Eleanor şaşkınlığına karşın net bir şekilde. "Boyaya benziyor," dedi tereddütle. "Ama" -birden fark etti- "iğrenç kokuyor."

"Kan," diye noktayı koydu Theodora. Kapıya tutunmuş, kapıyla birlikte sallanıyor ve öylece bakıyordu. "Kan," dedi. "Her tarafta. Görüyor musun?"

"Elbette görüyorum. Ayrıca *her* tarafta değil. Abartmayı kes." İnsafa gelip aslında Theodora'nm pek abartmadığını düşündü. Bu aralar ikimizden biri gerçekten çıldıracak ve umarım bu kişi ben olmam, çünkü aklıma mukayyet olmaya çalışıyorum. Çıldıran Theodora olacak, dedi kendine. Sonra soğuk bir edayla, "Yine duvara yazı mı yazılmış?" diye sordu. Ve Theodora'nm delice kahkahasını duyunca, belki de ben çıldırırım ama bunu göze alamam, sakin olmalıyım, diye düşünüp gözlerini kapadı. Duydun mu, gerçek aşkın geliyor, şarkısı alçalıp yükseliyor. Uzaklara gitme tatlım, sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır, diye geçirdi içinden.

"Evet, canım," dedi Theodora. "Nasıl yaptın bilemiyorum."

Bilge adamların oğulları bilir. "Kendine gel," dedi Eleanor. "Luke'u çağır. Ve Doktor'u."

"Neden?" diye sordu Theodora. "Bu sadece bana yapılmış küçük bir sürpriz değil mi? Sadece ikimizin paylaşması gereken bir sır değil mi bu?" Sonra odaya girmesini onu tutarak engellemeye çalışan Eleanor'un elinden kurtulup büyük gardıroba koştu ve kapısını açıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Giysilerim," dedi, "giysilerim."

Eleanor sakince dönüp merdivenin başına gitti. "Luke," diye seslendi tırabzana yaslanarak. "Doktor." Bağırmamış ve sesini yükseltmemeye çalışmıştı, ama Doktor'un kitabının yere düştüğünü ve ardından Luke'la beraber merdivene koştuklarını işitti. Onları seyretti ve kaygılı yüzlerini gördü, su yüzüne çıkmaya hazır huzursuzlukları onu şaşırttı. Sanki her an birinin yardım çığlığını duymayı bekliyorlardı. Akıl ve anlayış bizi hiç koruyamıyor, diye düşündü. "Theo," dedi merdivenin tepesine vardıklarında. "İsterikleşti. Birisi -bir şey- odasını kırmızı boyayla boyamış, şimdi de giysilerine bakıp ağlıyor." Bundan daha iyi ifade edemezdim, diye düşünerek dönüp peşlerinden gitti. Bundan daha iyi ifade edebilir miydim? diye sordu kendi kendine ve gülümsediğini fark etti.

Theodora hâlâ odasında hüngür hüngür ağlıyor ve gardırop kapısını tekmeliyordu. Elinde keçeleşmiş ve lekelenmiş sarı gömleğini tutuyor olmasa geçirdiği sinir krizine komik denebilirdi. Diğer giysileri askılarından çekilip çıkarılmış ve gardırobun dibinde ezik, karmakarışık bir tomar oluşturmuşlardı. Hepsi de lekelenmiş, kıpkırmızıydılar. Luke, "Ne olmuş?" diye sorunca Doktor kafasını sallayarak "Kan olduğuna yemin edebilirim, ama bu kadar çok kan bulmak için neredeyse—" dedi ve sonra birden sustu.

Hepsi bir an sessizce durup Theodora'nın yatağının tepesine, duvar kâğıdına kargacık burgacık kırmızı harflerle yazılmış YARDIM ET ELEANOR EVE GEL yazısına baktılar.

Bu sefer hazırım, diye düşünen Eleanor, "Onu buradan çıkaralım. Odama getirin," dedi.

Theodora Doktor'a, "Giysilerim mahvolmuş," diyordu. "Giysilerimi görüyor musunuz?"

Koku berbattı. Duvardaki yazı akmış ve yayılmıştı. Duvardan gardıroba doğru çizgi halinde akan damlalar vardı -belki de Theodora'nın dikkatini gardıroba çeken bu çizgiydi- ve yeşil kilimde büyük, biçimsiz bir leke göze çarpıyordu. "İğrenç," dedi Eleanor. "Lütfen Theo'yu odama getirin."

Luke'la Doktor, Theodora'yı ikna ederek banyodan geçirip Eleanor'un odasına soktular. Kırmızı boyaya bakan Eleanor (boya olmalı, dedi kendine; boya *olmalı*, başka ne *olabilir* ki?) yüksek sesle "Ama *neden?*" diye sordu. Başını kaldırıp duvardaki yazıya baktı. Burada, diye düşündü zarafetle; ismi kanla yazılmış biri duruyor. Şu an biraz saçmalıyor olabilir miyim?

"Theodora iyi mi?" diye sordu odaya tekrar giren Doktor'a dönerek.

"Birkaç dakika içinde düzelir. Bir süre seninle kalsa iyi olacak sanırım, bir daha *burada* uyumak isteyeceğini hiç sanmam." Doktor yorgun yorgun gülümsedi. "Bence uzun bir süre herhangi bir kapıyı tek başına açamaz."

"Benim giysilerimi giymesi gerekecek galiba."

"Galiba, itirazın yoksa." Doktor ona merakla baktı. "Bu mesaj seni önceki kadar rahatsız etmedi mi?"

"Fazla aptalca," dedi Eleanor kendi hislerini anlamaya çalışarak. "Burada durmuş bakıyorum ve *sebebini* anlamaya çalışıyorum. Yani, güldürmeyen bir şaka gibi. *Çok daha fazla* kork-

muş olmam gerekirdi sanırım ve korkmuyorum, çünkü gerçek olamayacak kadar korkunç. Ayrıca aklıma Theo'nun kırmızı oje sürmesi gelip duruyor..." Kıkırdayınca Doktor ona sertçe baktı, ama Eleanor devam etti, "Boya da olabilirdi, anlamıyor musunuz?" Konuşmayı kesemiyorum, diye düşündü; bütün bunlarla *neyi* açıklamaya çalışıyorum ki? "Belki de," dedi, "Theo'nun zavallı giysilerine bakıp çığlığı bastığını ve beni duvarının her tarafına ismimi yazmakla suçladığını gördükten sonra durumu ciddiye alamıyorum. Belki de her şey için beni suçlamasına alışmaya başlamışımdır."

Doktor, "Kimsenin seni suçladığı yok," deyince Eleanor azarlandığını hissetti.

"Umarım giysilerimi kendine layık görür," dedi alayla.

Doktor dönüp odaya bakındı. Bir parmağıyla duvardaki harflere ihtiyatla dokundu ve Theodora'nın sarı gömleğini ayağıyla itti. "Sonra," dedi dalgın dalgın. "Belki yarın." Eleanor'a göz atıp gülümsedi. "Bunu aynen çizebilirim," dedi.

"Size yardım edebilirim," dedi Eleanor. "Midemi bulandırıyor ama beni korkutmuyor."

"Evet," dedi Doktor. "Ama bence şimdilik odayı kapalı tutsak iyi olur. Theodora bir daha buraya girmesin. Ben sonra boş bir zamanımda odayı incelerim. Bir de," dedi bir an gülümseyerek "Bayan Dudley'in buraya temizliğe gelmesini istemiyorum."

Eleanor onun hol kapısını odanın içinden kilitlemesini sessizce seyretti, ardından banyodan geçtiler ve Doktor, iki odayı birbirine bağlayan kapıyı da kilitledi. "Bakalım buraya bir yatak daha getirebilecek miyim," dedi ve sonra biraz çaresizce ekledi, "Soğukkanlılığını korumayı iyi becerdin Eleanor, bana yardımcı oldun."

Memnuniyetle, "Söylemiştim ya, midemi bulandırıyor ama beni korkutmuyor," diyen Eleanor Theodora'ya döndü. Theodo-

ra, Eleanor'un yatağında yatıyordu. Ellerine bulaşan kırmızılığın kendi yastığım da kirlettiğini gören Eleanor'un midesi bulandı. "Bak," dedi sertçe, Theodora'nın yanına giderek, "yeni giysiler bulana veya seninkileri temizleyene kadar benim giysilerimi giymen gerekecek."

"Temizlemek mi?" Theodora yatakta kıvranarak döndü ve lekeli ellerini gözlerine bastırdı. "*Temizlemek* mi?"

"Tanrı aşkına," dedi Eleanor, "dur seni temizleyeyim." Daha önce hiç kimseden böylesine kontrolsüzce tiksinmediğini düşündü. Neden böyle hissettiğinin üzerinde durmadı, banyoya girip bir havlu ıslattı, geri dönüp Theodora'mn elleriyle yüzünü bastıra bastıra ovdu. Theodora'ya dokunmaktan iğrenerek "Üstüne o şeyden bulaşmış," dedi.

Birden Theodora ona gülümsedi ve "Senin yaptığını düşünüyor değilim," dedi. Eleanor dönünce Luke'un arkasında durduğunu, onlara tepeden baktığını gördü. Theodora, Luke'a, "Ne aptalım," deyince Luke güldü.

"Nell'in kırmızı kazağı sana çok yakışacak," dedi.

Theodora kötü niyetli, diye düşündü Eleanor; sevimsiz, namussuz hem de kirli. Havluyu banyoya götürüp soğuk suyun içine bıraktı. Çıktığında Luke "...buraya bir yatak daha koyarız, siz artık aynı odayı paylaşırsınız," diyordu.

"Odamızı ve giysilerimizi paylaşacağız," dedi Theodora. "İkizler gibi yaşayacağız desene."

"Kuzinler," dedi Eleanor, ama onu duyan olmadı.

3

"Eskiden cellâdın," dedi Luke kadehindeki brendiyi döndürerek, "bıçağını saplayacağı yerleri idamdan önce kurbanının karnına tebeşirle çizmesi sıkı sıkıya uygulanan bir kuralmış. Cellât elinin kaymasından korkarmış, anlarsınız ya."

Ona sopayla vurmak istiyorum, diye düşündü Eleanor koltuğunun yanındaki Theodora'nın kafasına tepeden bakarak; onu taş yağmuruna tutmak istiyorum.

"Çok ince bir ayrıntıymış bu, hem de çok. Çünkü kurban gıdıklanan biriyse tebeşirin hareketleri neredeyse katlanılmaz olurmuş tabii."

Ondan nefret ediyorum, diye düşündü Eleanor; beni hasta ediyor. Yıkandı, tertemiz oldu ve üstünde kırmızı kazağım var.

"Ama kurban zincirlerle asılarak idam edilecekse cellât—"

"Nell?" Theodora başını kaldırıp Eleanor'a gülümsedi. "Gerçekten üzgün olduğumu biliyorsundur."

Can çekişmesini seyretmek istiyorum, diye düşünen Eleanor gülümsemeye karşılık vererek "Saçmalama," dedi.

"Sufi öğretisine göre evren yaratılmamıştır, dolayısıyla yok edilemez. Öğleden sonrayı," diye bildirdi Luke ciddiyetle, "küçük kütüphanemizde geçirdim de."

Doktor iç geçirdi. Luke'a, "Bu gece satranç yok sanırım," deyince Luke başıyla onayladı. "Yorucu bir gündü," dedi Doktor, "ve bence siz bayanlar erken yatmalısınız."

"Brendiyle kendimi iyice uyuşturmadan olmaz," dedi Theodora kararlılıkla.

"Korku," dedi Doktor, "mantığın terkidir, mantıklı süreçlerden *isteyerek* vazgeçilmesidir. Ya ona teslim oluruz ya da onunla mücadele ederiz, ama ikisinin ortası yoktur."

"Düşünüyordum da," dedi Eleanor nedense hepsine bir özür borçluymuş gibi hissederek. "Çok sakin olduğumu sanırdım, ama aslında ödüm kopuyormuş, şimdi anladım." Şaşkınlıkla kaşlarını çatınca devam etmesini beklediler. "*Korktuğumda da* dünyanın mantıklı, güzel, korku barındırmayan yönlerini gayet net görebiliyorum; koltuklarla masaların ve pencerelerin hep aynı kaldık-

larının, hiç etkilenmediklerinin ve özenle dokunmuş halı deseninin kılını bile kıpırdatmadığının farkında oluyorum. Ama korkunca bu şeylerle benim bağlantım kayboluyor. Nesneler *korkmadıkları* için herhalde."

"Bence sadece kendimizden korkarız," dedi Doktor yavaşça.

"Hayır," dedi Luke. "Kendimizi açıkça, olduğumuz gibi görmekten."

"Gerçekte ne istediğimizi bilmekten," dedi Theodora. Yanağını Eleanor'un eline yaslayınca dokunuşundan nefret eden Eleanor elini hemen geri çekti.

"Ben hep yalnız kalmaktan korkarım," dedi Eleanor. *Böyle* mi konuşuyorum? Yarın çok pişman olacağım bir şey mi söylüyorum? Suçluluk duymama yol açacak yeni şeyler mi yapıyorum? diye düşünüyordu bir yandan. "O duvarlarda *benim* ismim yazılıydı, bu hissi hiçbiriniz anlayamazsınız... Öyle *tanıdık* ki." Ellerini sanki yalvarır gibi kaldırdı. "*Anlamaya* çalışın," dedi. "O benim biricik ismim ve bana ait. Ama bir şey onu kullanıyor, yazıyor ve bana onunla, kendi *ismimle* hitap ediyor—" Durdu ve diğerlerine teker teker bakarak, hatta Theodora'nın aşağıdan kendisine bakan yüzünden bile gözlerini kaçırmayarak "Bakın," dedi. "Benden sadece bir tane var. Sahip olduğum her şey benim. Dağıldığımı, kontrolümü yitirdiğimi, bölündüğümü; sadece bir yarımla, zihnimde yaşadığımı ve diğer yarımın âciz, telaşlı ve panik halinde olduğunu görüp de bunu durduramamaktan *nefret* ediyorum. Aslında zarar görmeyeceğimi biliyorum ama yine de zaman geçmek bilmiyor ve bir saniye bile uzadıkça uzuyor. Teslim olabilsem hepsine katlanırdım—"

Doktor sertçe, "*Teslim* olmak mı?" deyince Eleanor ona bakakaldı.

"Teslim olmak mı?" diye tekrarladı Luke.

"Bilmiyorum," dedi Eleanor şaşırarak. Öylesine konuşuyordum işte, dedi kendine; bir şey söylüyordum—Ne söylüyordum?

"Bunu daha önce de yapmıştı," dedi Luke Doktor'a.

Doktor ciddiyetle, "Biliyorum," dedi. Eleanor hepsinin kendisine baktıklarını hissedebiliyordu. "Üzgünüm," dedi. "Kendimi salak durumuna mı düşürdüm? Yorgun olduğum içindir herhalde."

"Kesinlikle hayır," dedi Doktor ciddiyetini koruyarak. "Brendini iç."

"Brendi mi?" Eleanor aşağıya doğru bakınca elinde bir brendi kadehi tuttuğunu fark etti. "Ne *diyordum?*" diye sordu onlara.

Theodora kıkırdadı. "İç," dedi. "İçkiye ihtiyacın var Nell'ciğim."

Eleanor brendisini uysalca yudumladı, içkinin içini keskin bir şekilde yaktığını hissetti ve sonra Doktor'a, "Hepiniz bana böyle baktığınıza göre salakça bir laf etmiş olmalıyım," dedi.

Doktor güldü. "İlgi odağı olmaya çalışma."

"Kibirli şey," dedi Luke sakin sakin.

Theodora, "İlla sahne ışıkları üzerinde olacak," deyince hepsi Eleanor'a bakarak sevecenlikle gülümsediler.

4

Yan yana yataklarda oturan Eleanor'la Theodora uzanıp sımsıkı el tutuştular. Oda buz gibi ve zifiri karanlıktı. Yandaki, o sabaha değin Theodora'ya ait olan odadan ne dediği anlaşılmayacak kadar kısık, gerçekliğinden şüphelenilemeyecek kadar süreğen bir ses bir şeyler söylemekteydi. Birbirlerinin ellerini kemiklerini hissedecek kadar sıkan Eleanor'la Theodora sese kulak kabartıyorlardı. O kısık ses hiç kesilmiyordu; mırıldanırken bazen bir sözcüğü vurgulamak için yükselerek bazense soluklanırken alçalarak sürüyordu. Sonra birden hafif bir gülüş, mırıltıların or-

tasından yükselen boğuk bir kahkaha duyuldu; giderek yükseldi, yükseldi ve sonra ansızın ince, acılı bir inlemeyle son bulunca kaldığı yerden devam etti.

Theodora ellerini gevşetip tekrar sıktı, sesler yüzünden bir anlığına boş bulunan Eleanor irkilip karanlıkta Theodora'nm bulunması gereken yere bakınca neredeyse çığlık atacaktı. Neden karanlık? *Neden karanlık?* diye düşündü. Dönüp Theodora'nın elini iki eliyle kavradı, konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Körlemesine ve donakalmış bir halde Theodora'nın elini tutmayı sürdürdü; zihnini canlandırmaya, tekrar mantık yürütmeye çalıştı. Işığı açık bırakmıştık, dedi kendine; öyleyse neden karanlık? Mırıltı devam ediyordu. Kısık ve süreğendi. Onlarla alay eder gibi, hafif ve akıcı bir ses. Eleanor hiç kımıldamadan yatarsa, hareketsiz yatıp dinlerse eğer, hiç durmayan o kesintisiz sesi duyup söylenenleri anlayabileceğini düşündü ve Theodora'nın elini çaresizce tutarken kendi elinin üstünde karşılık veren bir ağırlık hissetti.

Sonra yine o hafif, boğuk kahkaha geldi ve manyakça yükselerek sesi bastırdı. Ortalığa mutlak bir sessizlik çöküverdi. Eleanor nefes aldı, şimdi konuşup konuşamayacağını merak etti ve yüreğini sızlatan hafif, alçak bir ağlama sesi işitti. Sonsuz bir keder taşıyan yumuşak bir ağlama sesiydi bu, vahşi bir üzüntünün yol açtığı belirsiz, tatlı bir inilti. Bir *çocuk,* bir yerlerde bir çocuk ağlıyor, diye düşündü hayretle; bunu düşününce ilk kez gerçekten duyduğu oysa kâbuslarından tanıdığı vahşi bir çığlık koptu. "Defol!" diyordu çığlık. "Defol, defol, canımı yakma," ardından ağlayarak "N'olur canımı yakma. N'olur eve gitmeme izin ver." Ve sonrasında yine o hafif, kederli ağlayış duyuldu.

Dayanamıyorum, diye düşündü Eleanor kararlılıkla. Canavarlık bu, zalimlik, bir çocuğun canını yakıyorlar, kimsenin bunu yapmasına izin veremem. Mırıltı sürüyordu, kısık ve düzenliydi,

aralıksız devam ediyordu. Biraz yükselip alçalıyor ama hiç kesilmiyordu.

Zifiri karanlıktaki yatakta yan yattığını ve Theodora'nın elini iki eliyle, parmaklarının incecik kemiklerini hissedebilecek kadar sımsıkı tuttuğunu algılayınca buna daha fazla katlanmayacağım, diye düşündü Eleanor. Beni korkutacaklarını sanıyorlar. Eh, korkuttular da. Korkuyorum ama daha önemlisi, ben bir bireyim, insanım. Yürüyen, mantık yürüten, espritüel bir insanım. Bu delirmiş, pis evin pek çok şeyine katlanabilirim ama bir çocuğun zarar görmesine izin veremem; hayır, izin veremem. Tanrı aşkına, şimdi ağzımı açacağım ve haykıracağım, evet haykıracağım. "KES ŞUNU!" diye bağırdı. Işıklar aynen bıraktıkları gibi açıktı ve Theodora yatakta şaşkın ve üstü başı dağılmış bir halde oturmaktaydı.

"Ne?" diyordu Theodora. "Ne oldu Nell? Ne?"

"Tanrım, Tanrım," dedi Eleanor. Yataktan fırladı ve odanın diğer tarafına koşup bir köşede durdu. Titriyordu.

"Tanrım, Tanrım... Kimin elini tutuyordum ben?"

VI

Kalbin yollarını öğreniyorum, diye düşündü Eleanor büyük bir ciddiyetle ve sonra bu düşünceyle neyi kastetmiş olabileceğini merak etti. Vakit öğleden sonraydı ve Eleanor gün ışığında kameriyenin basamaklarında, Luke'un yanında oturuyordu; bunlar kalbin sessiz yollarıdır, diye düşündü. Solgun göründüğünü biliyordu, hâlâ sarsılmış haldeydi, gözlerinin altında siyah halkalar olduğunun farkındaydı, ama güneş sıcaktı, tepedeki yapraklar hafif hafif kımıldıyorlardı ve yanında Luke basamağa miskince uzanmıştı. "Luke," dedi, onunla dalga geçmesinden korktuğu için aklındakini yavaş yavaş söylerken "insanlar neden birbirleriyle konuşmak isterler? Yani insanların diğer insanlar hakkında hep öğrenmek istedikleri şey nedir?"

"Örneğin sen benim hakkımda ne öğrenmek istiyorsun?" Luke güldü. Ama neden *onun benim* hakkımda ne öğrenmek istediğini sormayacakmışım, diye düşündü; ne kadar da kendini beğenmiş... Ve gülerek, "Senin hakkında gördüklerimin ötesinde ne bilebilirim ki?" dedi. *Görmek* kelimesi seçebilecekleri arasında en son yeğleyeceği, ama en güvenlisiydi. Belki de ona, bana sadece benim bileceğim bir şeyi söyle demek gelmişti içinden. Veya bana seni hatırlatacak ne vereceksin?—Veya hatta, en önemsiz şeyler bile bana ait olmadı hayatta, bu konuda yardımcı olabilir misin? Sonra aptallık ya da arsızlık edip etmediğini düşün-

dü, kendi düşüncelerine şaşırmıştı; ama Luke ellerindeki yaprağa hafifçe kaşlarını çatarak kendini zor bir problemi çözmeye tamamen adamış biri gibi bakmaktaydı, o kadar.

Olabildiğince iyi bir izlenim uyandırmak için her sözünü dikkatle seçmeye çalışıyor, diye düşündü Eleanor. Hakkımdaki fikrini, bana nasıl görünmek istediğini verdiği yanıtlardan öğreneceğim. Ufak tefek gizemlerle tatmin olacağımı mı sanıyor, yoksa farklı görünmeye mi çabalayacak? Nazikçe flört mü edecek benimle? Bu aşağılayıcı olur, çünkü flört ederse etkileneceğimi bildiğini gösterir. Esrarengiz mi davranacak? Çılgınca mı? Peki, samimi değilse bile aramızda kalması gerekeceğini bildiğim tavırlarını nasıl değerlendirmeliyim? Ne olur Luke içten olsun, diye düşündü; eğer değilse de bunu fark etmeyeyim. Ya o bilge olsun ya da ben kör olayım. Yalvarırım hakkımda ne düşündüğünü, diye umdu kararlılıkla; hakkımda ne düşündüğünü adım gibi bilmeyeyim.

Sonra Luke ona bir bakış atıp gülümsedi. Eleanor bunun mütevazı bir gülümseyiş olduğunu artık öğrenmişti. Theodora Luke'u bu kadar yakından tanıyor mu, diye geçirdi içinden. Sevimsiz bir düşünceydi bu.

Luke'un, "Annemi hiç tanımadım," demesi muazzam bir şoka yol açtı. Hakkımdaki tek düşüncesi *bu* mu, bunu duymak istediğimi mi sanıyor? Samimiyetimizi ilerletip beni daha büyük sırlar paylaşmaya layık görmesini buradan yola çıkarak mı sağlayacağım? İç geçirsem mi? Mırıldansam mı? Çekip gitsem mi? "Kimse beni sahiplenerek sevmedi," dedi Luke. "Bunu anlayabileceğini sanıyorum?"

Hayır, diye düşündü Eleanor; beni bu kadar ucuz numaralarla oltaya getiremezsin. Sözcüklerden anlamam ve hislerimi onlarla takas etmeyi kabul etmem, bu adam bir papağan. Ona böyle bir şeyi asla anlayamayacağımı, kendine salya sümük acıyan

insanların beni etkilemediğini söyleyeceğim. Onu benimle dalga geçmeye teşvik ederek kendimi salak durumuna düşürecek değilim. "Anlıyorum, evet," dedi.

Luke, "Anlayabileceğini düşünmüştüm," deyince Eleanor'un içinden tokadı basmak geldi. "Bence sen çok iyi bir insansın, Nell," dedi Luke ve ardından, "sempatik ve dürüstsün," diye ekleyerek bir çuval inciri berbat etti. "Evine gittiğinde..." Ya bana çok önemli bir şey anlatmaya başlıyor ya da bu sohbeti kibarca bitirebilmek için zaman öldürüyor, diye düşündü; boş yere böyle konuşmaz, kendini bile bile ele verecek biri değil. İnsancıl bir sevgi gösterisinin beni baştan çıkarabileceğini, kendimi onun kollarına hemen atıvereceğimi mi sanıyor? Hanımefendi gibi davranamayacağımdan mı korkuyor? Hakkımda, düşüncelerim ve hislerim hakkında ne biliyor; bana acıyor mu? "Sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır," dedi.

"Evet," dedi Luke. "Dediğim gibi, annesiz büyüdüm. Şimdi benden başka herkesin benim eksikliğini çektiğim şeye sahip olduğunu görüyorum." Eleanor'a gülümsedi. "O kadar bencilim ki," dedi esefle, "hep birisinin, beni kanatları altına alıp yetişkine dönüştürecek birisinin bana kendime çekidüzen vermemi söyleyeceğini umuyorum."

Bencilin teki, diye düşündü Eleanor biraz şaşkınlıkla; hayatımda baş başa oturup konuştuğum tek adam bencilin biri ve buna sabır gösterecek değilim. Çok ilginç biri değil işte. "Neden kendi başına büyümüyorsun?" diye sorup Luke'un bunu kaç kişiden -kaç kadından- duymuş olduğunu merak etti.

"Zekisin." Peki, Luke kaç kez bu yanıtı vermişti?

Bu sohbetin büyük bölümü içgüdüsel olarak yapılıyor herhalde, diye düşündü Eleanor biraz eğlenerek. "Yapayalnız birisin herhalde," dedi usulca. Tek istediğim üstüme titrenmesi, diye

düşündü; oysa kalkmış bencil bir adamla saçma sapan konuşuyorum. "Gerçekten yapayalnız olmalısın."

Luke onun eline dokunup tekrar gülümsedi. "Sen çok şanslıymışsın," dedi ona. "Senin annen varmış."

2

"Kütüphanede buldum," dedi Luke. "Yemin ederim kütüphanede buldum."

"İnanılmaz," dedi Doktor.

"Bakın," dedi Luke. Büyük kitabı masaya koyup başlık sayfasını açtı. "Kendi eliyle yazmış... Bakın, başlık mürekkeple yazılmış: ANILAR, SOPHIA ANNE LESTER CRAIN *için, Onu Seven Sadık Babası* HUGH DESMOND LESTER CRAIN'in *Ömür Boyu Eğitimi ve Aydınlanması Amacıyla Bıraktığı Miras, 21 Haziran 1881.*"

Theodora, Eleanor ve Doktor masanın etrafında toplanırlarken Luke büyük kitabın ilk sayfasını kaldırıp çevirdi. "Görüyorsunuz ya," dedi Luke, "küçük kızın tevazuyu öğrenmesi gerekiyormuş. Adam bu kitaba bir sürü değerli eski kitaptan kestiği resimleri zamkla yapıştırmış besbelli, bazıları bana tanıdık geldi."

"İnsanoğlunun başarma kibri," dedi Doktor kederle. "Hugh Crain'in bu kitabı oluşturmak için parçaladığı kitapları düşünsenize. Şurada bir Goya gravürü var, küçük bir kız için çok korkutucu."

"Bu çirkin resmin," dedi Luke, "altına şöyle yazmış: 'Seni dünyaya getiren babana ve annene saygılı ol kızım. Onlara çocuklarını ürkütücü ve dar yollardan geçirip sonsuz vecde ulaştırmak ve sonunda Tanrı'nın karşısına sofu ve erdemli bir ruh olarak çıkmalarını sağlamak için masum ve doğrulardan şaşmayan kimseler olarak yetiştirme gibi ağır bir görev yüklendi. Günahı veya imansızlığı tanımadan bu dünyadan ayrılan minik yaratık-

ların cennette hazla kanat çırptıklarını düşün kızım ve onlar kadar saf kalmak daima görevin olsun.'"

"Zavallı çocuk," diyen Eleanor, Luke'un sayfayı çevirmesi üzerine inledi. Hugh Crain'in ikinci ahlak dersi renkli bir yılan çukuru resminden türetilmişti ve sayfanın kenarlarında, mesajın yukarısında düzgünce çizilmiş altın sarısı, parlak yılanlar vardı: "İnsanoğlunun kaderi sonsuza dek lanetlenmektir, insanoğluna miras kalan günahı ne gözyaşları ne de tazminatlar telafi edebilir. Bu dünyadan uzak dur ki tutkularıyla ve nankörlükleriyle seni yoldan çıkarmasın. Kendini koru kızım."

"Sırada cehennem var," dedi Luke. "Mideniz hassassa bakmayın."

"Ben cehennemi atlayacağım sanırım," dedi Eleanor, "ama sesli okuyabilirsin."

"Akıllılık ediyorsun," dedi Doktor. "Bir Foxe illüstrasyonu, en sevimsiz ölüm şekillerinden biri olduğunu düşünmüşümdür hep, gerçi din şehitlerinin tercihlerini kim anlayabilir?"

"Ama şuna bakın," dedi Luke. "Sayfanın bir kenarını yakmış ve bakın ne diyor: 'Kızım, sonsuza dek ateşte yanmaya mahkûm edilmiş zavallı ruhların pişmanlıkla attığı ıstıraplı, tüyler ürpertici çığlıkları bir an olsun duyabilsen keşke! Hep yangınlarla kavrulan o çorak diyarın kırmızı ışığı gözlerini bir anlığına kavurabilse! Ah, acıları hiç dinmeyen o sefil yaratıklar! Kızım, baban şimdi bu sayfanın kenarını mumuna dokundurdu ve incecik kâğıdın yanarak büzüşüp kıvrılmasını seyretti. Düşünsene kızım; bu mumun ısısıyla cehennemin ebedi ateşlerini kıyaslamak, bir kum tanesini göz alabildiğine uzanan çölle kıyaslamak gibidir ve bu kâğıt nasıl ki küçücük bir alevle tutuşuyorsa, ruhun da binlerce kat daha güçlü bir alevle sonsuza dek yanacak.'"

"Bahse girerim bunu kıza her gece uykudan önce okuyordu," dedi Theodora.

"Bekle," dedi Luke. "Daha cenneti görmedin... Buna *sen* bile bakabilirsin, Nell. Blake'in bir resmi ve biraz sert bence, ama cehennemden iyi olduğu su götürmez. Dinleyin... 'Kutsal, kutsal, kutsal! Cennetin saf ışığında melekler O'nu ve bir başkasını durmadan övüyorlar. Kızım, seni işte burada arayacağım.'"

"Ne kadar çok emek harcamış," dedi Doktor. "Sırf planlaması bile saatler sürmüştür, yazılar çok özenli ve yaldızlar—"

"Sırada yedi ölümcül günah var," dedi Luke, "sanırım bizim ihtiyar bunları bizzat çizmiş."

"Oburlukta bütün hünerini göstermiş resmen," dedi Theodora. "Bir daha karnım acıkır mı emin değilim."

"Bir de şehveti gör," dedi Luke ona. "Bizim ihtiyar kendini aşmış."

"Daha fazla bakmayı gerçekten istemiyorum galiba," dedi Theodora. "Ben şurada, Nell'in yanında oturayım; işime yarayacağını düşündüğünüz son derece eğitici ahlak kurallarına rast gelirseniz yüksek sesle okuyun."

"İşte şehvet *burada*," dedi Luke. "Bu haldeki bir kadına kur yapıldığı olmuş mudur hiç?"

"Ulu Tanrım," dedi Doktor. "Ulu Tanrım."

"Bizzat çizmiş *olmalı*," dedi Luke.

"Bir *çocuk* için mi?" Doktor hiddetlenmişti.

"Kıza resimli bir kitap hazırlamış. Gurur'a dikkatinizi çekerim, bizim Nell'in tıpatıp aynısı."

"Ne?" dedi Eleanor doğrularak.

"Şaka yapıyor," dedi Doktor onu sakinleştirmek için. "Buraya kadar gelme canım, sana takılıyor."

"Şimdi de tembellik," dedi Luke.

"Kıskançlık," dedi Doktor. "Zavallı çocuk bu günahı nasıl işlemiş..."

"En güzeli son sayfa bence. Bu, bayanlar, Hugh Crain'in kanı. Hugh Crain'in kanını görmek ister misin, Nell?"

"Hayır, teşekkürler."

"Theo? Hayır mı? Her halükârda, vicdanlarınız adına Hugh Crain'in bu kitabın sonuna yazdıklarını okumakta ısrarlıyım: 'Kızım: kutsal anlaşmalar kanla imzalanır ve işte, bileğimden akıttığım hayat sıvısıyla seni bağlıyorum. Erdemli yaşarsan, uysal olursan, kurtarıcına ve bana, babana inanırsan yemin ederim ki bundan sonra sonsuza dek birlikte vecd içinde olacağız. Bu naçizane kitabı yazan sadık babanın öğretilerini kabul et. Bu zayıf çabam sonuca ulaşsın ve evladımı bu dünyanın kötülüklerinden koruyup cennetteki babasının kollarına sağ salim getirsin.' İmzasını şöyle atmış: 'Bu dünyada ve diğerinde seni sonsuza kadar sevecek olan, varlığının sebebi ve ahlakının bekçisi baban, en mütevazı sevgilerimle, Hugh Crain.'"

Theodora ürperdi. "Kendi kanıyla imza atmaktan," dedi, "nasıl haz almıştır kim bilir. Kahkahalarla güldüğünü gözlerimin önüne getirebiliyorum."

"Hiç ama hiç sağlıklı bir eser değil," dedi Doktor.

"Ama ev babasından miras kaldığında kız çok küçüktü herhalde," dedi Eleanor. "Babası ona bu kitabı okumuş mudur merak ettim."

"Eminim okumuştur, beşiğinin üstüne eğilip çocuğun zihnine kazınsınlar diye sözcükleri de vurgulayarak söylemiştir. Hugh Crain," dedi Theodora. "Sen pis bir ihtiyardın; pis, eski bir ev yaptın ve herhangi bir yerden beni duyabiliyorsun yüzüne karşı şunu söylemek isterim, umarım sonsuza kadar o iğrenç, korkunç resmin içinde yaşar ve durmadan yanarsın." Vahşi, alaycı bir hareketle odayı gösterdi ve hepsi bir an, hâlâ duyduklarının etkisindeymişler gibi yanıt beklercesine sessiz kaldılar. Sonra ateşteki kömürler hafifçe tıkırdayarak düşüverince Doktor saatine baktı ve Luke ayaklandı.

"Güneş batmak üzeredir," dedi Doktor mutlu mutlu.

3

Şöminenin yanına kıvrılmış olan Theodora başını kaldırıp Eleanor'a kötü kötü baktı; odanın diğer ucunda satranç taşları usulca hareket ediyor, tahtanın üstünde kayarken hafif sesler çıkarıyorlardı. Theodora yumuşakça, eziyet edercesine konuşmaya başladı. "Onu küçük dairene davet edip yıldızlı fincanında kahve ikram edecek misin, Nell?"

Ateşe bakan Eleanor yanıt vermedi. Öyle aptallık ettim ki, diye düşündü; salaklık ettim.

"Oraya iki kişi sığar mı? Çağırsan gelir mi?"

Bundan kötüsü olamaz, diye düşündü Eleanor; salaklık ettim.

"Belki de nohut oda bakla sofa bir yuvanın özlemini çekiyordur—Tepedeki Ev'den daha ufak bir yerin yani, belki de seninle birlikte evine gelir."

Salağım ben, tam bir salak.

"Beyaz perdelerin... Minik taş aslanların..."

Eleanor ona yukarıdan, neredeyse şefkatle baktı. "Ama gelmem *gerekiyordu,*" dedi, ayaklandı ve kaçıp gitmek için körlemesine döndü. Arkasından gelen şaşkın sesleri duymadan, nereye veya nasıl gittiğini görmeden büyük ön kapıya bir şekilde apar topar ulaştı ve sakin, ılık geceye çıktı. "Gelmem *gerekiyordu,*" dedi dış dünyaya.

Korku ve suçluluk duyguları kardeştir. Theodora onu çimenlikte yakaladı. Tepedeki Ev'den yan yana, sessizce, öfkeyle, acıyla uzaklaştılar. İkisi de birbirinin haline üzülüyordu. Öfke, sevinç, korku içinde olan ya da kıskançlık duyan insanlar başka zamanlarda kesinlikle sergilemeyecekleri aşırılıklarda bulunabilirler. Ne Eleanor ne de Theodora hava kararmışken Tepedeki Ev'den yürüyerek uzaklaşmanın tedbirsizlik olduğunu aklına ge-

tirdi. Her biri kendi umutsuzluğuna öyle odaklanmıştı ki karanlığa kaçmak hayati önem taşıyordu ve adına hiddet denen daracık, incecik, sevimsiz pelerine sarınarak birlikte ayaklarını yere vura vura yürürlerken her biri diğerinin acı verici bir şekilde farkında, ikisi de ilk konuşan taraf olmamakta kararlıydı.

Sonunda ilk konuşan Eleanor oldu. Ayağını bir taşa çarpıp incitmişti ama gururundan belli etmemeye çalışıyordu. Biraz sonra ayağı sızlarken normal çıkmasına çalıştığı için gerginleşen bir sesle, "Neden kendinde işlerime burnunu sorma hakkını görüyorsun anlamıyorum," dedi. Karşılıklı suçlamaları veya hak etmediği bir şekilde azarlanmayı önlemek için resmi bir üslup takınmıştı. (Birbirlerine yabancı değil miydiler? Kuzin miydiler ki gerçekten?) "Yaptığım hiçbir şeyin seni ilgilendirmediğine eminim."

"Doğru," dedi Theodora ciddiyetle. "Yaptığın hiçbir şey beni ilgilendirmiyor."

Bir çitin iki ayrı tarafında yürüyoruz, diye düşündü Eleanor; ama benim de yaşamaya hakkım var, bunu kanıtlamak için bir saatimi kameriyede Luke'la harcadım. "Ayağımı incittim," dedi.

"Üzüldüm." Theodora gerçekten üzülmüş gibiydi. "Hayvanın teki, biliyorsun." Duraksadı. "Zampara," dedi sonunda biraz neşeyle.

"*Ne* olduğunu hiç umursamadığıma eminim." Sonra, tartışan kadınlar olduklarından, "*Senin* de umursadığın yok ya," diye ekledi.

"Ona dersini vermek gerek," dedi Theodora.

"*Neyin* dersini?" diye sordu Eleanor zarifçe.

"Kendini salak durumuna düşürüyorsun," dedi Theodora.

"Ama ya düşürmüyorsam? Bu sefer yanıldığın ortaya çıksa amma da canın sıkılır, değil mi?"

Theodora'nın sesi bezgin, alaycıydı. "Yanılıyorsam," dedi, "sana bütün kalbimle mutluluklar dilerim. Salağın teki olmana rağmen."

"Senden başka bir laf beklenmezdi zaten."

Patikada dereye doğru yürüyorlardı. Karanlıkta tepeden aşağı doğru indiklerini adımlarından hissediyorlardı ve her biri içten içe, inatla diğerini daha önce birlikte mutlu mutlu yürüdükleri bir yolu kasıtlı olarak seçmekle suçluyordu.

"Neyse," dedi Eleanor makul bir ses tonuyla, "ne olursa olsun senin için bir anlamı yok. Kendimi salak durumuna düşürmem seni neden ilgilendirsin ki?"

Theodora bir dakika suskun kaldı, karanlıkta yürüyordu ve Eleanor birden, göremediği Theodora'nın ona elini uzattığından tuhaf bir şekilde emin oldu. "Theo," dedi Eleanor beceriksizce, "ben insanlarla konuşmak, bir şeyler söylemek konusunda iyi değilim."

Theodora güldü. "*Nede* iyisin peki?" diye sordu sertçe. "Kaçmakta mı?"

Henüz geri dönüşü olmayan bir laf edilmemişti, ama buna ramak kalmıştı. İkisi de gün gibi ortada olan bir sorunun etrafında ihtiyatla dolanıyordu ve böyle bir soru -örneğin "Beni seviyor musun?"- bir kez soruldu mu yanıtlanamaz ya da unutulamazdı. Düşüncelere dalmış bir halde, merak içinde, ağır ağır yürüyorlardı ve tepeden inen patikayı yan yana takip ederken son derece mahrem bir beklenti içindeydiler. Yanıltıcı hamleler ya da tereddütler geride kalmıştı ve şimdi tek yapabilecekleri sonucu pasifçe beklemekti. Her biri diğerinin düşüncelerini ve söylemek istediklerini neredeyse harfiyen biliyordu; her biri neredeyse diğeri için ağlayacaktı. Yoldaki değişimi aynı anda algıladıklarını fark ettiler. Theodora, Eleanor'u kolundan tuttu. Durmaya korktuklarından yavaşça, birbirlerine sokularak ilerlediler. Önlerindeki patika genişleyip karardı ve kıvrıldı.

Eleanor nefesini tutunca Theodora onun elini sıkarak sessiz olması için uyardı. Yolun her iki tarafındaki suskun ve karanlık ağaçların renkleri açılıverdi ve şeffaflaşıp kopkoyu göğün altında beyaz, hayaletimsi bir görünüm kazandılar. Çimenler renksiz, patika ise geniş ve siyahtı; başka hiçbir şey yoktu. Eleanor'un dişleri takırdıyordu, korkudan midesi bulandığı için az kalsın iki büklüm olacaktı. Theodora'nın şimdi neredeyse var gücüyle kavradığı kolu titriyordu ve attığı her küçük adımın irade gerektiren bir eylem olduğunu hissediyordu. Bir ayağını diğerinin önüne koymakta delice diretmek akla yatkın olan tek seçimdi. Patikanın kocaman karanlığıyla ağaçların titreşen beyazlığında yaşla dolan gözleri acıyordu. Şimdi gerçekten korkuyorum işte, diye düşününce bu sözcükler Eleanor'un zihninde net bir şekilde, sanki alev alev belirdi.

İlerlemeyi sürdürdüler, patika önlerinde uzanıyordu. İki taraftaki ak ağaçlar sabit ve üzerlerinde uzanan kara gökyüzü yoğundu. Ayakları patikaya dokundukları yerlerde beyaz beyaz titreşiyorlardı, Theodora'nın eli soluk ve ışıltılıydı. Patika ileride kıvrılarak gözden kayboluyordu ve onlar yavaşça yürümeye devam ediyorlardı. Adım atıyorlardı çünkü bu ellerinden gelen tek fiziksel eylemdi; o korkunç karanlığa, beyazlığa ve şeytani parıltıya gömülmelerinin önündeki tek engel buydu. Şimdi gerçekten korkuyorum, diye düşündü Eleanor yanan sözcüklerle; Theodora'nın hâlâ kolunu tuttuğunu hayal meyal hissedebiliyordu, ama Theodora uzaktı, içine kapanmıştı. Hava buz gibiydi, etrafta insan sıcaklığından eser yoktu. Şimdi gerçekten korkuyorum, diye düşünen Eleanor peş peşe adımlar atıyordu ve ayakları bu anlamsız soğukta patikaya değince tir tir titriyordu.

Patika uzayıp gidiyor, belki onları bilinçli olarak bir yerlere götürüyordu; ne de olsa ikisi de yoldan ayrılıp iki taraftaki çimenlerin o yok edici beyazlığına bile bile giremezlerdi. Patika kıvrılıyordu. Siyahtı ve titreşiyordu. Onu takip ettiler. Theodora'nın

eli kasıldı, Eleanor da tam hafifçe hıçkırarak ağlayacakken kendini tuttu—İleride beyaz ağaçlardan bile beyaz bir şey mi kımıldamıştı? Bir şey onları mı çağırmıştı? Onlara seslenen, ağaçların arasında gizlenen, gözetleyen bir şey mi vardı? Yanlarında bir şey, sessiz gecede algılanamayacak kadar hafifçe hareket mi ediyor, beyaz çimenlerde görünmeyen adımlar mı atıyordu? Neredeydiler?

Patika onları kaderinde yazılı yere götürdükten sonra ayaklarının altında can verdi. Eleanor'la Theodora bir bahçeye bakıyorlardı şimdi, gözleri güin ışığıyla parlak renkler yüzünden kamaşıyordu. İnanması güçtü ama bahçedeki çimenlerin üstünde piknik yapılıyordu. Çocukların kahkahalarını ve anneyle babanın sevgi dolu, keyifli seslerini duyabiliyorlardı. Çimenler gür, kalın ve yeşildi; çiçekler kırmızı, turuncu ve sarı; gökyüzü mavi ve doreydi. Kırmızı kazaklı bir çocuk çimenlerin üstünde bir yavru köpeği kovalarken düşünce kahkahayı bastı. Yere ekose bir masa örtüsü serilmişti, anne gülümseyerek eğilip parlak meyvelerle dolu bir tabak aldı. Theodora o an çığlık attı.

"Arkana bakma," diye haykırdı korkudan avaz avaz çıkan bir sesle. "Arkana bakma—Bakma—Kaç!"

Eleanor nedenini bilmeden koşarken ayağının ekose masa örtüsüne takılacağını düşündü ve yavru köpeğe çarpıp düşmekten korktu, ama bahçede koşarlarken etrafta karanlıktaki siyah yabani otlardan başka bir şey yoktu. Hâlâ çığlık atmakta olan Theodora çiçekli çalılara takılıp tökezledi ve yarısı toprağa gömülmüş taşlarla kırık bir fincana benzeyen bir şeyin üstüne ağlayarak düştü. Ardından siyah asmalarla kaplı beyaz taş duvara çılgınca çarptılar ve onu tırmaladılar. Çığlık çığlığaydılar, oradan kurtulmak için yalvarıyorlardı. Sonunda paslı bir demir kapıyı açtılar ve Tepedeki Ev'in mutfak tarafındaki bahçesini ağlayarak, soluk soluğa ve her nasılsa el ele tutuşarak koşup geçtiler.

Arka kapıların birinden mutfağa dalınca Luke'la Doktor'un telaşla geldiklerini gördüler. "Ne oldu?" dedi Luke Theodora'yı tutarak. "İyi misiniz?"

"Aklımızı kaçırmak üzereydik," dedi Doktor bitkinlik içinde. "Saatlerdir sizi arıyoruz."

"Piknik yapıyorlardı," dedi Eleanor. Bir mutfak sandalyesine çökmüş ellerine bakıyor, çizilip kanadıklarını ve titremekte olduklarını yeni yeni fark ediyordu. "Kaçmaya çalıştık," dedi onları, ellerini görsünler diye uzatarak. "Piknik yapıyorlardı. Çocuklar—"

Theodora usulca ağlarken bir yandan gülüyordu. Hafif hafif gülerken,"Arkaya baktım—arkamıza baktım—" dedi ve gülmeyi sürdürdü.

"Çocuklar—ve yavru bir köpek—"

"Eleanor." Theodora çılgınca dönüp başını Eleanor'a yasladı. "Eleanor," dedi. "Eleanor."

Theodora'ya sarılan Eleanor başını kaldırıp Luke'a bakarken odanın şiddetle sallandığını ve zamanın, hep bildiği anlamdaki zamanın durduğunu hissetti.

VII

Bayan Montague'yii bekledikleri günün ikindisinde Eleanor, Tepedeki Ev'in yukarısındaki tepelere tek başına gitti. Amacı herhangi bir yere ulaşmak değildi, nereye veya nasıl gittiğini bile umursamıyordu. Sadece sıvışmak ve evin ağır, siyah tahtalarından kurtulmak istiyordu. Çimenlerin yumuşak ve kuru olduğu ufak bir yer bulup uzanırken düşünmek için tek başına yumuşak çimenlere böyle uzanmayalı kaç sene olduğunu merak etti. Çevresindeki ağaçlarla yaban çiçekleri, büyümek ve ölmek gibi hayati meselelerle uğraşırken birden rahatsız edilen doğal şeylerin tuhaf kibarlığıyla dikkatlerini ona yönelttiler. Ne denli sıkıcı ve dikkatsiz olursa olsun asla toprağa kök salamayacak ve hep bir yerden başka bir yere gitmeye zorlanacak kadar talihsiz, hazin bir hareketliliği olan bu varlığa nazik davranmayı sanki gerekli buluyorlardı. Eleanor çimenlerde uzanarak aylakça koparduğu ve parmaklarının arasında can veren yaban papatyasının ölü yüzüne baktı. Zihninde yoğun, çılgınca bir mutluluktan başka bir şey yoktu. Papatyayı çekiştirirken kendi kendine gülümsedi ve "Ne yapacağım, *ne* yapacağım?" diye düşündii.

2

"Çantaları hole bırak Arthur," dedi Bayan Montague. "Şu kapıyı açık tutan birilerinin olması gerekmez miydi? Çantaları yukarı *birilerinin* taşıması gerekecek. John? John?"

"Canım, canım." Dr. Montague elinde peçetesiyle telaşla hole girdi ve karısının uzattığı yanağı uysalca öptü. "Buraya gelmen ne güzel, senden umudumuzu kesmiştik."

"Bugün geleceğimi *söylemiştim*, değil mi? Gelirim deyip de *gelmediğim* oldu mu hiç? Arthur'u getirdim."

"Arthur," dedi Doktor keyifsizce.

"Eh, *birisinin* araba kullanması gerekiyordu," dedi Bayan Montague. "Onca yolu tek başıma geleceğimi mi sanmıştın? Gayet iyi biliyorsun ki yoruluyorum. Nasılsınız?"

Doktor döndü ve kapı eşiğinde kararsızca duran Eleanor'la Theodora'ya ve arkalarındaki Luke'a gülümsedi. "Canım," dedi, "bunlar birkaç gündür benimle birlikte Tepedeki Ev'de kalan arkadaşlarım. Theodora. Eleanor Vance. Luke Sanderson."

Theodora, Eleanor ve Luke kibarca bir şeyler mırıldandılar; Bayan Montague onları başıyla selamlayıp "Görüyorum ki akşam yemeği için bizi beklemeye tenezzül etmemişsiniz," dedi.

"Geleceğinden ümidi kesmiştik," dedi Doktor.

"Sana bugün geleceğimi söylediğimi sanıyorum. Gerçi yanılıyor olmam *gayet* mümkün, ama yine de bugün geleceğimi söylediğimi *hatırlıyorum*. Çok yakında hepinizin isimlerini öğrenirim, eminim. Bu beyefendi Arthur Parker, kendisi beni buraya getirdi çünkü araba kullanmaktan hoşlanmam. Arthur, bunlar John'un arkadaşları. Birileri bavullarımızı alabilir mi?"

Doktor'la Luke mırıldanarak yaklaşırken Bayan Montague konuşmaya devam etti: "En perili odanızda kalmalıyım elbette. Arthur herhangi bir yerde kalabilir. Şu mavi bavul benim, genç adam - küçük evrak çantası da. En perili odaya gidecekler."

Luke ona soran gözlerle bakınca, "Çocuk odası olur sanırım," dedi Dr. Montague. Karısına, "Olayların kaynağının çocuk odası olduğuna inanıyorum," deyince kadın sinirle iç geçirdi.

"Bana daha sistemli olabilirmişsin gibi geliyor," dedi. "Neredeyse bir haftadır buradasın ve ispritizma tahtasını *hiç* kullanmadın, değil mi? Ya otomatik yazı? Bu genç bayanlarda medyumluk yeteneği yoktur herhalde? Şunlar Arthur'un torbaları. Her ihtimale karşı golf sopalarını getirdi."

Theodora şaşkınca, "Ne ihtimali?" diye sorunca Bayan Montague onu soğuk bakışlarla süzdü.

"Sizi akşam yemeğinizden alıkoymayayım," dedi sonunda.

"Çocuk odasının önünde kesinlikle bir soğuk nokta var," dedi Doktor karısına umutla.

"Evet, canım. Çok güzel. Şu genç adam Arthur'un çantalarını yukarı taşımayacak mı? Buraya karmaşa hâkim gibi, ha? Neredeyse bir haftadır buradasınız, düzeniniz az çok oturmuştur sanıyordum. Kendini gösteren figürler oldu mu?"

"Kesinlikle bazı tezahürler yaşadık—"

"Eh, artık buradayım, her şeyi yoluna koyarız. Arthur arabayı nereye bıraksın?"

"Evin arkasında boş bir ahır var, bizimkileri oraya koyduk. Sabahleyin götürebilir."

"Saçmalama. Bugünün işini yarına bırakmaktan hazzetmediğimi gayet iyi bilirsin, John. Arthur'un sabahleyin işi başından aşkın olacak zaten. Arabayı hemen götürmeli."

"Dışarısı karanlık," dedi Doktor tereddütle.

"Beni şaşırtıyorsun, John. Gece vakti dışarısının karanlık olduğunu *bilmediğimi* mi sanıyorsun? Arabanın farları var ve şu genç adam Arthur'la birlikte gidip ona yolu gösterebilir."

"Teşekkürler," dedi Luke somurtarak, "ama hava kararduktan sonra kesinlikle dışarı çıkmamak gibi bir kuralımız var. Arthur isterse çıkabilir tabii, ama ben çıkmam."

"Genç bayanlar," dedi Doktor, "sarsıcı bir deneyim—"

"Bu genç adam korkağın tekiymiş," dedi Arthur. Arabadan bavulları, golf çantasını ve kapaklı sepetleri indirmiş ve içeri taşımıştı. Şimdi de Bayan Montague'nün yanında durmuş, Luke'a tepeden bakıyordu. Arthur'un yüzü kırmızıydı ve beyaz saçları Luke'a karşı duyduğu küçümsemeyle dikleşmişti. "Kadınların önünde böyle davrandığın için kendinden utanmalısın arkadaşım."

Luke, "Kadınlar da benim kadar korkuyorlar," diye kestirip attı.

"Kesinlikle, kesinlikle." Doktor Montague elini yatıştırırcasına Arthur'un koluna koydu. "Burada bir süre kalınca Luke'un korkaklık etmediğini, mantıklı davrandığını anlayacaksın, Arthur. Hava kararduktan sonra birbirimizden ayrılmıyoruz."

"Seni böyle *kaygılı* göreceğim hiç aklıma gelmezdi, John," dedi Bayan Montague. "Böyle meseleler karşısında korkuya kapılanlara acırım." Ayağını sinirle yere pat pat vurdu. "Öbür dünyaya gidenlerin bizleri mutlu görmeyi *beklediklerini*, gülümsediğimizi görmeyi *umduklarını* gayet iyi biliyorsun. Onları sevgiyle andığımızı bilmek *isterler*. Bu evde barınan ruhlar onlardan korktuğunuzu hissettikleri için *acı çekiyor* olabilirler."

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi Doktor bezgince. "Şimdi akşam yemeğine ne dersiniz?"

"Elbette." Bayan Montague, Theodora'yla Eleanor'a göz attı. "Maalesef yemeğinizi böldük," dedi.

"Siz yediniz mi?"

"Akşam yemeği yemedik tabii ki. Yemeden geleceğimizi *söylemiştim*, değil mi? Yoksa yine mi yanılıyorum?"

"Neyse, Bayan Dudley'e geleceğinizi söyledim," diyen Doktor oyun odasının kapısını açıp oradan yemek salonuna geçti. "Bize muhteşem bir ziyafet hazırladı."

Zavallı Dr. Montague, diye düşündü Eleanor. Karısını yemek salonuna götüren Doktor'a yol vermek için kenara çekilmişti. Öyle rahatsız ki... Bu kadın ne kadar kalacak acaba?

Theodora onun kulağına, "Bu kadın ne kadar kalacak acaba?" diye fısıldadı.

"Belki de bavulu ektoplazma* ile doludur," dedi Eleanor umutla.

Dr. Montague masanın başına kurulurken, "Peki ne kadar kalabileceksin?" diye sordu. Karısı da rahatça yanına oturmuştu.

"Eh, canım," dedi Bayan Montague Bayan Dudley'in kebere sosunu zarifçe tadarak "...iyi bir aşçı bulmuşsun, değil mi? Arthur'un okuluna geri dönmesi gerektiğini *biliyorsun*. Arthur müdür," diye açıkladı masadakilere. "Pazartesi günkü randevularını yüce gönüllülükle iptal etti. Yani pazartesi öğleden sonra yola çıkarsak, Arthur salı günkü derslerine ancak yetişir."

Luke, Theodora'ya usulca, "Arthur'un yokluğu bir sürü öğrenciyi sevindirmiştir şüphesiz," dedi. Theodora da, "Ama bugün daha cumartesi," diye yanıtladı onu.

"Bu yemekler hiç fena değil," dedi Bayan Montague. "John, sabahleyin seninle aşçınız hakkında konuşayım."

"Bayan Dudley takdire şayan bir kadındır," dedi Doktor ihtiyatla.

"Yemekleri *bana* fazla gösterişli geldi," dedi Arthur. "Ben şahsen etli patates sevenlerdenim," diye açıkladı Theodora'ya. "İçki ve sigara kullanmam, saçma sapan şeyler okumam. Okuldaki öğrencilere kötü örnek olur. Bana imreniyorlar, anlarsınız ya."

"Eminim hepsi size benzemek istiyordur," dedi Theodora ciddiyetle.

---

* Transa geçen kimi medyumların vücutlarından havaya yayıldığı rivayet edilen şekilsiz madde.

"Arada sırada çürük elmalar çıktığı oluyor," dedi Arthur kafasını sallayarak. "Spordan hazzetmiyorlar, bilirsiniz işte. Köşelerine çekilip bunalım takılıyorlar. Mızmızlar. Onları bir an evvel adam etmek gerek." Tereyağına uzandı.

Bayan Montague masaya eğilerek Arthur'a baktı. "Çok yeme, Arthur," diye tavsiyede bulundu. "Faal bir gece olacak."

"Ne yapmayı planlıyorsun ki?" diye sordu Doktor.

"*Sen* böyle meselelere sistematik yaklaşmayı aklının ucundan bile geçirmezsin eminim, ama şunu kabul etmelisin ki ben bu sahada çok daha sezgisel bir idrak gücüne sahibim. Kadınlar böyledir, bilirsin, en azından *bazı* kadınlar." Duraksayıp Eleanor'la Theodora'yı süzdü. "*Bu ikisinde* öyle bir kavrayış yok bence. Tabii yine yanılmıyorsam? Hatalarımı yüzüme vurmaya bayılırsın."

"Canım..."

"Üstünkörü yapılan hiçbir işe *katlanamam*. Arthur devriye gezecek tabii. Arthur'u bu yüzden getirdim. Eğitim alanında," diye açıkladı diğer tarafında oturan Luke'a, "öbür dünyayla ilgilenen insanlar bulmak o kadar güç ki... Arthur'un şaşılacak kadar bilgili olduğunu fark edeceksiniz. Sizin şu perili odanıza çekileceğim ve sadece bir gece lambası yakıp eve rahatsızlık veren unsurlarla temas kurmaya çalışacağım. Etrafta huzursuz ruhlar varken asla uyumam," dedi Luke'a. Konuşamayan Luke kafasını salladı.

"Mantıklı konuşan insanlara nadir rastlanıyor," dedi Arthur. "Böyle şeylerle uğraşırken yol yordam bilmek, genel tabloyu görmek gerek. Bunu arkadaşlara anlatın."

"Yemekten sonra belki ufak bir ruh çağırma seansı düzenleriz," dedi Bayan Montague. "Sadece Arthur'la ben tabii, geri kalanınız görebildiğim kadarıyla henüz hazır değil. Ruhları kaçırmaktan başka işe yaramazsınız. Sessiz bir odaya ihtiyacımız olacak—"

"Kütüphane," diye önerdi Luke kibarca.

"Kütüphane mi? Olabilir, kitaplar çoğu zaman iyi taşıyıcılardır, bilirsiniz. Tezahür konusunda en verimli sonuçlar genellikle kitapların bulunduğu odalarda alınır. Kütüphanenin tozu alınmıştır herhalde? Arthur'u bazen hapşırık tutar da."

"Bayan Dudley evin tamamıyla gayet güzel ilgileniyor," dedi Doktor.

"Sabahleyin bu Bayan Dudley ile uzun uzadıya bir konuşma yapacağım. Öyleyse bizi kütüphaneye götür John, şu genç adam da çantamı getirir. Bavulumu değil, evrak çantamı. Kütüphaneye getir. Bitince yanınıza geliriz, ruh çağırma seansından sonra bir bardak süte ve belki küçük bir dilim keke ihtiyacım olacak. Çok tuzlu değilse kraker de olur. Cana yakın insanlarla birkaç dakika sessiz sakin sohbet etmek de çok işe yarar, hele gece boyunca algılarımın açık olması gerekiyorsa. Zihin hassas bir alettir ve son derece özen ister. Arthur?" Soğuk bir edayla eğilerek Eleanor ve Theodora'yla vedalaştı ve Arthur, Luke ve kocasıyla birlikte odadan çıktı.

Bir dakika sonra Theodora, "Bayan Montague'yü çok seveceğim galiba," dedi.

"Bilmem," dedi Eleanor. "Arthur bana daha çok hitap etti. Ayrıca Luke *sahiden* korkak bence."

"Zavallı Luke," dedi Theodora. "Annesiz büyümüş." Eleanor başını kaldırıp bakınca Theodora'nın kendisini tuhaf bir gülümsemeyle süzdüğünü gördü. Sofradan o kadar çabuk kalktı ki bir bardak devirdi.

"Yalnız olmamalıyız," dedi. Nedense nefessiz kalmıştı. "Diğerlerini bulmalıyız." Masadan uzaklaşıp odadan neredeyse koşarak çıkınca Theodora gülerek peşinden gitti. Koridordan geçip küçük oturma odasına girdiklerinde, Luke'la Doktor şöminenin önünde ayakta durmaktaydılar.

"Söyler misiniz," diyordu Luke çekinerek. "Bu ruh çağırma seansı nasıl bir şey?"

Doktor öfkeyle iç geçirdi. "Embesiller," dedi ve ardından, "Pardon," diye ekledi. "Bu iş sinirimi bozuyor, ama elden ne gelir. *Karımın* hoşuna gidiyor..." Dönüp ateşi hiddetle karıştırdı. "Bahsettiği ruh çağırma seansı," diye devam etti bir an sonra, "ispritizma tahtasıyla yapılana benziyor, aslında bir çeşit otomatik yazı olduğunu söylersem daha iyi açıklamış olabilirim. Bu, cisimsiz varlıklarla iletişim kurmanın bir yoludur, gerçi *bence* bu yöntemle iletişim kurulan cisimsiz varlıklar sadece katılımcıların hayal gücünden ibarettir. Evet. Şey. Genellikle kalp şeklinde ya da üçgen biçimli küçük, hafif bir tahta parçası kullanılır. Sivri ucuna bir kalem yerleştirilir, diğer ucundaysa bir çift tekerlek veya kâğıt üstünde kolayca kayacak ayaklar bulunur. İki kişi tahtanın üstüne parmaklarını koyup ona sorular sorar ve hangi güçler tarafından itildiğini burada tartışmayacağımız nesne hareket ederek yanıtları yazar. Dediğim gibi, ispritizma tahtası buna çok benzer, ama onda nesne bir tahtanın üstünde hareket ederek ayrı ayrı harflere işaret eder. Sıradan bir şarap kadehi de aynı işi görür, tekerlekli bir çocuk oyuncağıyla denendiğine bile şahit oldum, gerçi salakça göründüğünü itiraf etmeliyim. Herkes bir elinin parmak uçlarını kullanır, diğer eliyle soruları ve yanıtları yazar. Yanıtlar her zaman anlamsızdır bence, gerçi karıma sorsan öyle demez tabii. Saçma sapan bir şeydir." Yine ateşi karıştırdı. "Kız öğrenci işi," dedi. "Batıl inanç işte."

3

"Bu geceki ruh çağırma seansı çok iyiydi," dedi Bayan Montague. "John, bu evde kesinlikle yabancı unsurlar var."

"Gerçekten muhteşem bir seanstı," dedi Arthur. Bir kâğıt yaprağını muzafferce sallıyordu.

"Senin için epey bilgi topladık," dedi Bayan Montague. "Şimdi. Bir rahibeden ısrarla bahsedildi. Bir rahibe hakkında bir şeyler öğrendin mi, John?"

"Tepedeki Ev'de mi? Sanmıyorum."

"Bir rahibeden ısrarla bahsedildi. Belki de civarda ona benzer birisi görülmüştür - karanlık, belirsiz bir figür bile olabilir? Köylüler gece geç saatlerde sallana sallana evlerine giderken onu görüp korkmuşlardır?"

"Rahibe figürü oldukça yaygın—"

"John, *lütfen* ama. Yanıldığımı ima ediyorsun sanırım. Veya belki de seansın başarısız geçtiğini belirtmek niyetindesin? Seni temin ederim ki -ve *bana* inanmasan bile seansta söylenenlere inanmalısın- kesinlikle, net bir şekilde bir rahibeden bahsedildi."

"Ben sadece rahibe gazabının en sık rastlanan tezahür çeşidi olduğunu söylemeye çalışıyordum canım. Tepedeki Ev'in bir rahibeyle uzaktan yakında hiç ilgisi olmasa da, neredeyse bütün—"

"John, *lütfen* dedim ama. Devam edebilirim sanırım? Yoksa seansta söylenenleri dinlemeden yanlış olduklarını mı iddia edeceksin? Teşekkürler." Bayan Montague kendini topladı. "Tamam öyleyse. Ayrıca bir isim verildi; Helen, Helena ve Elena diye, farklı şekillerde yazıldı. Bu kim olabilir?"

"Canım, burada bir sürü insan yaşadı—"

"Helen bize gizemli bir keşiş konusunda bir uyarı getirdi. Şimdi, bir keşişle bir rahibe *aynı* evdeyseler..."

"Bina büyük ihtimalle kadim bir yere kurulmuştur," dedi Arthur. "Etkiler baskın çıkar, anlarsınız ya. Eskinin etkisi hâlâ sürmektedir," diye açıkladı.

"İnsanın aklına mesleki yeminlerini bozdukları geliyor, değil mi? Çok benziyor."

"Eskiden böyle şeyler sık olurmuş. Herhalde şeytana uymuşlardır."

"Bence hiç de—" diye söze başladı Doktor.

"Bence çevresine duvar örülüp hapsedilmiştir," dedi Bayan Montague. "Yani rahibe. Bunu hep yaparlardı, malum. Çevresine duvar örülüp hapsedilmiş rahibelerden ne mesajlar aldım, bir bilseniz."

"*Herhangi* bir rahibenin çevresine duvar örülüp hapsedildiğine dair resmi bir kayıt *yok*—"

"John. Çevresine duvar örülüp hapsedilmiş rahibelerden *bizzat* mesajlar aldığımı sana bir kez daha belirtmeli miyim? Yalan söylediğimi mi sanıyorsun? Yoksa bir rahibenin mi bu konuda *yalan* söyleyeceğini düşünüyorsun? Bir kez daha soruyorum, yanılmış olabilir miyim, John?"

"Kesinlikle hayır, canım." Dr. Montague bezginlikle iç geçirdi.

"Yanlarına bir mum ve bir parça ekmek bırakırlarmış," dedi Arthur Theodora'ya. "Düşünsene, ne korkunç bir şey."

"Çevresine duvar örülüp hapsedilen bir rahibe yoktu," dedi Doktor somurtarak. Sesini biraz yükseltti. "Bu bir efsane. Bir masal. Ağızdan ağza dolaşan bir söylenti..."

"Tamam. Tartışmayalım. İstediğine inanabilirsin. Sadece şunu anla ki safi materyalist bakış açıları bazen *gerçekler* karşısında pes eder. Şu artık kanıtlanmış bir gerçek ki bu eve musallat olan varlıklar arasında bir rahibeyle bir..."

"Başka neler oldu?" diye sordu Luke telaşla. "Ruh çağırma seansında ne öğrendiğinizi *çok* merak ediyorum."

Bayan Montague bir parmağını muzipçe salladı. "*Seninle* ilgili bir şey olmadı genç adam. Gerçi buradaki bayanlardan biri ilginç bir şey duyabilir."

Ne sinir bozucu kadın, diye düşündü Eleanor; sinir bozucu, kaba, bencil. "Evet, Helen," diye devam etti Bayan Montague, "mahzende eski bir kuyu aramamızı istiyor."

"Sakın *Helen*'in çevresine duvar örülüp *hapsedildiğini* söyleme," dedi Doktor.

"Hiç sanmam. Yoksa bahsederdi eminim. Aslında Helen kuyuda *ne* bulacağımızdan hiç bahsetmedi. Ama hazine bulacağımızı sanmıyorum. Böyle durumlarda *gerçek* bir hazine bulunduğu çok nadirdir. Büyük ihtimalle kayıp rahibeyle ilgili bir kanıt buluruz."

"Büyük ihtimalle seksen yıllık çöp buluruz."

"John, senin gibi bir insanın böyle alaycı tavırlar takınmasını *anlayamıyorum*. Sonuçta bu eve doğaüstü faaliyetlerle ilgili kanıt toplamaya geldin ve şimdi, sana bütün *sebepleri* açıkladığımda ve aramaya nereden başlamamız gerektiğini söylediğimde kesinlikle küçümsüyorsun beni."

"Mahzeni kazma iznimiz yok."

Bayan Montague, "Arthur yapabilir..." diye söze başladı umutla, ama Doktor kararlı bir şekilde, "Hayır. Kira sözleşmeme göre evde tadilat yapmam yasak," dedi. "Mahzenleri kazmak, lambrileri sökmek, döşemeleri parçalamak yasak. Tepedeki Ev hâlâ değerli bir mülk ve bizler araştırmacıyız, vandal değil."

"*Gerçeği* bilmek istersin sanıyordum."

"Bilmeyi en çok istediğim şey bu." Dr. Montague sert adımlarla odanın öbür ucundaki satranç tahtasına doğru gitti ve eline atlardan birini alıp hiddetle inceledi. İçinden yüze kadar sayıyormuş gibi bir hali vardı.

"Şu işe bak, insanın bazen ne kadar da sabırlı olması gerekiyor." Bayan Montague iç geçirdi. "Ama sonlara doğru bize iletilen ufak pasajı size okumak istiyorum. Arthur, yanında mı?"

Arthur kâğıtlarını karıştırdı. "Teyzene çiçek göndermen gerektiği mesajından hemen sonraydı," dedi Bayan Montague. "Merrigot adlı bir varlık bizimle bağlantı kuruyor," diye açıkladı, "ve Merrigot Arthur'la yakından ilgileniyor, ona akrabalarıyla ilgili haberler veriyor filan."

"Ölüimcül bir hastalığı yokmuş, anlarsınız ya," dedi Arthur ciddiyetle. "Yine de çiçek göndermem gerekiyor tabii. Merrigot kesinlikle içimi rahatlattı."

"Şimdi." Bayan Montague birkaç sayfayı seçip çabucak çevirdi. Sayfaların üzeri ayrık yazılmış kargacık burgacık sözcüklerle kaplıydı. Bayan Montague kaşlarını çatarak parmağını sayfalarda gezdirdi. "İşte," dedi. "Arthur, sen soruları oku, ben de yanıtları, böylesi daha doğal görünür."

Neşeyle, "Başlıyoruz," diyen Arthur, Bayan Montague'nün omzuna yaslandı. "Şimdi... Bakalım... Buradan mı başlayayım?"

"'Kimsin?' ile başla."

"Tamamdır. Kimsin?"

Bayan Montague sert sesiyle, "Nell," diye okuyunca Eleanor, Theodora, Luke ve Doktor dönüp kulak kabarttılar.

"Nell kim?"

"Eleanor Nellie Nell Nell. Bunu bazen yaparlar." Bayan Montague açıklama yapmak için ara vermişti. "Bir sözcüğü iyice anlaşılsın diye defalarca tekrarlarlar."

Arthur genzini temizledi. "Ne istiyorsun?" diye okudu.

"Ev."

"Eve gitmek mi istiyorsun?" Theodora Eleanor'a dönüp alaycı bir şekilde omuz silkti.

"Evde olmak istiyorum."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bekliyorum."

"Neyi bekliyorsun?"

"Ev." Arthur durdu ve anlamlı bir şekilde kafasını salladı. "İşte yine aynı şey," dedi. "Hoşlarına giden sözcükleri defalarca tekrarlarlar, sırf telaffuzunu beğendikleri için."

"Normalde asla *sebebini* sormayız," dedi Bayan Montague, "çünkü o zaman çoğunlukla kafaları karışıyor. Ama bu sefer sormaya cesaret ettik. Arthur?"

"Neden?" diye okudu Arthur.

"Anne," diye okudu Bayan Montague. "Yani görüyorsunuz ya, bu sefer sormakta haklıydık, çünkü gayet net bir yanıt aldık."

"Evin Tepedeki Ev mi?" diye okudu Arthur monoton bir sesle.

Bayan Montague, "Ev," diye karşılık verince Doktor iç geçirdi.

"Acı çekiyor musun?" diye okudu Arthur.

"Burada yanıt yok." Bayan Montague temin edercesine kafasını salladı. "Biz geride kalanların moralini bozmamak için acı çektiklerini bazen itiraf etmek istemezler, anlarsınız ya. Örneğin Arthur'un teyzesi de hasta olduğunu *hayatta* belli etmez, ama Merrigot bize kesinlikle öyle diyor. Ölünce daha da beter oluyorlar."

"Acılara katlanıyorlar," diye onaylayan Arthur, "Sana yardım edebilir miyiz?" diye okudu.

"Hayır," diye okudu Bayan Montague.

"Senin için yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı?"

"Hayır. Kayıp. Kayıp. Kayıp." Bayan Montague başını kaldırdı. "Görüyor musunuz?" diye sordu. "Tek bir sözcüğü tekrarlayıp duruyor. Kendilerini tekrarlamaya *bayılırlar*. Bazen bütün bir sayfaya tek bir sözcüğü peş peşe yazdığım oluyor."

"Ne istiyorsun?" diye okudu Arthur.

"Anne," diye okudu Bayan Montague.

"Neden?"

"Çocuk."

"Annen nerede?"

"Ev."

"Evin nerede?"

"Kayıp. Kayıp. Kayıp. Ve sonrası," dedi Bayan Montague kâğıdı çabucak katlayarak... "Saçmalıklardan ibaret."

Arthur, "İlk kez böyle işbirliği yapan bir ruhla karşılaştım," dedi Theodora'ya sır verircesine. "Cidden müthiş bir deneyimdi."

"Ama neden Nell'i seçti?" diye sordu Theodora sinirle. "Sizin o salak ruhunuzun insanlara izinsiz mesaj göndermeye hakkı yok..."

Arthur, "Ruhlara sövüp saymakla asla bir yere varamazsın," diye söze başladı, ama Bayan Montague onu susturup dönerek Eleanor'a baktı. "Nell *sen* misin?" diye sordu sert bir sesle, ardından Theodora'ya döndü. "*Seni* Nell sanmıştık," dedi.

"Yani?" dedi Theodora kabaca.

"Mesajları etkilemez tabii," dedi Bayan Montague kâğıdına sinirle tık tık vurarak "ama doğru düzgün tanıştırılsak *daha* iyi olurdu diye düşünüyorum. Ruh ikinizin arasındaki farkı biliyordu eminim, ama ben yanlış yönlendirilmekten hiç hoşlanmam."

Luke, "Kendini ihmal edilmiş hissetme," dedi Theodora'ya. "Senin de çevrene duvar örüp hapsederiz."

"Ben o şeyden mesaj alırsam," dedi Theodora, "gömülü bir hazineyle ilgili olmasını beklerim. Teyzeme çiçek göndermek gibi saçmalıklarla değil."

Hepsi de bana bakmaktan özenle kaçınıyorlar, diye düşündü Eleanor; yine ben seçildim ve bu önemsizmiş gibi davranacak kadar iyi kalpliler. "Bütün bu mesajlar neden bana gönderildi sizce?" diye sordu çaresizce.

"Doğrusu çocuğum," dedi Bayan Montague kâğıdı sehpaya bırakarak "*hiç* bilmiyorum. Gerçi sen bir çocuktan *daha* fazlasısın, değil mi? Belki de psişik alırlığın sandığından daha fazladır, gerçi" -ve ilgisizce sırtını döndü- "bu pek mümkün *görünmüyor,* ne de olsa bir haftadır bu evdesin ve daha öbür dünyadan en basitinden bir mesaj bile almamışsın... Şu ateşin karıştırılması gerek."

"Nell öbür dünyadan mesajlar almak istemiyor," diye destek verdi Theodora Eleanor'un soğuk elini tutarak. "Nell sıcak yatağında biraz uyumak istiyor."

Huzur, diye düşündü Eleanor tüm varlığıyla; bu dünyada istediğim tek şey huzur. Uzanıp düşünebileceğim, çiçeklerin arasında yatıp hayal kurabileceğim ve kendime tatlı masallar anlatabileceğim sakin bir yer.

4

"Ben," dedi Arthur kibirle, "çocuk odasının hemen karşısındaki küçük odaya yerleşeceğim, seslenirsen duyarım. Yanımda tabancam olacak -paniğe mahal yok bayanlar, mükemmel bir nişancıyımdır- bir de el fenerim ve gayet tiz bir düdük. İlginç bir şey görürsem veya -ah- yanımda birilerini istersem sizleri çağırmakta hiç zorlanmam. Sizi temin ederim ki mışıl mışıl uyuyabilirsiniz."

"Arthur," diye açıkladı Bayan Montague, "evde devriye gezecek. Üst kat odalarını saat başı turlayacak, bence bu gece alt kattaki odalarla uğraşmasına gerek yok, çünkü *ben* üst katta olacağım. Bunu daha önce defalarca yaptık. Haydi, herkes gelsin." Tırabzana ve duvarlardaki oymalara hafifçe, sevgiyle dokunmasını seyrederek peşinden sessizce yukarı çıktılar. "Bu evdeki varlıkların," dedi bir ara, "sırf içlerini döküp kederlerinin ağırlığın-

dan kurtulmak için fırsat kolladıklarını bilmek öyle güzel ki. Şimdi. Arthur önce bütün yatak odalarını gözden geçirecek. Arthur?"

"Kusura bakmayın bayanlar, kusura bakmayın," diyen Arthur, Eleanor'la Theodora'nın paylaştıkları mavi odanın kapısını açtı. "Hoş bir yer," dedi tok bir sesle, "tam da böyle göz kamaştırıcı iki hanımefendiye layık. İsterseniz sizleri dolaba ve yatağın altına bakma zahmetinden kurtarayım." Arthur'un emekleme pozisyonuna geçip yatakların altına bakmasını ve sonra kalkıp ellerini temizlemesini ciddiyet içinde seyrettiler. "Gayet güvenli," dedi.

"Şimdi, ben nereye gidiyordum?" diye sordu Bayan Montague. "O genç adam bavullarımı nereye koydu?"

"Dosdoğru holün sonuna," dedi Doktor. "Oraya çocuk odası diyoruz."

Peşinde Arthur'la holde kararlı adımlarla ilerleyen Bayan Montague, soğuk noktadan geçerken ürperdi. "Kesinlikle fazladan battaniyeye ihtiyacım olacak," dedi. "Şu genç adam diğer odaların birinden bana battaniye getirsin." Çocuk odasının kapısını açınca kafasını salladı ve "İtiraf etmeliyim ki yatak temiz görünüyor, ama oda havalandırıldı mı?" diye sordu.

"Bayan Dudley'e söylemiştim," dedi Doktor.

"Küf kokuyor. Arthur, hava soğuk ama şu pencereyi açman gerekecek."

Çocuk odasının duvarlarındaki hayvanlar Bayan Montague'ye kasvetle bakıyorlardı. "Emin misin?" Doktor duraksadı ve çocuk odasının kapısının üstündeki sırıtan yüzlere kaygıyla baktı. "Belki de birisi içeride seninle kalsa iyi olur," dedi.

"Canım." Öbür dünyaya göçmüş insanların arasında keyfi yerine gelmiş olan Bayan Montague gülümsedi. "Bir odada en saf sevgim ve anlayışımla kaç saat -kaç, *kaç* saat- tek başıma ama asla yalnız kalmadan oturdum? Sevgi ve karşılıklı anlayıştan za-

rar gelmeyeceğini sana nasıl anlatabilirim canım? Ben buraya, bu talihsiz varlıklara *yardım etmeye* geldim... Samimi bir ilgiyle onlara el uzatmaya ve *bazı* insanların onları hâlâ anımsadığını, dertlerini dinleyip onlar için gözyaşı dökeceklerini göstermeye geldim. Yalnızlıkları sona erdi artık ve ben—"

"Peki," dedi Doktor, "ama kapıyı aralık bırak."

"Israr edersen kilitlemem." Bayan Montague kesinlikle yüce gönüllü bir havaya bürünmüştü.

"Holün ilerisindeyim," dedi Doktor. "Devriye gezmeyi teklif edemem, çünkü bu Arthur'un işi olacak, ama bir şeye ihtiyacın olursa seslen, seni duyarım."

Bayan Montague gülerek ona elini salladı. "Diğerlerinin himayene benden çok daha fazla ihtiyacı var," dedi. "Elimden geleni yaparım tabii. Ama katı yürekleri ve görmeyen gözleriyle o kadar, *o kadar* savunmasızlar ki."

Kattaki diğer yatak odalarını kontrol eden Arthur, peşinde çok eğlenir gibi görünen Luke'la geri döndü ve Doktor'a hemen kafasını salladı. "Sorun yok," dedi. "Etraf gayet güvenli, artık yatabilirsiniz."

Doktor ona ciddiyetle teşekkür ettikten sonra karısına, "İyi geceler. Dikkatli ol," dedi.

"İyi geceler," diyen Bayan Montague hepsine gülümsedi. "Lütfen korkmayın," dedi. "Ne olursa olsun, burada olduğumu unutmayın."

Theodora, "İyi geceler," dedi; Luke da, "İyi geceler," diye karşılık verdi ve Eleanor'la Theodora kendi odalarına giderlerken Arthur arkalarından onlara huzur içinde dinlenebileceklerini ve tabanca sesi duyarlarsa kaygılanmamalarını, ilk devriye turuna gece yarısı çıkacağını söyledi. Luke holde kendi odasına doğru yürüyordu. Bir an sonra Doktor, karısının kapalı kapısına gönülsüzce sırtını dönerek onun peşinden gitti.

Theodora, "Bekle," dedi Eleanor'a odalarına girdiklerinde. "Luke bizimle holde buluşmak istediklerini söyledi, soyunma ve sessiz ol." Kapıyı aralayıp başını geriye çevirerek fısıldadı: "Yemin ederim ki o geveze kocakarı şu kusursuz sevgi meselesi yüzünden evi cehenneme çevirecek. Kusursuz sevginin en işe yaramayacağı yer Tepedeki Ev olsa gerek. Arthur kapısını kapamış. Çabuk. Sessiz ol."

Halı kaplı holde çoraplı ayaklarıyla çıt çıkarmadan sessizce Doktor'un odasına koştular. "Çabuk," dedi Doktor kapıyı ancak onların geçebileceği kadar aralayarak. "Sessiz olun."

"Güvenli değil," dedi Luke ve kapıyı biraz aralık kalacak şekilde kapadıktan sonra geri dönüp yere oturdu. "O adam birilerini vuracak."

"Bu iş canımı sıkıyor," dedi Doktor kaygıyla. "Luke'la ben oturup nöbet tutacağız ve burada, gözümüzün önünde olmanızı istiyoruz bayanlar. Bir şeyler olacak," dedi, "bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Umarım karınız o ruh çağırma seansında bir delilik yapmamıştır," dedi Theodora. "Kusura bakmayın Doktor Montague. Niyetim eşiniz hakkında ileri geri konuşmak değil."

Doktor güldü, ama gözünü kapıdan ayırmadı. "Aslında başta benimle gelecekti," dedi, "ama yoga kursuna yazılmıştı ve dersleri kaçırmak istemedi. Pek çok açıdan mükemmel bir kadındır," diye ekledi onlara içtenlikle bakarak. "İyi bir eştir ve bana çok iyi bakıyor. Elinden her iş gelir, cidden. Gömleklerimin düğmelerini diker." Umutla gülümsedi. "Bu" -holün bulunduğu tarafı gösterdi- "*bu* onun tek kusuru."

"Belki de size işinizde yardım ettiğini düşünüyordur."

Doktor yüzünü ekşitti ve ürperdi. O anda kapı ardına kadar açılıp küt diye kapandı. Sessizlikte dışarıda bir şeyin ağır ağır hareket ettiğini işittiler, sanki çok güçlü bir rüzgâr hol boyun-

ca muntazaman esiyordu. Bakışarak gülümsemeye, tuhaf bir soğuk ağır ağır üzerlerine çökerken cesur görünmeye çalıştılar. Sonra rüzgâr uğultusunun içinden alt kattaki kapılara vurulduğunu duydular. Theodora tek kelime etmeden Doktor'un yatağının ayakucundaki battaniyeyi alıp Eleanor'la kendisinin üstüne örttü. Ses çıkarmamak için birbirlerine yavaşça sokuldular. Theodora'nın kollarının arasında olmasına karşın çok üşüyen Eleanor; ismimi biliyor, bu sefer ismimi biliyor, diye düşündü. Darbe sesleri merdivenden yükseliyor, her adımda bir çatırtı kopuyordu. Kapının yanında duran Doktor gergindi, Luke gidip onun yanında durdu. "Çocuk odasının çok uzağında," dedi Doktor'a ve adamın kapıyı açmasını engellemek için elini uzattı.

"Bu aralıksız darbeler insanı bezdiriyor," dedi Theodora komik bir edayla. "Gelecek yaz gerçekten başka bir yere gitmeliyiz."

"Her yerin dezavantajları var," dedi Luke ona. "Göllerin etrafında da sivrisinek boldur."

"Tepedeki Ev'in repertuarı tükenmiş olabilir mi?" diye sordu Theodora fiitursuz görünmeye çalışsa da titrek bir sesle. "Bu vurma eylemine daha önce de tanık olmuştuk sanki. Her şey baştan mı başlayacak?" Holde yankılanan çatırtılar çocuk odasına uzak olan uçtan geliyor gibiydi, kapının önünde asabi asabi duran Doktor kaygıyla kafasını salladı. "Dışarı çıkmam gerekecek. Eşim korkuyor olabilir," dedi onlara.

Sanki holden gelmekle kalmayıp kafasının içinde de gümleyen darbe sesleri eşliğinde ileri geri sallanan ve Theodora'ya sımsıkı tutunan Eleanor, "Yerimizi biliyorlar," diye mırıldanınca diğerleri Arthur'la Bayan Montague'yü kastettiğini farz ederek başlarıyla onaylayıp kulak kabarttılar. Ellerini gözlerine bastıran ve gürültü eşliğinde sallanan Eleanor kendine, o vuruş sesleri holde ilerleyecek, dedi; holün ucuna kadar gidip geri dönecek, daha önceki gibi durmadan devam edecek ve sonra kesilecek. O zaman

birbirimize bakıp gülecek, ne kadar üşümüş olduğumuzu ve sırtlarımızda gezinen minik korku sarmallarını anımsamaya çalışacağız. Bir süre sonra ses kesilecek.

"*Bizim* canımızı yakmadı," diyordu Theodora Doktor'a vuruş sesleri duyulurken. "*Onların* da canını yakmaz."

"Umarım eşim bir şeyler *yapmaya* kalkışmaz," dedi Doktor karamsarca. Hâlâ kapıdaydı, ama dışarıdaki gürültü yüzünden kapıyı açamıyor gibiydi.

"Kendimi bu konuda kesinlikle tecrübeli hissediyorum," dedi Theodora Eleanor'a. "Yaklaş Nell, ısın," diyerek Eleanor'u battaniyenin altında kendine iyice çekti. Korkunç, sabit soğuk onları kuşatmıştı.

Sonra hepsinin anımsadığı gizlice sürünen sessizlik ansızın çöküverdi üzerlerine. Nefeslerini tutarak bakıştılar. Doktor kapı kolunu iki eliyle tuttu ve Luke, bembeyaz yüzü ve titreyen sesine rağmen fütursuzca, "Brendi isteyen var mı? İçkisiz ruh gibi oluyorum—" dedi.

"Hayır." Theodora deli gibi kıkırdıyordu. "Öyle espriler yapma."

"Pardon. İnanmayacaksın," dedi Luke brendi koymaya çalışırken sürahiyi kadehe çarpıp durarak. "Bunu artık espri olarak görmüyorum. Perili bir evde yaşamak insanın mizah anlayışını böyle etkiliyor demek." Kadehi iki eliyle tutup yatağa, battaniyenin altında birbirlerine sokulmuş olan Theodora'yla Eleanor'un yanına gitti. Theodora bir elini çıkarıp kadehi aldı. "İşte," dedi, kadehi Eleanor'un ağzına götürerek. "İç."

İçkiyi yudumlayan ama henüz ısınmayan Eleanor, fırtınanın gözündeyiz, diye düşündü; fazla zaman kalmadı. Luke'un bir kadeh brendiyi Doktor'a dikkatle götürüp uzattığını gördü ve sonra kapı şiddetle ve sessizce sarsılınca kadehin Luke'un parmaklarının arasından kayıp yere düşmesini boş gözlerle seyretti. Luke

Doktor'u geri çekti. Kapıya sessizce saldırıldı; sanki menteşelerinden sökülmesine, yerinden çıkıp devrilmesine ve onları tehlikeye maruz bırakmasına ramak kalmıştı. Luke'la Doktor geri çekilerek gergin ve âciz bir halde beklediler.

"Giremez," diye fısıldayıp duruyordu Theodora kapıya bakarak, "giremez, girmesine izin vermeyin, giremez..." Sarsıntı kesildi, kapı sessizdi artık. Kapı koluna hafifçe, okşarcasma dokunulmaya başlandı; kol mahrem ve yumuşak dokunuşlarla yoklandı. Kapı kilitli olduğundan çerçevesine tık tık vuruldu ve ellendi. Sanki kapı, açılması için ikna edilmeye çalışılıyordu.

Eleanor, "Burada olduğumuzu biliyor," diye fısıldayınca Luke başını geriye çevirip ona hiddetle sessiz olmasını işaret etti.

Öyle soğuk ki, diye düşündü Eleanor çocukça; kafamın içinde bunca gürültü varken bir daha asla uyuyamam. Kafamın içinden gelen gürültüyü diğerleri nasıl duyuyorlar ki? Bu eve santim santim gömülüp gözden kayboluyorum, azar azar dağılıyorum çünkü bunca gürültü direncimi kırıyor. *Diğerleri* neden korkuyorlar ki?

Darbelerin yine başladığını uyuşmuş bir halde fark etti, ezici metalik sesler üstüne dalga dalga geliyordu. Buz gibi ellerini ağzına götürerek yüzünün hâlâ yerinde olup olmadığını yokladı. Yeter artık, diye düşündü; çok üşüdüm.

"Çocuk odasının kapısında," dedi Luke. Gürültünün ortasında gergin bir sesle konuşmuştu. "Çocuk odasının kapısında, yapmayın." Ve Doktor'u durdurmak için elini kaldırdı.

"En saf sevgi," dedi Theodora delice, "en saf sevgi." Ve yine kıkırdamaya başladı.

"Kapıları açmazlarsa—" dedi Luke Doktor'a. Doktor şimdi başını kapıya yaslamış, kulak kabartıyordu. Luke harekete geçmesini engellemek için onu kolundan tutmuştu.

Şimdi yeni bir gürültü kopacak, diye düşündü Eleanor kafasının içini dinlerken; değişiyor. Darbeler sanki etkisiz oldukları için kesilmişti ve şimdi holde bir şey hızla ileri geri hareket ediyordu. Sanki bir hayvan inanılmaz bir sabırsızlıkla öne arkaya koşuyor ve kapıları birer birer gözlüyordu, kapı arkalarındaki hareketlere karşı tetikteydi. Sonra yine Eleanor'un anımsadığı hafif, anlaşılmaz mırıltı duyuldu. Ben mi yapıyorum? diye merak etti hemen. Benim yüzümden mi oluyor? Ve kapının ardından yükselen ince kahkahanın kendisiyle dalga geçtiğini işitti.

Theodora, "Fe-fi-fo-fum*" diye fısıldayınca kahkaha yükselip haykırışa dönüştü. Kafamın içinde, diye düşündü Eleanor elleriyle yüzünü örterek. Kafamın içinde ve dışarı çıkıyor, dışarı çıkıyor, dışarı çıkıyor—

Şimdi bütün ev titreyip sarsılıyordu. Perdeler pencerelere çarpıyor, mobilyalar sallanıyordu. Holdeki gürültü o kadar yükselmişti ki duvarları itiyordu. Holdeki tablolar düşünce camlarının kırıldığını işittiler. Belki pencere camları da kırılıyordu. Luke'la Doktor kapalı tutabilmek için kapıya çaresizce yaslandılar. Ayaklarının altındaki döşeme kayıyordu. Gidiyoruz, gidiyoruz, diye düşündü Eleanor ve Theodora'nın çok uzaktan, "Ev yıkılıyor," dediğini işitti. Sesi sakindi, korkudan eser yoktu sanki. Sarsılmış bir halde mücadele vererek yatağa tutunan Eleanor başını eğip gözlerini kapadı. Soğuk yüzünden dudaklarını ısırdı ve odanın düşerek ardından doğrulduğunu ve sonra yavaşça sarsılarak döndüğünü hissedince midesi bulandı. "Ulu Tanrım," dedi Theodora ve bir kilometre ötedeki kapıda duran Luke, Doktor'u tutup doğrulttu.

---

* *Jack ve Fasulye Sırığı* masalında geçen dörtlükten alıntı. Dörtlük, masalın ana karakteri Jack'in dev ile karşılaştığı sırada devin ağzından söylenir; Jack'in kemiklerini öğütüp ekmek yapacağını söyleyen dev, tekerlemesine Fe-Fi-Fo-Fum diyerek başlar.

"İyi misiniz?" diye seslendi Luke. Sırtını kapıya yaslamış, Doktor'u omuzlarından tutuyordu. "Theo, iyi misin?"

"İdare ediyorum," dedi Theodora. "Nell'i bilemem."

"Onu sıcak tut," dedi Luke uzaktan. "Daha bitmedi." Ses giderek hafifliyordu. Eleanor onu duyabiliyor ve uzaktaki odada Theodora'yla ve Doktor'la birlikte hâlâ beklediğini görebiliyordu. Çalkalanan karanlıkta, yatak direklerini kavramış olan kendi bembeyaz elleri hariç hiçbir şeyin gerçek olmadığını tüm varlığıyla hissediyordu şimdi. Onları görebiliyordu, küçücüktüler. Yatak sarsıldığında, duvar öne eğildiğinde ve kapı yan döndüğünde uzaktan kasıldıklarını seçti. Bir yerlerde yüksek, sallantılı bir çatırtı koptu; sanki devasa bir şey düşmüştü. Kule devrilmiştir herhalde, diye düşündü Eleanor; ben de yıllarca ayakta kalır sanıyordum. Kaybolduk, kaybolduk, ev kendini yok ediyor. Gürültünün içinde o kahkahayı duyuyordu, tiz ve çılgın. Delice ezgisini usulca söyleyerek yükseliyordu. Hayır, benim için bitmedi, bu kadarı fazla; diye düşündü. Benliğimin sahibi olmaktan vazgeçeceğim, onu bırakacağım, hiçbir zaman istemediğim bu şeyi seve seve vereceğim. Benden istediği neyse alsın.

"Geliyorum," diye seslendi. Bunu kendisine yaslanmış olan Theodora'ya söylemişti. Odada çıt çıkmıyordu şimdi. Eleanor penceredeki hareketsiz perdelerin arasından giren gün ışığını gördü. Luke pencerenin yanındaki sandalyeye oturmuştu. Yüzü morarmış, gömleği yırtılmıştı ve hâlâ brendi içiyordu. Doktor bir başka sandalyede oturmaktaydı. Saçı yeni taranmıştı; bakımlı, şık ve soğukkanlı görünüyordu. Eleanor'a yaslanan Theodora, "Bir şeyi yok galiba," deyince Eleanor doğrulup öylece bakarak kafasını salladı. Sessiz sakin olan ev, etrafında resmiyetle dikilmişti şimdi ve her şey yerli yerindeydi.

Eleanor, "Nasıl..." deyince üçü de güldü.

"Bir başka gün," diyen Doktor'un görünüşüne karşın sesi zayıf çıkmıştı. "Bir başka gece," dedi.

"Daha önce söylemeye çalıştığım gibi," dedi Luke Theodora'ya, "perili bir evde yaşamak insanın mizah anlayışını cehenneme çeviriyor. Örtülü bir kelime oyunu yapmaya çalışmıyorum burada."

"Onlar... Nasıllar?" diye sordu Eleanor. Sözcükler ona yabancı geliyor ve ağzı zar zor hareket ediyordu.

"İkisi de mışıl mışıl uyuyor," dedi Doktor. "Aslında," dedi Eleanor uykudayken başlatılmış bir sohbeti sürdürürcesine "karımın o fırtınaya yol açtığına inanamıyorum, ama şunu itiraf etmeliyim ki bir daha saf sevgiyle ilgili tek kelime duyarsam..."

"Ne oldu?" diye sordu Eleanor. Ağzımın haline bakılırsa gece boyunca dişlerimi gıcırdattım herhalde, diye düşündü.

"Tepedeki Ev dans etti," dedi Theodora, "bizi manyakça bir gece yarısı eğlencesine çıkardı. Yani *galiba* dans ediyordu, belki de perende atıyordu."

"Saat neredeyse dokuz oldu," dedi Doktor. "Eleanor hazır olunca..."

"Gel bebeğim," dedi Theodora. "Theo yüzünü yıkasın ve seni güzelce kahvaltıya hazırlasın."

VIII

"Bayan Dudley'in onda sofrayı topladığını onlara söyleyen oldu mu?" Theodora kahve sürahisine düşünceli bir edayla bakıyordu.

Doktor duraksadı. "Böyle bir geceden sonra onları uyandırmayı hiç istemiyorum."

"Ama Bayan Dudley onda sofrayı toplayacak."

"Geliyorlar," dedi Eleanor. "Merdivenden sesleri geliyor." Evin her tarafındaki bütün sesleri duyabiliyorum demek istedi onlara.

Sonra hepsi Bayan Montague'nün uzaktan gelen yüksek, sinirli sesini duydu. Durumu anlayan Luke, "Aman Tanrım... Yemek salonunu bulamıyorlar," diyerek kapıları açmaya koştu.

"...doğru düzgün havalanmalı." Sesi kendisinden önce gelen Bayan Montague yemek salonuna daldı; Doktor'u omzuna hafifçe dokunarak, diğerlerini başını eğerek selamladı ve sofraya oturdu. "Şunu söylemeliyim ki," diye söze başladı hemen, "bizi kahvaltıya çağırabilirdiniz. Her şey buz gibi olmuştur herhalde? Kahve içilecek gibi mi?"

Somurtarak, "Günaydın," diyen Arthur, huysuz ve sinirli bir edayla masaya kuruldu. Theodora, Bayan Montague'nün önüne kahve koyma telaşıyla az kalsın sürahiyi devirecekti.

"Yeterince sıcak *görünüyor*," dedi Bayan Montague. "Her halükârda bu sabah senin şu Bayan Dudley ile bir konuşayım. O odanın havalandırılması gerek."

"Peki ya gecen nasıldı?" diye sordu Doktor ürkekçe. "Eee... Verimli bir gece geçirdin mi?"

"Verimliden kastın rahatsa, öyle demeni yeğlerim, John. Gayet kibarca yanıtlamam gerekirse hayır, rahat bir gece *geçirmedim*. Gözümü bile kırpmadım. O odaya katlanmak mümkün değil."

"Bu eski ev epey gürültülü, değil mi?" dedi Arthur. "Bir dal sabaha kadar pencereme çarpıp durdu. Ses yüzünden az kalsın delirecektim."

"Pencere açıkken bile oda boğucu. Bayan Dudley'in ev kadınlığı, kahvesi kadar iyi değil. Bir fincan daha alayım lütfen. John, beni doğru dürüst havalandırılmamış bir odada yatırmana çok şaşırdım doğrusu, öbür dünyadakilerle iletişim kurulacaksa en azından doğrü dürüst hava sirkülasyonu şart. Bütün gece toz yuttum."

Arthur, "*Sizi* anlayamıyorum," dedi Doktor'a, "burası nedense sinirlerinizi bozmuş. Tabancamla bütün gece nöbet tuttum ama bir fare bile kımıldamadı. Pencereye çarpan o lanet olası dal hariç çıt çıkmadı. Beni delirtecekti az kalsın," dedi Theodora'ya sır verircesine.

"Umudu kesmeyeceğiz tabii," dedi Bayan Montague kocasına kaşlarını çatarak. "Belki bu gece bazı tezahürler olur."

2

"Theo?" Eleanor not defterini bıraktı ve harıl harıl yazmakta olan Theodora başını kaldırıp kaşlarını dikleştirerek ona baktı. "Aklımda bir şey var."

"Not tutmaktan *nefret* ediyorum. Böyle çılgınca şeyler yazmaya çalıştığım için kendimi salağın teki gibi hissediyorum."

"Merak ettiğim bir şey var."

"Neymiş?" Theodora hafifçe gülümsedi. "Çok ciddi görünüyorsun," dedi. "Önemli bir karar aşamasında falan mısın?"

"Evet," dedi Eleanor kararını vererek. "Sonrasında ne yapacağım konusunda. Hepimiz Tepedeki Ev'den ayrıldıktan sonra."

"Eee?"

"Seninle geliyorum," dedi Eleanor.

"Benimle nereye geliyorsun?"

"Seninle geliyorum, evine. Ben," Eleanor acı acı gülümsedi, "seni evine kadar takip edeceğim."

Theodora kalakaldı. "Neden?" diye sordu boş boş bakarak.

"Değer verdiğim biri olmadı hiç," dedi Eleanor böyle bir sözü daha önce kimden duyduğunu merak ederek. "Ait olduğum bir yerde bulunmak istiyorum."

"Sahipsiz sokak kedilerini evime almak âdetim değildir." Theodora işi şakaya vuruyordu.

Eleanor da güldü. "*Sahiden* sahipsiz bir sokak kedisi sayılırım, değil mi?"

"Şey." Theodora kurşunkalemini tekrar eline aldı. "Kendi evin var," dedi. "Zamanı gelince oraya döndüğüne sevineceksin, Nell... Canım benim. Hepimiz evlerimize döndüğümüze sevineceğiz sanırım. Dün geceki gürültüler için ne diyorsun? *Ben* onları tarif edemiyorum."

"Geleceğim, biliyorsun," dedi Eleanor. "Geleceğim işte."

"Nellie, Nellie." Theodora yine güldü. "Bak," dedi. "Bu sıradan bir yaz işte, birkaç haftalığına taşrada hoş ve eski bir yazlığa geldik, o kadar. Senin kendi evinde bir hayatın var, benim de *kendi* hayatım var. Yaz bitince geri döneceğiz. Birbirimize yaza-

rız tabii, belki görüşürüz de, ama Tepedeki Ev sonsuza dek sürmeyecek, biliyorsun."

"Bir işe girebilirim, ayağının altında dolaşmam."

"Anlamıyorum." Theodora kalemini bezgince bıraktı. "Sen *hep* istenmediğin yerlere mi gidersin?"

Eleanor uysal uysal gülümsedi ve "İstendiğim bir yer *hiç* olmadı ki," dedi.

3

"Öyle anaç ki," dedi Luke. "Her şey yumuşacık. Her şey pamuk gibi. Sarmalayan büyük koltuklar ve oturunca sert ve rahatsız olduğu anlaşılan, insanı anında reddeden kanepeler..."

Eleanor usulca "Theo?" deyince Theodora ona bakıp şaşkınlıkla kafasını salladı.

"...ve her yerde eller. Minik, yumuşak, camdan eller. Kıvrılarak uzanan, çağıran..."

"Theo?" dedi Eleanor.

"Hayır," dedi Theodora. "Bende kalamazsın. Ve artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Belki de," dedi Luke onları seyrederek, "en itici tarafı küre şekline yapılan vurgu. Birbirine yapıştırılmış küçük cam kırıklarından yapılma abajura, merdivenlerdeki büyük karpuz lambalara ya da Theo'nun dirseğinin dibindeki yivli yanardöner şeker kavanozuna tarafsızca bakmanızı istiyorum. Yemek salonunda, bir çocuğun açılmış avuçlarında duran son derece kirli, sarı bir cam kâse ve içinde çobanların dans ettiği şekerden yapılma bir paskalya yumurtası var. İri memeli bir kadın kafasının üstünde merdiven korkuluğunu taşıyor ve oturma odasının penceresinin altında..."

"Nellie, beni rahat bırak. Dereye filan gidelim."

"...çapraz dikişle yapılmış bir çocuk yüzü var. Nell, o kadar kaygılı görünmesene, Theo dereye gitmeni önerdi, o kadar. İstersen seninle gelirim."

"Ne yaparsa yapsın," dedi Theodora.

"Tavşanları korkutmak için. İstersen yanıma sopa alırım. İstemezsen gelmem. Theo ne derse öyle yaparım."

Theodora güldü. "Belki de Nell burada kalıp duvarlara yazı yazmayı yeğler."

"Pes," dedi Luke. "Çok kalpsizsin Theo."

"Paskalya yumurtasının içinde dans eden çobanlardan bahset," dedi Theodora.

"Şekerle çevrelenmiş bir dünya. Altı tane mini minnacık çoban dans ediyor ve pembeli mavili bir kız çoban yosunlu bir dere kıyısına uzanmış, onları keyifle seyrediyor. Çiçekler, ağaçlar ve koyunlar var. Bir de gayda çalan yaşlı bir keçi çobanı. Keçi çobanı olmak isterdim sanırım."

"Boğa güreşçisi olmasaydın eğer," dedi Theodora.

"Boğa güreşçisi olmasaydım eğer. Nell'in yediği haltlar kafelerde milletin dilinde, hatırlarsın."

"Pan," dedi Theodora. "Bir ağaç kovuğunda yaşamalısın Luke."

"Nell," dedi Luke, "dinlemiyorsun."

"Bence onu korkutuyorsun."

"Tepedeki Ev günün birinde tarifsiz hazineleri ve yastıklarıyla birlikte bana kalacağı için mi? Ben evlere kibar davranmam Nell, canım sıkılırsa şekerden yapılma paskalya yumurtasını ezebilir, minik çocuk ellerini parçalayabilir, merdiveni tepine tepine ve bağıra çağıra inip çıkarak zamkla tutturulmuş lambalara bastonla vurabilir ve kafasında merdiven korkuluğunu taşıyan iri memeli kadını dövebilirim, ayrıca..."

"Gördün mü? Onu korkutuyorsun işte."

"Haklısın galiba," dedi Luke. "Nell, saçmalıyorum sadece."

"Bastonu bile yoktur bence," dedi Theodora.

"Aslında var. Nell, saçmalıyorum *sadece*. Ne düşünüyor dersin Theo?"

Theodora dikkatle, "Tepedeki Ev'den ayrıldıktan sonra onu evime götürmemi istiyor ama götürmeyeceğim," dedi.

Luke güldü. "Zavallı, aptal Nell," dedi. "Sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır. Haydi dereye gidelim."

"Anaç bir ev," dedi Luke, sundurmanın basamaklarından çimenliğe inerlerken, "tıpkı bir yurt müdiresi, başöğretmen, ev sahibesi misali. Tepedeki Ev bana kalınca çok kötü bir yönetici olacağım herhalde. Bizim Arthur gibi."

Theodora, "Bir insan neden Tepedeki Ev'in sahibi olmak ister anlayamıyorum," deyince Luke geriye dönüp eve ilgiyle baktı.

"İnsan bir şeyi iyice görmeden onu isteyip istemediğini bilemez," dedi. "Bu eve sahip olma ihtimalim bulunmasaydı, çok farklı düşünebilirdim. Nell bir keresinde bana insanların birbirlerinden ne istediklerini, başka insanların neye yaradığını sormuştu."

"Annemin ölmesi benim suçumdu," dedi Eleanor. "Duvara vurdu, bana seslenip durdu ama ben uyanmadım. İlacını götürmeliydim, daha önce hep götürmüştüm. Ama bu sefer bana seslenince uyanmadım."

"Artık bütün bunları unutmuş olmalıydın," dedi Theodora.

"Acaba uyandım mı diye o zamandan beri merak ediyorum. Uyanıp onu duydum ve sonra da tekrar uyudum mu diye. Bunu yapmış olmam mümkün. Kafamı kurcalıyor."

"Buradan sapalım," dedi Luke. "Dereye gidiyorsak."

"Fazla endişeleniyorsun, Nell. Büyük ihtimalle senin suçun olduğunu düşünmekten *hoşlanıyorsun,* o kadar."

"Zaten er geç ölecekti," dedi Eleanor. "Ama ne zaman ölürse ölsün benim suçum olacaktı tabii."

"Öyle bir şey yaşamasaydın Tepedeki Ev'e hayatta gelmezdin."

"Buradan tek sıra halinde geçelim," dedi Luke. "Nell, önden git."

Gülümseyerek öne düşen Eleanor patikada rahatça yürüdü. Şimdi nereye gittiğimi biliyorum, diye düşündü. Theodora'ya annemden bahsettim, yani *o konuda* sorun kalmadı, küçük bir ev bulacağım veya belki de onunki gibi bir daire. Onunla her gün görüşeceğim ve birlikte güzel şeyler arayacağız... Altın sarısı süslemeli tabaklar, beyaz bir kedi, şekerden yapılma bir paskalya yumurtası ve yıldızlı bir fincan. Artık korkmayacağım, yalnız da olmayacağım. İsmim sadece *Eleanor* olacak. "Siz ikiniz benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?" diye sordu başını geriye çevirerek.

Bir dakika sonra Luke kibarca yanıt verdi: "İyilik ve kötülük, Nell'in ruhu için çarpışıyor. Ama benim Tanrı rolünü üstlenmem gerekecek galiba."

"Ama Nell ikimize de *güvenemez* tabii," dedi Theodora neşeyle.

"Bana güvenemeyeceği kesin," dedi Luke.

"Hem Nell," dedi Theodora, "kesinlikle senden bahsetmiyorduk. Başka işim gücüm yok sanki," dedi Luke'a biraz sinirle.

O kadar uzun süredir bekliyorum ki, diye düşündü Eleanor; nihayet mutluluğu hak ettim. Önlerinden giderek tepenin zirvesine ulaştı ve dereye varmak için içinden geçmeleri gereken aşağıdaki ince ağaç hattına baktı. Gökyüzüne karşı muhteşem duruyorlar, diye düşündü; öyle dimdik ve özgürler ki. Luke

her yerde yumuşaklık olduğunu söylerken yanılıyordu; çünkü bu ağaçlar sert. Hâlâ hakkımda konuşuyorlar, Tepedeki Ev'e gelip Theodora'yı bulduğumdan ve artık onu bırakmayacağımdan bahsediyorlar. Arkasından mırıldandıklarını duyuyordu. Sesleri bazen fesat, bazen alaycı bir şekilde yükseliyordu. Bazen ise neredeyse akraba gibi gülüşüyorlardı ve Eleanor peşinden geldiklerini duyarak rüyada gibi yürüyordu. Kendisinden bir dakika sonra uzun otların arasına girdiklerini anladı, çünkü otlar ayaklarının altında tıslayarak kımıldıyordu. İrkilen bir çekirge telaşla zıplayarak uzaklaştı.

Theodora'ya dükkânında yardım edebilirim, diye düşündü Eleanor. Güzel şeyleri seviyor, onunla birlikte öyle şeyleri arayabilirim. Canımızın çektiği yere gidebiliriz; istersek dünyanın bir ucuna gider, istediğimiz zaman da geri döneriz. Luke şimdi ona hakkımda bildiklerini anlatıyor: içime kapanık olduğumu, etrafımda zakkumlardan bir duvar örülü olduğunu anlatıyor ve Theodora gülüyor çünkü artık yalnız değilim. Birbirlerine çok benziyorlar ve çok iyi insanlar, bana bu kadar çok şey vermelerini beklemiyordum. Geldiğim çok iyi oldu çünkü sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır.

Sert ağaç dallarının altından geçti. Patikadaki sıcak güneşten sonra gölgelerin serinliğine girmek hoş olmuştu. Şimdi daha dikkatli yürümesi gerekiyordu çünkü patika yokuş aşağı iniyordu ve Eleanor'un yoluna bazen kayalarla kökler çıkıyordu. Arkasından o ikisinin sesleri gelmeye devam ediyordu. Hızlı hızlı ve sertçe konuşuyorlardı, sonra daha yavaş ve gülerek. Arkama bakmayacağım, diye düşündü Eleanor mutlulukla; çünkü o zaman ne düşündüğümü anlarlar. Theo'yla bunu daha sonra bol bol vaktimiz olunca konuşuruz. Ağaçların arasından çıkıp dereye inen patikanın son sarp kısmına giriyordu şimdi. Kendimi öyle tuhaf hissediyorum ki, diye düşündü; bir mucizenin etkisine girmiş gibiyim, hâlâ neşe doluyum. Dereye varana ka-

dar etrafa bakmayacağım, Theodora'nın geldiğimiz gün az kalsın düştüğü yere varana kadar. Sonra ona Japon balığını ve pikniğimizi hatırlatacağım.

Dar, yeşil dere kıyısına oturup çenesini dizlerine yasladı. Hayatımın bu anını unutmayacağım, diye söz verdi kendine. Tepeden ağır ağır inen o ikisinin seslerini ve adımlarını dinliyordu. "Acele edin," dedi Theodora'ya bakmak için başını geriye çevirerek. "Ben..." deyip sustu. Tepede kimse yoktu, patikadan gelen belirgin ayak sesleri ve hafif, alaycı bir kahkaha sadece.

"Kimsiniz?" diye fısıldadı. "Kim?"

Adımlar altında ezilmiş otları görebiliyordu. Bir başka çekirgenin telaşla kaçtığını ve bir taşın yuvarlandığını gördü. Patikadan gelen ayak seslerini net duyuyordu. Sonra, ayağa kalkıp dereye doğru gerilerken, kahkahanın çok yakından geldiğini işitti. "Eleanor, Eleanor," diyen ses kafasının hem içindeydi hem de dışında. Hayatı boyunca beklediği çağrıydı bu. Ayak sesleri kesildi ve Eleanor öyle sert bir hava akımına kapıldı ki sendeledi ve birisi ona sarıldı. "Eleanor, Eleanor," dendiğini duydu. Rüzgâr kulaklarının dibinde hızla esiyordu, "Eleanor, Eleanor," deniyordu ve biri ona sımsıkı sarılıyordu. Güvendeydi. Hiç soğuk değil, diye düşündü; hiç soğuk değil. Gözlerini kapayıp ağırlığını arkasına verdi ve beni bırakma, diye geçirdi içinden. Ardından onu sımsıkı tutan şey, uzaklaşarak yok oluyordu. Gitme, diye düşündü. Gitme. "Eleanor, Eleanor," dendiğini bir kez daha işitti. Şimdi derenin yanında ayakta duruyor, güneş batmışçasına titriyordu. Görünmez adımların dereyi kat etmelerini, suyun yüzeyinde küçük dalgalanmalar yaratmalarını ve ardından diğer taraftaki otlara çıkıp tepeyi yavaşça ve okşarcasına aşmalarını şaşırmadan seyretti.

Dere kenarında titreyerek dururken az kalsın, geri gel, diyecekti. Dönüp çılgınca koşarak tepeye çıktı. Koşarken "Theo? Luke?" diye haykırıp sesleniyordu.

Onları küçük ağaç kümesinin içinde buldu; bir ağaç gövdesine yaslanmış, usulca konuşup gülüşüyorlardı. Koşarak yanlarına vardığında şaşkınlıkla ona döndüler. Theodora sinirlenmişti. "Yine ne istiyorsun?" dedi.

"Dere kenarında sizi bekledim..."

"Burada, serinlikte kalmaya karar verdik," dedi Theodora. "Sana seslendiğimizi duydun sandık. Seslendik, değil mi Luke?"

"Ah, evet," dedi Luke utana sıkıla. "Sesimizi duyduğuna emindik."

"Neyse," dedi Theodora, "birazdan gelecektik. Değil mi Luke?"

"Evet," dedi Luke sırıtarak. "Ah, evet."

4

"Yeraltı ırmakları," dedi Doktor çatalını sallayarak.

"Saçma. Bütün yemekleri Bayan Dudley mi yapıyor? Kuşkonmaz nefis. Arthur, şu genç adama söyle de sana kuşkonmaz versin."

"Canım." Doktor karısına sevecenlikle baktı. "Öğle yemeklerinden sonra bir saat dinlenmeyi adet edindik, eğer sen..."

"Hayatta olmaz. Burada yapacak bir sürü işim var. Aşçınızla konuşmalıyım, odamın havalandırılmasını sağlamalıyım, bu akşamki ruh çağırma seansına hazırlanmalıyım. Arthur'un da tabancasını temizlemesi gerekiyor."

"Savaşçı olmanın gereği bu," diye itiraf etti Arthur. "Ateşli silahların bakımı ihmal edilmez."

"*Şu* gençlerle *sen* dinlenebilirsiniz tabii. Burada gezinen zavallı ruhlara bir an önce yardım etmeye benim kadar hevesli olmayabilirsiniz. Belki de onlara sempati duymamı salaklık ola-

rak görüyorsunuz, belki kimsenin yardım eli uzatmadığı o kayıp, terk edilmiş ruhlar için gözyaşı dökmemi komik buluyorsunuz. Saf sevgi..."

"Kriket?" diye atıldı Luke. "Kriket oynamak isteyen?" Onlara hevesle baktı. "Badminton? Kriket?"

"Yeraltı ırmakları?" diye ekledi Theodora yardımcı olmak istercesine.

"Ben alengirli soslardan hazzetmem," dedi Arthur sertçe. "Arkadaşlara söyleyin, öyle şeylere ancak aşağılık kimseler düşkün olur." Luke'a düşünceli bir edayla baktı. "Aşağılık kimseler. Alengirli soslara düşkün olurlar, kadınları kendilerine hizmet ettirirler ama *benim* öğrencilerim kendi işlerini kendileri görürler. Erkek olmanın gereği," dedi Theodora'ya.

"Peki, onlara başka ne öğretirsiniz?" diye sordu Theodora kibarca.

"Öğretmek mi? Yani... Dersleri mi soruyorsun? Cebir filan gibi mi? Latince? Elbette." Arthur hoşnutlukla arkasına yaslandı. "Öyle şeyleri öğretmenlere bırakacaksın," diye açıkladı.

"Okulunuzda kaç öğrenci var?" Theodora kibarca ve ilgiyle öne eğildi. Bir misafirle sohbet ediyordu ve Arthur halinden gayet memnun görünüyordu. Masanın başında oturan Bayan Montague kaşlarını çatıp parmaklarını masaya sabırsızca, tık tık vurdu.

"Kaç tane mi? Kaç tane. Birinci sınıf bir tenis takımımız var." Theodora'ya gülümsedi. "Birinci sınıf. Kimse ellerine su dökemez. Hanım evlatlarını saymayayım, değil mi?"

"Hanım evlatlarını," dedi Theodora, "saymayın."

"Ah. Tenis. Golf. Beyzbol. Atletizm. Kriket." Kurnazca gülümsedi. "Kriket oynadığımızı tahmin etmiyordun, değil mi? Sonra yüzme ve voleybol. Ama bazı öğrenciler her şeyi yapıyorlar," diye atıldı. "Ellerinden her iş gelir. Toplam yetmiş civarı diyebilirim."

"Arthur?" Bayan Montague daha fazla dayanamamıştı. "Okuldan bahsetmek yok. Tatildesin, unutma."

"Evet, aptallık ettim." Arthur memnuniyetle gülümsedi. "Silahları gözden geçirmem gerek," diye açıkladı.

"Saat iki," dedi Bayan Dudley kapı eşiğinden. "İkide sofrayı toplarım."

5

Theodora güldü, kameriyenin ardındaki gölgelerin derinliklerine gizlenmiş olan Eleanor konuşarak yerini belli etmemek için elleriyle ağzını örttü. Öğrenmeliyim, diye düşünüyordu; öğrenmeliyim.

"Adı, Grattan Cinayetleri," diyordu Luke. "Muhteşemdir. İstersen söyleyebilirim."

"Öyle şeylere aşağılık kimseler düşkün olurmuş." Theodora yine güldü. "Zavallı Luke, ben olsam 'hergele' derdim."

"Bu kısacık saati Arthur'la geçirmeyi yeğlersen..."

"Elbette Arthur'la geçirmeyi yeğlerim. Eğitimli bir kimse her zaman hoş bir sohbet arkadaşıdır."

"Kriket," dedi Luke. "Kriket oynamak hiç aklına gelmemişti, değil mi?"

"Şarkı söyle, şarkı söyle," dedi Theodora gülerek.

Luke genizden gelen monoton bir sesle her sözcüğün üstüne basa basa şarkı söyledi:

"İlki genç Bayan Grattan'dı,
Adamı içeri almamaya çalıştı,
Adam ona bir pala sapladı,
Suç işte böyle başladı.

Sonraki Grattan Nine'ydi,
Çok yaşlı ve yorgundu, saçları griydi,
Saldırgana direndiyse de,
Sonunda pes etti.

Sonraki Grattan Dede'ydi,
Şöminenin önünde oturuyordu,
Adam usulca arkadan yaklaştı,
Ve onu bir telle boğazladı.

Sonuncusu Grattan Bebek'ti
Tekerlekli yatağında yatıyordu,
Adam kaburgalarını parçalayınca,
Çocukcağız can verdi.

Ve adam tütün tükürdü
Çocuğun altın sarısı saçlarına."

Şarkı bitince bir an sessizlik oldu, ardından Theodora hafif bir sesle, "Çok güzelmiş Luke," dedi. "Resmen muhteşem. Artık bu şarkıyı ne zaman duysam seni hatırlayacağım."

"Arthur'a da söylemeyi planlıyorum," dedi Luke. Benden ne zaman bahsedecekler? diye merak etti Eleanor gölgelerin içinden. Bir dakika sonra Luke miskince devam etti: "Doktor'un yazacağı kitap nasıl bir şey olacak acaba? Bizden bahseder mi dersin?"

"Senden dürüst, genç bir psişik olaylar araştırmacısı diye bahseder herhalde. Benden de inkâr edilemeyecek meziyetlere sahip, ama adı kötüye çıkmış bir bayan olarak."

"Bayan Montague'ye bir bölüm ayırır mı acaba?"

"Ya Arthur'a? Bayan Dudley'e? Umarım hepimizi bir grafikteki rakamlara indirgemez."

"Merak ediyorum, merak ediyorum," dedi Luke. "Bu ikindi vakti hava sıcak," diye ekledi. "Serinlemek için ne yapabiliriz?"

"Bayan Dudley'e limonata hazırlamasını söyleyebiliriz."

"Ne yapmak istiyorum biliyor musun?" dedi Luke. "Keşfe çıkmak istiyorum. Haydi, dereden geçip tepelere çıkalım ve derenin kaynağını bulalım. Belki bir yerlerde bir gölcük vardır, yüzeriz."

"Veya bir çavlan, dere bir çavlandan doğmuşa benziyor."

"Haydi, gel öyleyse." Kameriyenin arkasından kulak kabartan Eleanor, onların kahkahalarını ve patikadan eve doğru koşan ayak seslerini işitti.

6

"İlginç bir şey var burada, işte," dedi Arthur. Eğlenceli olmak için cesurca çabalıyormuş gibi konuşuyordu. "Bu kitapta çocukların kullandığı alelade pastel boyalardan nasıl mum yapılacağı anlatılıyor."

"İlginç." Doktor'un sesi bezgin çıkıyordu. "İzninle Arthur, temize geçirmem gereken bir sürü not var."

"Elbette, Doktor. Hepimizin işi var. Çıt çıkarmam." Salon kapısının ardından onları dinleyen Eleanor, ses çıkarmamaya çalışan Arthur'dan yükselen hafif, sinir bozucu sesleri işitti. "Buralarda yapacak pek bir şey yok, değil mi?" dedi Arthur. "Genelde nasıl zaman geçiriyorsunuz?"

"Çalışarak," diye kestirip attı Doktor.

"Evde olup bitenleri mi yazıyorsunuz?"

"Evet."

"Beni de yazıyor musunuz?"

"Hayır."

"Bence ruh çağırma seanslarında aldığımız notları da eklemelisiniz. Şimdi ne yazıyorsunuz?"

"Kitap filan okuyamaz mısın Arthur?"

"Tabii. Asla sinir bozmak istemem." Eleanor Arthur'un eline bir kitap alıp bıraktığını, bir sigara yaktığını, iç geçirdiğini, kımıldandığını ve nihayet, "Baksanıza, burada *yapacak* bir şey var mı? Herkes *nerede*?" dediğini işitti.

Doktor sabırla, ama ilgisizce konuştu. "Theodora'yla Luke dereyi keşfe çıktılar galiba. Diğerleri de buralardadır herhalde. Aslında karım Bayan Dudley'i arıyordu sanırım."

"Ah." Arthur yine iç geçirdi. "Ben de kitap okuyayım bari," dedi ve bir dakika sonra ekledi: "Baksanıza Doktor. Sizi rahatsız etmek istemem ama bu kitapta diyor ki..."

7

"Hayır," dedi Bayan Montague, "gençlerin oynaşmalarını tasvip eden biri *değilim* Bayan Dudley. Kocam bu fantastik ev partisini düzenlemeden önce *bana* danışsaydı..."

"Eh." Konuşan Bayan Dudley idi ve yemek salonunun kapısına yaslanmış olan Eleanor tahta panellere dayadığı ağzını iyice açarak bakakaldı. "Hep söylerim, insan bir kere genç olur Bayan Montague. O gençler eğleniyorlar ve sonuçta genç olduklarından bu gayet doğal."

"Ama aynı çatı altında kalıyorlar..."

"Doğruyla yanlışı ayırt edemeyecek kadar küçük değiller ki. Bay Luke istediği kadar asılsın; o güzel hanımefendi, Bayan Theodora, kendi başının çaresine bakacak yaşta bence."

"Sofra takımı için kuru bir bulaşık bezine ihtiyacım var, Bayan Dudley. Zamane gençleri her şeyi bildiklerini sanıyorlar maalesef. Bazı şeyler sır olarak kalmalı, onları ancak yetişkin olunca keşfetmeliler."

"O zaman keşfetmeleri zor olur." Bayan Dudley'in sesi rahat ve kaygısızdı. "Eşim domatesleri bu sabah bahçeden getirdi," dedi. "Bu sene bereketli oldu."

"Yıkayayım mı?"

"Hayır, ah, hayır. Siz şuraya oturup dinlenin, yeterince iş yaptınız zaten. Ben ateşe su koyayım, güzel bir çay içeriz."

8

"Sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır," diyen Luke, odanın diğer tarafındaki Eleanor'a gülümsedi. "Theo'nun üstündeki şu mavi elbise cidden senin mi? İlk kez görüyorum."

"Ben Eleanor'um," dedi Theodora fesatça, "çünkü sakalım var."

"İki kişiye yetecek kadar elbise getirmekle akıllılık etmişsin," dedi Luke Eleanor'a. "Benim eski ceketim Theo'da bu kadar güzel durmazdı."

"Ben Eleanor'um," dedi Theo, "çünkü mavi giyiyorum. Aşkıma bayılıyorum çünkü o semavidir. Adı Eleanor ve işi zor."

Fesatlık yapıyor, diye düşündü Eleanor dalgınca. Onları sanki çok uzaklardan seyredip dinliyordu. Şimdi Theo fesatlık yapmaya ve Luke iyi davranmaya çalışıyor, diye düşündü. Luke bana güldüğü için kendinden ve fesatlık yaptığı için Theo'dan utanıyor. "Luke," dedi Theodora Eleanor'a bir an göz atarak. "Haydi bana yine şarkı söyle."

"Sonra," dedi Luke huzursuzca. "Doktor satranç takımını yeni hazırladı."

Gücenen Theodora başını koltuğunun sırtına yaslayıp gözlerini kapadı. Konuşmamakta kararlı olduğu belliydi. Eleanor oturmuş ellerine bakıyor ve evin seslerini dinliyordu. Yukarıda bir yerde bir kapı usulca kapandı, bir an için kuleye dokunan bir kuş uçup gitti. Mutfaktaki ocağın ateşi küçük ve hafif çıtırtılar çıkararak sönmekteydi. Kameriyenin yanındaki çalıların arasından bir hayvan -bir tavşan mıydı?- geçti. Eleanor eve yönelik bu yeni farkındalığı sayesinde tavan aralarındaki tozların usulca salınışını ve tahtaların yavaş yavaş eskidiğini bile duyabiliyordu. Sadece kütüphane ona kapalıydı, ruh çağırma seansındaki Bayan Montague'yle Arthur'un ağır soluklarını ve kısık sesle, heyecanla sordukları soruları duyamıyordu. Kitapların çürüyüşünü ve kuleye çıkan demir döner merdivenin içine sızan pasları da işitmiyordu. Oturma odasında gözlerini yerden kaldırmadan Theodora'nın parmaklarını sinirle tık tık vurduğunu ve yerleştirilen satranç taşlarının hafif seslerini duyabiliyordu. Kütüphane kapısının birden açıldığını ve ardından keskin, öfkeli ayak seslerinin oraya doğru geldiklerini işitti. Bayan Montague kapıyı açıp içeri dalınca hepsi o tarafa döndüler.

"Şunu söylemeliyim ki," dedi Bayan Montague kesik kesik, patlayacakmış gibi soluyarak. "Şunu *söylemeliyim* ki bu gerçekten son derece *sinir bozucu*..."

"Canım." Doktor ayaklandı, ama Bayan Montague öfkeyle elini sallayıp onu başından savdı. "Sende biraz *terbiye* olsaydı..." dedi.

Peşinden uysalca gelen Arthur yanından geçti ve şöminenin karşısındaki koltuğa neredeyse gizlice sığındı. Kendisine dönen Theodora'ya bezgin bezgin kafa salladı.

"Biraz *terbiye* olsaydı. Sonuçta onca yoldan *geldim* John, Arthur da öyle, sırf sana yardım etmeye geldik ve şunu kesin-

likle söylemeliyim ki *senin* gibi bir insandan böyle alaycı ve inançsız bir tavır beklemiyorum, bir de *şunlardan*..." Eleanor'u, Theodora'yı ve Luke'u gösterdi. "Tek istediğim, tek *istediğim* birazcık olsun bana güvenmeniz, yapmaya çalıştığım şeye birazcık sempati duymanız. Oysa siz inanmıyor, hakaret ediyor, hiçe sayıyor ve alay ediyorsunuz." Yüzü kızarmıştı, profesöre soluk soluğa parmağını salladı. "Ruh," dedi acı acı, "bu gece benimle konuşmuyor. Sırf sizin küçümseyici ve şüpheci tavrınız yüzünden *tek bir sözcük* bile etmedi. Ruh benimle haftalarca konuşmayabilir... Daha önce de olmuştu, onu inançsızların sataşmalarına maruz bıraktığımda da olmuştu. Ruhun haftalarca konuşmadığını bilirim ve buraya en iyi niyetlerimle gelmişken sizden en *azından* biraz saygı beklemek hakkım." Bir an konuşamadan parmağını Doktor'a salladı.

"Canım," dedi Doktor, "eminim hiçbirimiz seansına bilerek müdahale etmek istemeyiz."

"Dalga geçmiyor muydunuz, hiçe saymıyor muydunuz? Ruhun söylediklerini gördüğünüz halde inançsızlığınız sürmedi mi? Şu gençler şımarık ve küstah değiller mi?"

"Bayan Montague, lütfen..." dedi Luke, ama Bayan Montague ona sürtünerek yanından geçti ve oturdu. Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmıştı ve gözleri ateş saçıyordu. Doktor iç geçirerek konuşmaya başladı ve ardından sustu. Karısına sırtını dönerek Luke'a satranç masasına geri gelmesini işaret etti. Luke kaygıyla onun peşinden gitti ve koltuğunda kımıldanan Arthur, Theodora'ya kısık sesle, "Onu ilk kez bu kadar sinirli görüyorum," dedi. "Ruhu beklemek berbat bir deneyimdi. Ruh çok alıngan tabii. Atmosfere duyarlı." Durumu yeterince açıkladığına inanırmış gibi görünerek arkasına yaslanıp çekingen çekingen gülümsedi.

Onları pek dinlemeyen Eleanor, odadaki hareketliliğe biraz şaşırdı. Etrafta yürüyen biri var, diye düşündü ilgisizce. Luke odada ileri geri dolanıyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Böyle satranç oynamak tuhaf olsa gerek. Şarkı mı mırıldanıyor? Şarkı mı söylüyor? Eleanor bir-iki kez bir sözcüğün bir kısmını duyar gibi oldu ve her seferinde Luke usulca konuştu. Satranç masasında, ait olduğu yerdeydi ve Eleanor dönüp odanın boş merkezine, birisinin usulca şarkı söyleyerek yürüdüğü yere baktı. Sonra şarkıyı çok net işitti:

Bir vadiden geçiyoruz,
Bir vadiden geçiyoruz,
Bir vadiden geçiyoruz,
Daha önce yaptığımız gibi...

Aaa, bunu biliyorum, diye düşündü yüzünde bir gülümsemeyle o hafif ezgiyi dinlerken; o oyunu oynardık, hatırladım.

"Mesele şu ki, mekanizmanın son derece hassas ve karmaşık bir parçası," diyordu Bayan Montague Theodora'ya. Hâlâ öfkeliydi ama Theodora'nın sempatiyle gösterdiği ilgi karşısında yumuşamaya başladığı belli oluyordu. "Biraz inançsızlığı bile hakaret olarak algılıyor elbette. İnsanlar *sana* inanmayı reddetseler *sen* ne hissederdin?"

Pencerelerden girip çıkıyoruz,
Pencerelerden girip çıkıyoruz,
Pencerelerden girip çıkıyoruz,
Daha önce yaptığımız gibi...

Ses hafifti, belki de sadece bir çocuk sesi. İnce ince ve tatlılıkla şarkı söylüyor, çok hafif nefesler alıyordu. Eleanor anım-

sayınca gülümsedi, bu kısa şarkıyı hâlâ ruhtan bahseden Bayan Montague'nün sesinden daha net duyuyordu.

Git ve sevgilinle yüzleş,
Git ve sevgilinle yüzleş,
Git ve sevgilinle yüzleş,
Daha önce yaptığımız gibi...

Küçük ezginin söndüğünü işitti, ayak sesleri kendisine yaklaştıkça havanın biraz kımıldadığını hissetti ve bir şey yüzüne neredeyse sürtündü. Belki de birisi yanağının yanında çok hafifçe iç geçiriyordu. Eleanor şaşkınlıkla döndü. Luke'la Doktor satranç tahtasına eğilmişlerdi, Arthur Theodora'ya sır verir gibi iyice sokulmuştu ve Bayan Montague konuşuyordu.

Hiçbiri duymadı, diye düşündü neşeyle; hiçbiri duymadı, bir tek ben duydum.

IX

Eleanor kapıyı arkasından usulca kapattı, Theodora'yı uyandırmak istemiyordu. Gerçi kapanan bir kapının sesi kimi rahatsız eder ki, diye de düşündü. Hele Theodora gibi deliksiz uyuyan birini uyandırması mümkün olamazdı. Annemin sesini duyabilmek için bir gözüm açık uyumayı öğrendim ben, dedi kendini avuturcasına. Hol loştu, merdivenin tepesindeki küçük gece lambasıyla aydınlanıyordu sadece ve bütün kapılar kapalıydı. Tuhaf, diye düşündü Eleanor holdeki halının üstünde sessizce yalınayak yürürken; hayatımda ilk kez bir evde geceleyin gürültü yapmamaya özen göstermeme, en azından gürültüyü yapanın ben olduğumu anlayacaklar diye kaygılanmama gerek yok. Uyandığında aklında kütüphaneye gitmek vardı ve zihni ona bir sebep sunmuştu: Uyuyamıyorum, diye açıkladı kendine; bu yüzden aşağı inip bir kitap alacağım. Nereye gittiğimi soran olursa bir kitap almak için kütüphaneye iniyorum çünkü uyuyamıyorum diyeceğim.

İçerisi sıcaktı; insanı mayıştıran, keyiflendiren bir sıcaklıktı bu. Büyük merdivenden yalınayak ve sessizce inip kütüphane kapısının önüne geldi ve ama oraya giremem ki, oraya girmem yasak, diye düşündü. Midesini kaldıran bir çürük kokusu alınca ürperdi. "Anne," dedi yüksek sesle ve hemen geriledi. Üst kattan yükselen net bir ses, "Gelsene," diye karşılık verince Eleanor

hevesle dönüp merdiveni koşarak çıkmaya başladı. "Anne?" dedi usulca, sonra yine "Anne?" diye seslendi. Yukarıdan küçük, hafif bir kahkaha süzülünce Eleanor merdivenin tepesine soluk soluğa koştu ve orada durup holde sağa sola, kapalı kapılara baktı.

"Buralarda bir yerdesin," diyen sesinin hafif yankısı holde gezindi, minik hava akımlarına bir fısıltı kattı. "Bir yerde," dedi ses. "Bir yerde."

Eleanor gülerek onu takip etti, holde çocuk odasının kapısına sessizce koştu. Soğuk nokta kaybolmuştu şimdi. Eleanor başını kaldırıp tepeden kendisine bakan iki sırıtan surata doğru güldü. "İçeride misin?" diye fısıldadı kapının önünde, "içeride misin?" dedi yine ve kapıyı yumruklayarak çaldı.

"Evet?" İçeriden Bayan Montague'nün sesi gelmişti, kadının yeni uyandığı belliydi. "Evet? Her ne isen, gir."

Hayır, diye düşündü Eleanor kollarıyla kendini sarıp sessizce gülerek. Orada değildir. Bayan Montague'nün yanında değildir, diyerek holden usulca uzaklaştı. Bayan Montague'nün arkasından seslendiğini duyuyordu: "Ben arkadaşınım, sana zarar vermek niyetinde değilim. Gel de bana derdini aç."

Kapısını açmıyor, diye düşündü Eleanor bilgece; korkmuyor ama kapısını da açmıyor. Arthur'un kapısını çaldı ve adamın inleyerek uyandığını işitti.

Theodora'nın uyuduğu odanın kapısına dans ederek, ayaklarının altında yumuşak halıyı hissederek yanaştı. Hain Theodora, diye düşündü; zalim, alaycı Theodora. Uyan, uyan, uyan, diye geçirip kapıya yumruklarıyla ve avuçlarıyla vurdu, gülerek kapı kolunu çekiştirdi ve ardından holde hızla koşup Luke'un kapısına giderek kapıyı çaldı. Uyan, diye düşündü; uyan da hainlik yap, cesaretin varsa kapını aç da çık dışarı ve Tepedeki Ev'in holünde dans edişimi gör.

Sonra Theodora telaşla, "Nell? Nell? Doktor, Luke! Nell burada yok!" diye seslenerek onu irkiltti.

Zavallı ev, diye düşündü Eleanor; unutmuşum, şimdi kapılarını açmaları gerekecek. Merdivenlerden koşarak çabucak indi, arkasından Doktor'un sesini kaygıyla yükselttiğini ve Theodora'nın, "Nell? Eleanor?" diye çağırdığını işitti. Ne aptallar, diye düşündü; şimdi kütüphaneye girmem gerekecek. "Anne, anne," diye fısıldadı, "anne" diye seslenip kütüphanenin kapısında durdu. Midesi bulanıyordu. Üst katın holünde konuştuklarını duyabiliyordu. Tuhaf ama bütün evi duyabiliyorum, diye düşündü. Hatta Bayan Montague'nün itirazlarını, sonra Arthur'un bir şeyler geveledığini ve ardından Doktor'un açık seçik, "Onu aramalıyız, herkes acele etsin lütfen," dediğini işitti.

Eh, ben de acele edebilirim, diye düşünerek koridordan oturma odasına koştu. Kapıyı açınca odadaki ateş bir an titreşti. Satranç taşları Luke'la Doktor'un bıraktığı yerde duruyorlardı. Theodora'nın daha önce taktığı eşarp, koltuğun sırtına asılmıştı. *Bunu* da halledebilirim, diye düşündü Eleanor. Kadının süsü, iğrenç diyerek bir ucunu dişlerinin arasına aldığı eşarbı çekiştirip yırttı ve sonra arkasından, merdivenden indiklerini duyunca yere attı. Topluca geliyorlardı, kaygılıydılar. Birbirlerine önce nereye bakılması gerektiğini söylüyorlar, arada sırada, "Eleanor? Nell?" diye sesleniyorlardı.

Uzaktan, evin başka bir yerinden, "Geliyor musunuz? Geliyor musunuz?" diye seslenildiğini işitti ve merdiveni sarsarak indiklerini, çimenlikte bir cırcırböceğinin kımıldadığını duydu. Korkusuzca, neşe içinde dışarı fırlayıp koridorda koşarak hole geri döndü ve kapı eşiğinden onlara gizlice baktı. Kararlı hareket ediyorlardı, bir aradaydılar, birbirlerinden uzaklaşmamaya çalışıyorlardı. Doktor'un el fenerinden sızan ve holü tarayan ışık, ardına kadar açık duran büyük ön kapıya gelince durdu. Sonra bir-

den, "Eleanor, *Eleanor*," diye seslenerek hep birlikte holü geçip ön kapıdan dışarı çıktılar. Onu arıyor, çağırıyorlardı; el fenerinin ışığı durmadan etrafta geziniyordu. Eleanor kapıya tutunup gözlerinden yaş gelene kadar güldü. Ne aptallar, diye düşündü; onları kolayca kandırdık. Öyle yavaşlar ki, öyle sağır ve *ağırlar* ki evde paldır küldür dolanıp etrafa hoyratça bakınıyorlar. Holü koşarak geçip oyun odasına, oradan yemek salonuna girdi ve ardından bir sürü kapısı olan mutfağa geçti. Burası iyi, diye düşündü; onları duyunca istediğim yöne gidebilirim. Ön hole adını seslenerek apar topar geri döndüklerinde hemen sundurmaya fırlayıp serin gece havasına doğru adım attı. Sırtını kapıya yaslayıp öylece durdu. Tepedeki Ev'in küçük sis öbekleri ayak bileklerinin etrafında dolanıyordu. Başını kaldırdı ve insanın üstüne üstüne gelen heybetli tepelere bir baktı. Tepelerin arasına rahatça yerleşmiş, diye düşündü; korunuyor ve ısınıyor, Tepedeki Ev şanslı.

"Eleanor?" Çok yakındaydılar. Eleanor sundurmada koşup oturma odasına daldı. "Hugh Crain," dedi, "gelip benimle dans eder misin?" Devasa, eğik heykele reverans yapınca heykelin ona bakan gözleri seğirip ışıldadı. Heykelciklerden ve yaldızlı sandalyelerden küçük huzmeler yansıyordu. Eleanor kendisini parıldayarak seyreden Hugh Crain'in etrafında ciddiyetle dans etti. "Pencerelerden girip çıkıyoruz," diye şarkı söyledi ve dans ederken birinin ellerinden tuttuğunu hissetti. "Pencerelerden girip çıkıyoruz," diye şarkı söyleyerek dans ede ede sundurmaya çıkıp evin çevresini turladı. Evi turlayıp turlayıp turlayıp duruyorum ve hiçbiri beni göremiyor, diye düşündü. Geçerken mutfak kapılarından birine dokununca on kilometre ötedeki Bayan Dudley uykusunda ürperdi. Eleanor ev tarafından sımsıkı kucaklanmış, güçlükle zapt edilen kuleye vardı ve gri taşlarının yanından yavaşça yürüyerek geçti. Oranın dış yüzeyine bile dokunmasına izin yoktu. Sonra dönüp büyük kapının

eşiğinde durdu. Kapı yine kapalıydı ama Eleanor elini uzatıp kapıyı kolayca açtı. Böylece Tepedeki Ev'e giriyorum, diye düşündü ve evin sahibiymiş gibi içeri adım attı. "İşte buradayım," dedi yüksek sesle. "Evi tamamen turladım, pencerelerden girip çıktım ve dans ettim—"

"Eleanor?" Luke'un sesiydi bu ve Eleanor, aralarında beni yakalamasını en son isteyeceğim kişi Luke, diye düşündü. Beni görmesin, diye aklından yalvarırcasına geçirerek dönüp koştu ve kütüphaneye daldı.

Ve işte buradayım, diye düşündü. Buradayım, içerideyim. İçerisi hiç soğuk değildi, nefis ve keyif verici ölçüde ılıktı. Kuleye çıkan demir döner merdiveni ve tepesindeki küçük kapıyı görmesine yetecek kadar aydınlıktı da. Ayaklarının altındaki taş zemin onu okşarcasına kımıldıyor, Eleanor'un tabanlarına sürtünüyordu. Yumuşak hava her tarafına dokunuyor, saçını karıştırıyor, parmaklarının arasından esiyor, ağzına hafif bir nefes gibi giriyordu. Eleanor döne döne dans ediyordu. Taş aslanlarım olmayacak, diye düşündü; zakkumlarım da olmayacak. Tepedeki Ev'in büyüsünü bozdum ve bir şekilde içeri girdim. Evdeyim, evdeyim, diye düşündü; şimdi sıra yukarı çıkmakta.

Dar demir merdiveni çıkmak sarhoş ediciydi... Giderek yükselmek, döne döne çıkmak, aşağı bakmak, incecik demir tırabzana tutunmak, çok çok altta kalan taş zemini görmek. Tırmanırken, aşağı bakarken aklına dışarıdaki yumuşacık yeşil çimenler, dalgalanan tepeler ve güzel ağaçlar geldi. Yukarı bakınca bu kez aklında Tepedeki Ev'in ağaçlarının arasından muzafferce yükselen kule belirdi. Hillsdale'in içinden ve çiçekli beyaz bir evin, sihirli zakkumların, taş aslanların önünden kıvrılarak geçen ve Eleanor için dua edecek olan ufak tefek bayana kadar uzanan yolun yanında dimdik yükseliyordu. Şimdi zaman sona erdi, diye düşündü; bütün *bunlar* bitti, geçmişte kaldı ve o zavallı ufak tefek bayan hâlâ benim için dua ediyor.

"Eleanor!"

Bir dakikalığına onları anımsayamadı (taş aslanlı evinde misafiri mi olmuşlardı? Uzun masasında mum ışığında akşam yemeği mi yemişlerdi? Onlarla handa, şırıl şırıl akan derenin yukarısında mı tanışmıştı? Bir tanesi yeşil bir tepeden at sırtında, sancakları dalgalanarak mı inmişti? Bir tanesi karanlıkta yanında mı koşmuştu? Sonra anımsadı ve her şey yerli yerine oturdu.) ve tırabzana tutunarak duraksadı. Öyle küçük, öyle etkisizdiler ki. Çok aşağıdaki taş zeminde durmuş, onu gösteriyor ve ona sesleniyorlardı. Uzaktan gelen sesleri telaşlıydı.

"Luke," dedi hatırlayarak. Onu duyabiliyor olmalılardı, çünkü konuştuğunda susuyorlardı. "Doktor Montague," dedi. "Bayan Montague. Arthur." Biraz ayrı ve sessiz duran diğerini anımsayamadı.

"Eleanor," diye seslendi Dr. Montague, "çok dikkatle geriye dön ve merdivenden yavaşça in. Çok, çok yavaş hareket et, Eleanor. Tırabzanı hiç bırakma. Şimdi bize dön ve aşağı gel."

Arthur, "Bana bak," diye söze başlayınca Luke merdivenin dibine gidip yukarı baktı.

"Tanrı aşkına, dikkatli ol," dedi Doktor. Luke sabit bir hızla yukarı çıkıyordu. "Merdiven çürümüş, duvardan kopmuş."

"İkinizi birden taşımaz," dedi Bayan Montague kendinden emin bir edayla.

"Tepemize çökerteceksiniz. Arthur, şuraya geç, kapının yanına."

"Eleanor," diye seslendi Doktor, "geriye dönüp yavaşça inmeye başlayabilir misin?"

Eleanor'un üstünde sadece kuleye açılan küçük kapak vardı; tepedeki ufak, dar platformda durup kapağı itti, ama kımıldatamadı. Kapağa yumruklarıyla boşu boşuna vururken çılgın-

ca, aç şunu, aç şunu yoksa beni yakalayacaklar, diye düşündü. Başını geriye çevirince Luke'un sabit bir hızla, döne döne çıktığını gördü. "Eleanor," dedi Luke, "kımıldama. Hareket etme." Sesinde korku vardı.

Kaçamam, diye düşünen Eleanor aşağı baktı, bir yüzü net gördü ve ismi aklına geldi. "Theodora," dedi.

"Nell, söyleneni yap. Lütfen."

"Theodora? Dışarı çıkamıyorum, kapak çakılmış."

"Tabii ki çakılıdır," dedi Luke. "Şansın var ki çakılmış kızım." Tırmanarak ve çok yavaşça ilerleyerek dar platforma neredeyse ulaşmıştı. "Hiç kımıldamadan dur," dedi.

"Nell," dedi Theodora. "*Lütfen* söylediklerini yap."

"Neden?" Eleanor aşağı bakınca baş döndürücü yüksekliği, kulenin duvarlarına tutunan ve Luke'un ayaklarının altında sarsılarak gerilen demir merdiveni, soğuk taş zemini, uzaktan bakan solgun yüzleri gördü. "Nasıl inebilirim?" diye sordu çaresizce. "Doktor... Nasıl inebilirim?"

"Çok yavaş hareket et," dedi adam. "Luke'un sözünü dinle."

"Nell," dedi Theodora. "Korkma. Her şey yoluna girecek, cidden."

"Elbette her şey yoluna girecek," dedi Luke kasvetle. "Sadece *benim* boynum kırılır herhalde. Sıkı tutun Nell, platforma geliyorum. Önden inebilesin diye yanından geçeceğim." Merdiven çıkmasına karşın nefesi pek kesilmemişti, ama tırabzanı tutmak için uzattığı eli titriyordu ve yüzü terliydi. "Haydi," dedi sertçe.

Eleanor kıpırdamadı. "Bana son kez önden gitmemi söylediğinde peşimden gelmemiştin," dedi.

"Belki de seni kenardan itiversem daha iyi olur," dedi Luke. "Yere çakılmanı seyrederim. Şimdi aklını başına topla ve yavaşça hareket et, yanımdan geçip merdivenden inmeye başla. Ve dua et de," dedi hiddetle, "seni itiverme dürtüsüne karşı koyabileyim."

Eleanor platformda uysalca yürüdü ve sert, taştan duvara yaslanıp Luke'un ihtiyatla yanından geçmesine izin verdi. "İnmeye başla," dedi Luke. "Hemen arkandan geliyorum."

Eleanor el yordamıyla inerken demir merdiven her adımda tehlikeli bir şekilde sarsılıp gıcırdıyordu. Tırabzandaki eline baktı, sımsıkı tuttuğu için bembeyaz kesilmişti. Çıplak ayaklarına da baktı; son derece dikkatle ve adım adım ilerliyorlardı, ama tekrar aşağıdaki taş zemine bakmadı. Çok yavaş in deyip duruyordu kendine; sanki neredeyse ayaklarının altında eğilip bükülen basamaklardan fazlasını düşünmüyordu. Çok, çok, çok yavaş in. "Acele etme," dedi Luke arkasından. "Sakin ol Nell, korkacak bir şey yok, geldik sayılır."

Eleanor'un altındaki Doktor'la Theodora, düşerse onu yakalamak için içgüdüsel olarak kollarını açtılar. Eleanor bir an tökezleyerek adımını boşluğa atınca tutunduğu tırabzan sarsıldı ve Theodora inleyerek merdiveni tutmaya koştu. "Sorun yok Nell'ciğim," deyip duruyordu, "sorun yok, sorun yok."

"Çok az kaldı," dedi Doktor.

Eleanor çok yavaş, adım adım iniyordu ve sonunda taş zemine ayak bastığında buna inanmakta zorlandı. Arkasındaki merdiven sarsılıp tangırdadı, Luke son birkaç basamaktan atlayıp düzgün adımlarla odanın öbür ucuna gitti ve bir koltuğa yığıldı. Başını eğmişti ve hâlâ titriyordu. Eleanor dönüp yukarı baktı. Az önce üstünde durduğu, inanılmayacak yükseklikteki ve kule duvarına yaslanmış olan çarpık çurpuk, sarsılan demir merdivendeki minik noktaya gözlerini dikti. Usulca, "Koşarak çıktım. Ta tepeye kadar koşarak çıktım," dedi.

Merdivenin devrilmesi ihtimaline karşı Arthur'la birlikte kapı eşiğine sığınmış olan Bayan Montague kararlılıkla öne doğru bir adım attı. "Bu genç bayanın," dedi son derece kibarca, "bu

gece bize yeterince sorun çıkardığında hemfikir misiniz? *Ben* şahsen yatağıma geri dönmek istiyorum, Arthur da öyle."

"Tepedeki Ev—" diye söze başladı Doktor.

"Şunu söyleyeyim, bu çocukça saçmalık *bu gece* herhangi bir tezahür olması ihtimalini kesinlikle yok etti. *Bu* saçma sapan gösteriden sonra öbür dünyadaki arkadaşlarımızın hiçbirini göreceğimi sanmıyorum, dolayısıyla izninizle iyi geceler dileyeceğim - sen işi gücü olan insanları rol ve oyun yaparak uyandırmayacağına *eminsen* tabii. Arthur." Bayan Montague öfkeden titreyerek, adeta bir ejderha gibi hışımla odadan çıktı.

"Luke korktu," dedi Eleanor Doktor'la Theodora'ya bakarak.

"Luke kesinlikle korktu," dedi Luke arkasından. "Luke o kadar korktu ki az kalsın oradan inemeyecekti. Nell, tam bir embesilsin sen."

"Luke'a hak veresim var." Doktor hoşnutsuzdu, Eleanor gözlerini ondan kaçırdı. Theodora'ya baktı ve Theodora, "Yapmasan *olmazdı,* değil mi Nell?" dedi.

"Ben iyiyim," dedi Eleanor. Artık onlara bakamıyordu. Kendi çıplak ayaklarını şaşkınlıkla izlerken bilincini kaybettiğini, o sırada onu demir merdivenden indirmiş olduklarını birdenbire fark etti. Ayaklarına bakarak düşündü ve sonra başını kaldırdı. "Kütüphaneye bir kitap almaya gelmiştim."

2

Bu feci durum onu rezil etmişti. Kahvaltıda çıt çıkmadı. Diğerleri gibi Eleanor'a da kahve, yumurta ve küçük ekmekler verildi. Diğerleri gibi kahvesini tembel tembel içmesine, dışarıdaki gün ışığını incelemesine, günün güzel geçeceğini söylemesine göz yumuldu. Birkaç dakikalığına hiçbir şey olmamış gibi hissetti. Luke ona marmelat uzatmıştı, Theodora Arthur'un başının üs-

tünden ona gülümsemişti, Doktor ona günaydın demişti. Kahvaltı bittikten, Bayan Dudley saat onda geldikten sonra konuşmadan, birbirlerini sessizce takip ederek oturma odasına gittiler ve Doktor şöminenin önündeki yerine geçti. Theodora'nın üstünde Eleanor'un kırmızı kazağı vardı.

"Luke arabanı getirecek," dedi Doktor usulca. Söylediklerine karşın bakışları düşünceli ve dostaneydi. "Theodora çıkıp bavulunu hazırlayacak."

Eleanor kıkırdadı. "Yapamaz ki. O zaman elbisesiz kalır."

"Nell..." diye söze başlayan Theodora'nın susup göz attığı Bayan Montague omuz silkerek, "odayı inceledim. *Doğal olarak. Sizin* neden aklınıza gelmedi bilmiyorum," dedi.

"İnceleyecektim," dedi Doktor özür dilercesine. "Ama düşündüm ki..."

"Senin sorunun bu işte, *hep* düşünüyorsun. Ben *doğal olarak* odayı hemen inceledim."

"Theodora'nın odasını mı?" diye sordu Luke. "Oraya bir daha girmek istemiyorum ben."

Bayan Montague şaşırmış gibiydi. "Neden istemediğini anlamıyorum," dedi. "Odada bir terslik yok."

"Girip elbiselerime baktım," dedi Theodora Doktor'a. "Tertemizler."

"Odanın tozunun alınması gerekiyor *doğal olarak*, ne bekliyordunuz ki? Siz kapıyı kilitlerseniz Bayan Dudley giremez ve..."

Doktor'un sesi karısınınkini bastırdı. "...ne kadar üzgün olduğumu anlatamam," diyordu. "Yapabileceğim herhangi bir şey varsa..."

Eleanor güldü. "Ama gidemem ki," dedi nasıl açıklayacağını merak ederek.

"Epeydir buradasın," dedi Doktor.

Theodora, Eleanor'a baktı. "Elbiselerine ihtiyacım yok," dedi sabırla. "Bayan Montague'nün dediğini duymadın mı? Elbiselerine ihtiyacım yok ve *olsaydı* bile artık onları giymezdim. Buradan gitmen gerekiyor, Nell."

"Ama gidemem ki," dedi Eleanor. Hâlâ gülüyordu çünkü açıklamak tamamen imkânsızdı.

"Hanımefendi," dedi Luke ciddiyetle, "artık misafirim olmanızı istemiyorum."

"Belki de Arthur onu arabayla şehre geri götürse iyi olacak. Arthur onu sağ salim götürebilir."

"Nereye götürebilir?" Eleanor onlara hayır dercesine kafa sallarken o güzelim ve gür saçlarını yüzünde hissetti. "Nereye götürebilir?" diye sordu mutlulukla.

"Şey," dedi Doktor, "evine tabii ki." Theodora, "Küçük evine, kendi dairene, her şeyinin bulunduğu yere," deyince Eleanor güldü.

"Dairem yok ki," dedi Theodora'ya. "Uydurdum. Ablamın evinde, bebek odasındaki portatif karyolada uyuyorum. Evim yok, kendime ait bir yerim yok benim. Ablama da geri dönemem çünkü arabasını çaldım." Kendi sözlerinin bu kadar yetersiz olmalarına ve tarifsiz bir hüzün taşımalarına güldü. "Evim yok," dedi tekrar ve onlara umutla baktı. "Evsizim. Dünyada bana ait olan her şey arabamın arka koltuğundaki karton kutuda duruyor. Birkaç kitap, küçük bir kızken sahip olduğum bazı şeyler, bir de annemin bana verdiği saat. Tüm mal varlığım bundan ibaret. Yani görüyorsunuz ya, beni gönderebileceğiniz bir yer yok."

Yollara düşebilirim tabii, demek istedi onlara. Korkan, öylece bakan yüzleri karşısındaydı şimdi. Elbiselerimi Theodora'ya bırakıp yollara düşebilirim; yersiz yurtsuz, avare avare gezer, maceraperest bir hayat sürer ve her seferinde buraya geri dönerim.

Kalmama izin vermeniz daha basit, daha mantıklı ve daha mutluluk verici olur, demek istedi onlara.

"Burada kalmak istiyorum," dedi.

"Ablanla konuştum bile," dedi Bayan Montague azametle. "Şunu söylemeliyim ki, önce arabayı sordu. Kaba bir insan, ona korkmasına gerek olmadığını söyledim. Bu kızın ablasının arabasını çalıp buraya gelmesine göz yumman çok yanlıştı, John."

"Canım," diye söze başlayan Dr. Montague, ellerini çaresizce açarak sustu.

"Neyse, onu bekliyorlar. Ablası bana çok kızdı, çünkü bugün tatile çıkmayı planlıyorlarmış. Gerçi *bana* neden kızdı anlamadım." Bayan Montague, Eleanor'a kaşlarını çattı. "Birisinin onu sağ salim götürüp teslim etmesi gerekiyor bence," dedi.

Doktor hayır anlamında kafa salladı. "Bu hata olur," dedi ağır ağır. "Bizden birini yanına vermek hata olur. Bu evle ilgili her şeyi bir an önce unutması gerekiyor, aradaki ilişkinin sürmesine izin vermemeliyiz. Buradan uzaklaşınca kendine gelir. Evinin yolunu bulabilir misin?" diye sorunca Eleanor güldü.

"Ben gidip bavulunu hazırlayayım," dedi Theodora. "Luke, arabasını kontrol edip getiriver, altı üstü bir tane bavulu var zaten."

"Çevresine duvar örülüp hapsedilmiş." Eleanor onların taştan yüzlerine bakarak yine gülmeye başladı. "Çevresine duvar örülüp hapsedilmiş," dedi. "Burada kalmak istiyorum."

3

Tepedeki Ev'in basamaklarında tek sıra halinde, kararlılık içinde dizilmişlerdi. Kapıyı koruyorlardı, Eleanor kafalarının üstünden aşağı bakan pencereleri görebiliyordu. Bir yanda kule özgüvenle beklemekteydi. Onlara sebebini açıklamanın bir yolunu bulabil-

se haykıracaktı; ama bunun yerine eve hüzünle gülümsedi, kendi penceresine göz attı. Evin onu seyreden, keyifli ve kendinden emin çehresine göz gezdirdi. Ev şimdi bekliyor, diye düşündü ve ev onu bekliyordu, evi başka kimse tatmin edemezdi. Doktor'a, "Ev kalmamı istiyor," deyince adam ona bakakaldı. Gayet vakur bir edayla kaskatı duruyordu, sanki Eleanor'un ev yerine kendisini seçmesini beklemekteydi. Eleanor'u buraya getirmiş kişi olarak kendinde onu geri gönderme hakkı görüyordu. Doktor sırtını eve dönmüştü, Eleanor ona içtenlikle bakarak, "Üzgünüm. Çok üzgünüm, gerçekten," dedi.

"Hillsdale'e gidersin," dedi Doktor soğukça. Çok şey söylemekten, belki de şefkatli veya sevecen konuşursa Eleanor'un kalacağından korkuyordu. Güneş tepelerin, evin, bahçenin, çimenliğin, ağaçların ve derenin üstünde ışık saçıyordu. Eleanor derin bir soluk alıp döndü ve hepsini gördü. "Hillsdale'den doğuya, 5. Karayolu'na sap, Ashton'da 39. Karayolu'na geçersin, o yol seni dosdoğru evine götürür. Bu, kendi güvenliğin için," diye ekledi Doktor bir çeşit telaşla, "kendi güvenliğin için canım, inan bana, bunu öngörseydim..."

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Eleanor.

"Riske giremeyiz, biliyorsun, *kesinlikle* riske giremeyiz. Hepinizi ne korkunç bir riske soktuğumu yeni yeni anlamaya başlıyorum. Şimdi..." İç geçirip kafasını salladı. "Unutmazsın, değil mi? Hillsdale'den 5. Karayolu'na sapacaksın..."

"Bakın." Eleanor bir dakikalığına suskun kaldı. Onlara durumu olduğu gibi anlatmak istiyordu. "Korkmuyordum," dedi sonunda. "Gerçekten korkmuyordum. Şimdi iyiyim. Ben... Mutluydum." Doktor'a içtenlikle baktı. "*Mutluydum.* Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi yine ağlayacağından korkarak. "Buradan gitmek istemiyorum."

"Belki ileride tekrar gelirsin," dedi Doktor sertçe. "Bu riski *göze alamayacağımızı* anlamıyor musun?"

Eleanor duraksadı. "Benim için dua eden biri var," dedi aptalca. "Çok eskiden tanıştığım bir bayan."

Doktor'un sesi kibardı, ama ayağını sabırsızca pat pat vuruyordu. "Bütün bunları çabucak unutursun," dedi. "Tepedeki Ev'le ilgili her şeyi unutmalısın. Seni buraya getirmem büyük hataydı."

"*Ne kadar* zamandır buradayız?" diye sordu Eleanor birden.

"Bir haftayı biraz geçti. Neden sordun?"

"Hayatımda ilk kez burada bir şeyler yaşadım. Hoşuma gitti."

"İşte," dedi Doktor, "tam da bu yüzden böyle apar topar gidiyorsun."

Eleanor gözlerini kapatıp iç geçirdi; evi hissediyor, duyuyor ve kokusunu alıyordu. Mutfağın ardındaki çiçek açmış çalılık yoğun bir rayiha yaymaktaydı ve deredeki su, taşların üzerinden geçerken ışıldıyordu. Çok uzakta, üst katta, belki de çocuk odasında hafif bir rüzgâr yerde döne döne gezinip tozları havalandırdı. Kütüphanedeki demir merdiven sallandı ve Hugh Crain'in mermer gözleri parıldadı. Theodora'nın sarı gömleği lekesiz ve düzgünce asılmıştı. Bayan Dudley beş kişilik öğle yemeği sofrasını hazırlıyordu. Tepedeki Ev kibirle ve sabırla seyrediyordu. "Gitmeyeceğim," dedi Eleanor yüksek pencerelere.

"*Gideceksin,*" dedi Doktor, nihayet sabırsızlığını belli ederek. "Hemen şimdi."

Eleanor gülerek döndü, elini uzattı. "Luke," deyince Luke ona sessizce yaklaştı. "Dün gece beni aşağı indirdiğin için sağ ol," dedi Eleanor. "Yanlış davrandım. Bunu artık biliyorum. Sen çok cesurdun."

"Sahiden de öyleydim," dedi Luke. "*Hayatımda* hiç öyle cesurca davranmamıştım. Ve gitmene seviniyorum Nell, çünkü bir daha asla öyle bir şey yapmam."

"Eh, *bana* öyle geliyor ki," dedi Bayan Montague, "madem gidiyorsun, artık gitsen iyi olur. Vedalaşmalara itirazım yok, gerçi şahsen hepinizin burayı abarttığınızı düşünüyorum, ama sen gitmen *gerektiğini* biliyorken bizim burada durup tartışmaktan daha önemli işlerimiz var *bence*. Yolun uzun ve ablan tatile çıkmayı bekliyor."

Arthur başıyla onayladı. "Gözü yaşlı vedalar," dedi. "Ben şahsen hazzetmem."

Uzakta, oturma odasında, şöminedeki küller usulca düştü. "John," dedi Bayan Montague, "Arthur'un kıza eşlik etmesi daha iyi *olabilir*..."

"Hayır," dedi Doktor kararlılıkla. "Eleanor'un geldiği gibi gitmesi gerekiyor."

"Peki, geçirdiğim harika zaman için kime teşekkür edeyim?" diye sordu Eleanor.

Doktor onu kolundan tuttu, diğer yanına Luke geçti ve birlikte Eleanor'u arabasına götürüp kapıyı açtılar. Karton kutu hâlâ arka koltuktaydı, bavulu yerdeydi, ceketiyle el çantası ön koltuktaydılar. Luke motoru çalışır durumda bırakmıştı. "Doktor," dedi Eleanor ona tutunarak. "Doktor."

"Üzgünüm," dedi adam. "Güle güle."

"Arabayı dikkatli kullan," dedi Luke kibarca.

"Beni böyle *gönderemezsiniz,*" dedi Eleanor çılgınca. "Beni buraya *siz* getirdiniz."

"Şimdi de seni gönderiyorum," dedi Doktor. "Seni unutmayacağız Eleanor. Ama şimdi senin için önemli olan tek şey Tepedeki Ev'i ve hepimizi unutman. Güle güle."

Bayan Montague sert bir sesle basamaklardan "Güle güle," diye seslendi. Arthur da, "Güle güle, iyi yolculuklar," dedi.

Sonra Eleanor, eli arabanın kapısındayken durup döndü. "Theo?" deyince Theodora basamaklardan inip ona koştu.

"Benimle vedalaşmayacaksın sandım," dedi. "Ah, Nell, Nell... Mutlu ol, lütfen mutlu ol. Beni unutma, ileride her şey gerçekten tekrar yoluna *girer*, bana mektup yazarsın, ben de yanıt yazarım, birbirimizi ziyaret ederiz, Tepedeki Ev'de yaptığımız, gördüğümüz ve duyduğumuz çılgınca şeylerden bahsederek eğleniriz... Ah, Nellie! Benimle vedalaşmayacaksın sandım."

"Hoşça kal," dedi Eleanor ona.

Ürkekçe, "Nellie," diyen Theodora elini uzatıp Eleanor'un yanağına dokundu. "Baksana... Belki bir gün burada tekrar buluşuruz? Ve dere kenarında pikniğimizi yaparız? Pikniğimizi yapmadık," dedi Doktor'a ve adam Eleanor'a bakarak kafasını salladı.

"Hoşça kalın," dedi Eleanor Bayan Montague'ye, "hoşça kal Arthur. Hoşça kalın Doktor. Umarım kitabınız çok başarılı olur. Luke," dedi, "hoşça kal. Hepiniz hoşça kalın."

"Nell," dedi Theodora, "lütfen dikkatli ol."

"Hoşça kal," diyen Eleanor usulca arabaya bindi. İçerisi yabancı ve rahatsız gelmişti; Tepedeki Ev'in konforuna çoktan alışmışım, diye düşündü ve arabanın penceresinden elini çıkarıp sallamayı akıl etti. "Hoşça kalın," diye seslendi. Hayatında, 'hoşça kalın, hoşça kalın'dan başka söyleyecek bir lafı olup olmadığını merak ediyordu. El frenini beceriksizce indirdi ve arabayı yavaşça hareket ettirdi.

Ona görev bilinciyle el sallayarak karşılık verdiler. Öylece durmuş seyrediyorlardı. Bahçe yolunda gözden kaybolana kadar beni seyredecekler, diye düşündü. Gözden kaybolana kadar beni seyretmeleri kibarlık olur; evet, işte gidiyorum. Sevgililer kavuştu mu yolculuklar sonlanır. Ama *gitmeyeceğim* diye düşündü ve kahkaha attı; Tepedeki Ev *onlara* benzemez, Tepedeki Ev kalmamı istiyorsa sırf git demekle beni gönderemezler. "Git Eleanor," dedi yüksek sesle, şarkı söylercesine. "Git Eleanor, seni artık istemiyoruz, seni evimizde istemiyoruz, git Eleanor, *burada*

kalamazsın. Ama kalabilirim," diye şarkı söyledi, "ama kalabilirim, *burada* kuralları *onlar* koymuyorlar. Beni kovamazlar, dışlayamazlar, bana gülemezler ve benden gizlenemezler. Gitmeyeceğim, Tepedeki Ev *bana* ait."

Birden aklına parlak bir fikir geldiğini düşünerek gaz pedalına sertçe bastı. Bu sefer beni yakalayacak kadar hızlı koşamazlar, diye düşündü; ama artık anlamaya başlamışlardır. Önce kim fark edecek acaba? Büyük ihtimalle Luke. Şimdi seslendiklerini duyabiliyorum, diye düşündü; Tepedeki Ev'den dışarıya koşarken çıkardıkları hafif ayak seslerini ve giderek yaklaşan tepelerin yumuşak seslerini duyabiliyorum. Gerçekten yapıyorum, dedi kendine direksiyonu kırıp arabayı bahçe yolunun virajındaki büyük ağaca dosdoğru sürerek; gerçekten yapıyorum, bunu tek başıma yapıyorum, şimdi, sonunda, bu benim, bunu gerçekten, gerçekten, gerçekten tek başıma yapıyorum.

Arabanın ağaca çarpmasından önceki o sonsuz, sarsıntılı anda net bir şekilde şunu düşündü: Bunu *neden* yapıyorum? Bunu neden yapıyorum? Beni neden durdurmuyorlar?

4

Bayan Sanderson, Dr. Montague'yle ekibinin Tepedeki Ev'den ayrıldıklarını duyunca çok rahatladı ve ailenin avukatına, Dr. Montague'nün kalmak istediğine dair bir ibare görürse onları evden zorla çıkartacağını söyledi. Theodora'nın sakinleşmiş ve pişman olmuş ev arkadaşı onun erken dönmesine çok sevindi. Luke, Paris'e, teyzesinin bir süre kalmasını canı gönülden istediği yere gitti. Dr. Montague, Tepedeki Ev'deki psişik fenomenleri analiz eden kabataslak makalesinin soğuk biçimde, hatta neredeyse küçümsemeyle karşılanmasından sonra nihayet akademik uğraşlardan vazgeçti. Akıl sağlığı yerinde olmayan Tepedeki Ev, tepe-

lerin karşısında tek başına yükseliyor ve karanlığı içinde tutuyordu; seksen senedir böyleydi bu, bir seksen sene daha durabilirdi. Duvarları dimdik yükseliyordu, tuğlaları düzgünce yan yana dizilmişti, döşemeleri sağlamdı ve kapıları sağduyulu bir şekilde kapatılmıştı. Sessizlik, Tepedeki Ev'in tahtalarıyla taşlarının üstünde muntazaman uzanıyordu ve orada gezinen her ne ise, tek başınaydı.

"Shirley Jackson'ın dünyası ürkütücü ve unutulmaz."
—A.M. Homes

"Kanınızı donduruyor, tüylerinizi ürpertiyor."
—The New York Times Book Review

"Gelmiş geçmiş en iyi perili ev öyküsü."
—The Wall Street Journal

Amerikan edebiyatının efsanevi yazarlarından biri olan Shirley Jackson'dan zamanının ötesinde bir klasik: *Tepedeki Ev*. Hayata dair ürkütücü detaylara ilgisi, insan ruhunun kuytularına teklifsizce girebilmesi ve okurun zihnini ustaca ele geçirmesiyle tanınan Jackson, *Tepedeki Ev*'le delilik ve dehşetin karanlık köklerine iniyor.

Tepedeki Ev'e atılan ilk adımdan itibaren bastırılmış tüm duygular yavaş yavaş su yüzüne çıkıyor. Perili olduğu söylenen bir evde iddiaları araştırmak için bulunan kişilerin kesişen yaşamları bu garip tecrübeyle şekilleniyorve onları hiç ummadıkları bir noktaya getiriyor. Evin suretindeki karanlık, böylesi tuhaf bir görev için evde kalan grubun üyelerini beklenmedik biçimlerde etkiliyor.

Algının tuzakları hiç bu kadar olası, bu kadar gerçek anlatılmamıştı.

Burası Tepedeki Ev... Burada her şey biraz çarpık, biraz tuhaf.
Burası tekin bir yer değil.
BURASI SENİN ZİHNİN.
TEHLİKEDESİN.

SİREN YAYINCILIK | SOLUK SOLUĞA

ISBN 978-605-5903-275

9 786055 903275